

Mê Hoặc Đích Ngưu Lang

Contents

Mê Hoặc Đích Ngưu Lang	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	6
3. Chương 3	10
4. Chương 4	15
5. Chương 5	19
6. Chương 6	24
7. Chương 7	27
8. Chương 8	31
9. Chương 9	33
10. Chương 10	37
11. Chương 11	42
12. Chương 12	46
13. Chương 13	50
14. Chương 14	53
15. Chương 15	56
16. Chương 16	61
17. Chương 17	65
18. Chương 18	72

Mê Hoặc Đích Ngưu Lang

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại đô thị, nhất công nhất thụ, cường công bình thường thụ, ngược tâm (một chút xú), HE Câu chuyện k

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/me-hoac-dich-nguu-lang>

1. Chương 1

CHƯƠNG 1 (PHẦN 1)

HEAVEN CLUB.

Bên trong câu lạc bộ, đèn đuốc sáng trưng, xanh vàng rực rỡ xen kẽ lẫn nhau.

Bồi bàn vận nột thân lễ phục, dáng người nghiêm túc, sống lưng thẳng tắp, trên tay bưng những loại rượu nổi tiếng, giá cao đến vài trăm ngàn tệ, di chuyển tới lui hối hả trong đại sảnh như dòng nước chảy.

Những chiếc ghế sofa mềm mại được bày trí phóng khoáng trong gian phòng.

Tiếng cười khe khẽ, ần ần chảy xuôi ở từng góc nhỏ.....

“Thần Hi, đây là lễ vật ta muốn tặng cho ngươi, mau mở ra xem đi.”

Ngồi giữa đại sảnh là một vị phu nhân cao nhã, cách ăn mặc cũng rất ung dung và quý phái, nàng cười duyên cầm một cái hộp gấm đưa đến trước mặt người nam tử đang ngồi bên cạnh.

“Nga? Là cái gì vậy?”

Lạc Thần Hi hơi hơi nhú mi.

Ánh sáng chói ngời, chiếu ra từ ánh mắt của hắn cứ như một bức tranh, tuần mỹ vô trù, khóe môi khêu gợi nhẹ nhàng cong lên, ba phần ngả ngớn còn ba phần thật sự không có hảo ý, suy sút cực kỳ.

Hắn cả người lười biếng, tựa hồ đối với cái gì cũng không thêm để ý, tinh thần luôn tỏ ra uể oải buông thả, nhưng chính những điều này lại khiến cho tim của người khác nhảy loạn nhịp. thanh âm của hắn vừa trầm thấp lại đầy từ tính, đôi mắt thâm sâu đen láy, chỉ cần tùy tiện ngồi xuống chỗ kia, tựa như một ly rượu độc, làm cho người ta không tự chủ được mà ngã vào mê cung phóng đảng huyền hoặc của hắn, cam tâm tình nguyện sa đọa đi theo hắn, chẳng sợ tan xương nát thịt.

Hắn chính là ngưu lang số một của HEAVEN CLUB.

“Mở ra nhìn xem đi a.” Phu nhân vô cùng thân thiết vỗ vỗ lên tay hắn.

Lạc Thần Hi mở nắp hộp gấm, nhất thời bị lóa mắt vì nhìn thấy tia ngân quang bên trong tỏa ra. Chờ ánh mắt thích ứng, hắn mới phát hiện, thì ra đây là một sợi dây chuyền bạch kim, bên trên còn được khảm mấy viên kim cương, ngọn đèn vừa chiếu xuống, liền rạng rỡ đến chói mắt.

“Thích không? Đeo vào thử xem nào.”

Phu nhân vẫn ôm lấy cánh tay của hắn, lộ ra biểu tình chờ mong kinh hỉ.

“Thích lắm.”

Lạc Thần Hi mỉm cười, nghe theo lời đối phương, đeo dây chuyền vào cổ, kim cương phát ra chùm sáng lấp lánh vô cùng, nhưng thật sự hắn không dám mang ra cho những người khác cùng thưởng thức.

Nếu buổi tối mà đeo cái này vào, tựa như ở trên mặt có ghi dòng chữ “Ta là kẻ có tiền, mau tới giết ta đi” vậy a, nếu xui xẻo, thi thể còn bị ném tới một con sông heo lánh, không ai phát hiện, sau một thời gian mới nổi lên bềnh lênh mặt nước, trở thành đầu đề trên mấy tờ báo lá cải a.

Tuyệt đối không thể mang cái này đi ra ngoài biểu diễn.

Cứ việc nói thầm ở trong lòng, còn bên ngoài, Lạc Thần Hi vẫn tặng cho đối phương một nụ cười hấp dẫn chết người.

“Thật sự rất thích hợp với ngươi.”

Phu nhân vốn đang trong giai đoạn hồi xuân, kỳ thật những nữ nhân ở tuổi này, đều có một vẻ đẹp thành thực tinh tế, nhưng nàng lại cố gắng bày ra bộ dáng tinh khiết ngây thơ, cố tình cựa cựa làm nghe, ghê thiết là ghê mà.

Đương nhiên, những lời này, Lạc Thần Hi nửa lời cũng không dám nói ra.

“Rất đẹp, ta thích lắm.”

Hắn ôm lấy bả vai của đối phương, phả trên mặt nàng một nụ hôn nhẹ nhàng, lại ở bên tai nàng thì thầm: “Cám ơn.”

“Chỉ một câu cảm ơn thôi sao?”

Phu nhân lộ ra vẻ giận dữ.

Lạc Thần Hi nâng cằm của nàng lên, chậm rãi đưa mặt vào, khóe môi cong lên cợt nhả: “Vậy thì một buổi tối..... Có đủ hay không nào?”

Quả nhiên, phu nhân nhân nghe hấn nói những lời này thì nhân tình lập tức sáng lên, trên mặt rớt cuộc che giấu không được sự vui sướng.

Bàn tay hấn di chuyển từ sau lưng nàng ra phía trước ngực, Lạc Thần Hi lộ ra nụ cười quyến rũ.

“Lạc đại ca.”

“Chuyện gì?”

Đang hoạt động tốt như thế, tự dưng có người đến phá hư bầu không khí.

Lạc Thần Hi không hồn giần liếc mắt tên ngư lang đứng trước mặt mình một cái, gã là một trong những người hầu nhỏ của hấn, làm vip nên dưới tay hấn có không ít kẻ muốn đi theo.

“Chu Nghiên Tình đã đến rồi.”

Ngư lang kia ghé vào lỗ tai hấn thấp giọng nói.

Nghe vậy, Lạc Thần Hi gật gật đầu, dỗ dành người đang nằm trong lòng: “Ta có việc đi trước một chút, cho Văn Sâm đến tiếp ngươi,ta lập tức sẽ trở lại ngay.”

Hấn nháy mắt một cái, ngư lang đứng bên cạnh lập tức hiểu ý, liền ngồi xuống vị trí của hấn, hướng phu nhân ân cần mời rượu, thi triển tất cả thế võ ra để hầu hạ nàng.....

Thuận lợi thoát khỏi vị kim chủ kia, Lạc Thần Hi đi đến góc bên phải của đại sảnh, vừa đi vừa sửa sang lại bộ tây trang màu đen trên người,cài lại mấy cái nút thắt đã sớm bung ra.

Hấn diện mạo cực kỳ tuấn tú, dáng người lại cao, tựa tiểu phi tiểu, khỏe môi như một đóa hoa đào đang nở rộ mãnh liệt, một đường đi tới, đã muốn mê đảo hơn phân nửa nữ khách hàng trong câu lạc bộ, ánh mắt các nàng si mê vẩn vút trên người của hấn, không có ngàn tỉ, cũng có vạn lữ.

“Nghiên Tình.”

Lạc Thần Hi ôn nhu kêu tên, một mỹ nhân thuộc thành phần tri thức đang ngồi trong góc phòng, vừa nghe thấy liền ngẩng đầu lên nhìn, lộ ra hai lúm đồng tiền đáng yêu cười với hấn, Lạc Thần Hi vươn tay ra ôm lấy đối phương, cả hai hôn nhau một chút, sau đó hấn ngồi xuống bên cạnh, ôm lấy bả vai của nàng,kề sát đến mức vành tai và tóc mai của cả hai chạm lẫn vào nhau.

Các ngư lang khác chỉ có thể vừa ghen tị vừa hâm mộ theo dõi bóng dáng của hấn.

” Tiểu tử Lạc Thần Hi kia, không biết đã dùng thủ đoạn gì,mà có thể làm cho nữ nhân này mê mết hấn a.”

Một ngư lang chưa xót nói.

“Đúng vậy,dù hấn bắt cả hai tay, các nàng cũng có thể chấp nhận. Lần trước ta vừa tiếp điện thoại của người con gái khác, liền bị cái lão thái bà kia úp nguyên li rượu lên đầu a, sao hấn lại có vận tốt như vậy?”

Một ngư lang khác phụ họa nói.

“Ai bảo người ta đẹp trai hơn người, thủ đoạn lại cao minh,có thể khiến cho nữ nhân không tiếc của mà bỏ tiền ra bao hấn.”

“Xem ra, ta cần phải đi chỉnh sửa lại dung nhan mới được.”

“Còn chỉnh nữa hả? Người tháng trước rõ ràng vừa mới lột cái mũi, bây giờ còn muốn làm gì?”

Những câu đối thoại tràn ngập ghen tuông cùng vô vị vẫn đang được sôi nổi bàn tán. Còn trong góc nhỏ, Lạc Thần Hi cùng mỹ nhân kia cũng tán gẫu đến quên trời đất.

“Thần Hi, gần đây có rảnh không?”

Chu Nghiên Tình tựa vào đầu vai của Lạc Thần Hi hỏi nhỏ.

“Có a, đối với người, ta bất cứ lúc nào cũng có thời gian trống.”

Lạc Thần Hi nhìn nàng, khỏe môi lần thứ hai lộ ra nụ cười lười biếng.

Lời ngon tiếng ngọt như thế, mỗi ngày không biết phải nói đến mấy chục lần, nhưng lần này hắn nói ra còn chứa đựng một tia thật tình.

Đối với Chu Nghiên Tình, hắn bất cứ lúc nào cũng đều có thời gian rảnh.

Chu Nghiên Tình là kim chủ của Lạc Thần Hi vào ba tháng trước đây, nàng đã vào câu lạc bộ và chỉ đích danh của hắn, đến nay hắn vẫn nhớ rõ lần đầu tiên gặp gỡ nàng.

Bên ngoài rơi xuống một cơn mưa to giàn giụa, đêm đã khuya khoắt, bởi vì thời tiết quá ác liệt, làm cho người ta e ngại đi ra đường, khách hàng của câu lạc bộ cũng trở nên ít ỏi, không được bao nhiêu người. Lạc Thần Hi vốn định tranh thủ trở về nhà để ngủ dưỡng sức, lúc ở trên đường lại đụng phải một người không che dù, đó là một nữ tử đang bước đi lang thang giữa cơn mưa to.

Lạc Thần Hi vốn là loại người thực hiện triệt để câu nói “Mọi người tự tạo trước cửa tuyết, hữu quần người khác ngồi thượng sương” (Chuyện ai nấy làm, không quan tâm đến người khác), lần này không biết là do đâu, có lẽ do uống quá nhiều nên suy nghĩ mơ hồ, hoặc là do nguyên nhân gì khác, mà hắn lần đầu tiên phá lệ, hắn không ra vẻ như không thấy, liền một phen bắt lấy cơ thể lung lay sắp đổ của nữ tử, đem nàng mang về nhà, chăm sóc cho nàng cả một đêm.

Ngày hôm sau, trước khi Lạc Thần Hi tỉnh giấc, nữ tử đã lặng yên rời đi, chỉ để lại trên bàn một mẫu giấy nhỏ, viết hai chữ “Cám ơn”.

Vốn nghĩ chuyện này như vậy là kết thúc, nhưng hắn cũng không ngờ, một tuần sau, nàng lại xuất hiện ở HEAVEN CLUB, chỉ định tên của Lạc Thần Hi. Khi đó hắn mới biết được, nguyên lai người này tên là Chu Nghiên Tình, là phó tổng giám đốc của một công ty chứng khoán.

Ngày mưa hôm đó, là tròn năm năm ngày nàng cùng chồng cũ ly hôn.

Nữ tử si tình như vậy khiến cho kẻ khác thương tiếc, Lạc Thần Hi cũng không ngoại lệ, từ đó đối với nàng có vài phần kính trọng. Hắn đối với nữ nhân khác, chính là gặp dịp thì chơi, nhưng ở trước mặt Chu Nghiên Tình, ít nhất hắn vẫn còn duy trì một phần thực tâm.

Đương nhiên điều này cũng không phải là tình yêu.

Hắn cái gì cũng có, ngoại trừ “Tình yêu”.

Hắn là ngư lang, đối với mọi nữ nhân trên đời, bất luận nàng xấu hay đẹp, mập hay ốm, hắn đều có thể nói “Ta yêu người” với sắc mặt không hề thay đổi.

Ba chữ này, đối với hắn mà nói, là những ngôn tự rẻ mạt.

“Ta có hai vé đi đến ôn tuyền (suối nước nóng) nghỉ phép, nếu người rảnh, có muốn đi với ta không? Đại khái cũng không tốn nhiều thời gian.”

Chu Nghiên Tình ngẩng đầu nhìn hắn.

“Nghỉ phép a.....”

Lạc Thần Hi nâng lên cái cằm tao nhã.....

“Ôn tuyền” nghe thật là thích, mà hắn cũng lâu chưa có dịp đi ra ngoài chơi.

“Bao người một ngày hôm đó, ta sẽ trả tiền gấp đôi.”

“Cho dù người không nói như vậy, trong lòng ta, người vĩnh viễn là đối tượng được ưu tiên nhất.”

Lạc Thần Hi cười cười, cầm bàn tay mềm mại của nàng lên.

Phí dụng nhiều gấp đôi, há há, như vậy hắn có thể đúng lý hợp tình mà chấm dứt ước hẹn với vị kim chủ kia. Ở chung với một phụ nhân lớn tuổi, không bằng lựa chọn người bạn gái biết thức thời như Chu Nghiên Tình, hắn cũng không cần lao lực lao tâm để làm vừa ý nàng.

“Hảo, cứ như vậy đi.....”

Lời còn chưa dứt, chợt nghe thấy bên ngoài truyền đến một trận âm thanh ồn ào.

“Uy, tiên sinh, người không thể cứ như vậy xông vào.....”

“Buông ra!”

“Các người đâu, mau ngăn y lại!”

“Buông, ta muốn tới tìm người. Ta biết Chu Nghiên Tình đang ở trong này, Nghiên Tình, Nghiên Tình.....”

Bên ngoài truyền đến tiếng quát to của nam nhân.

Rốt cuộc sao lại thế này?

Lạc Thần Hi nhíu hai hàng mi, nhìn nhìn Chu Nghiên Tình, thấy nàng sắc mặt trắng bệch, đứng bật dậy từ trên chiếc ghế sô pha.

“Nghiên Tình, ta đã biết là người ở trong này mà!”

Nhìn thấy Chu Nghiên Tình, nam tử xa lạ nhãn tình liền sáng lên, vùng thoát khỏi sự ngăn trở, chạy nhanh đến trước mặt nàng.

“Ninh Duy Văn, người tới nơi này làm gì?”

Chu Nghiên Tình không thể tin nổi, trừng mắt nhìn nam tử.

“Nghiên Tình, nơi này không phải là nơi người nên tới, mau cùng ta trở về!”

Nam tử tên Ninh Duy Văn ôm lấy cánh tay của nàng, muốn kéo nàng ra bên ngoài.

“Buông.....”

Chu Nghiên Tình giãy dụa.

“Uy uy, đối với nữ nhân sao lại thô lỗ như vậy, không thể được nha: ” Lạc Thần Hi liền ra tay, một phen bắt lấy cánh tay của nam tử, ngăn cản động tác của y.

Vừa nắm chặt lại, hần hơi hơi giật mình.

Tên kia tuy thân hình gầy yếu, có vẻ không thể uy hiếp được ai, nhưng lại ẩn chứa một cỗ sức mạnh, cư nhiên có thể chống lại một kẻ luyện tập thể thao trường kỳ như hần.

Hần nâng đôi mắt lên, đối kháng với ánh mắt của nam tử.

Nhìn không được liền ngăn người ra.

Ánh mắt của y thấp phần hung ác, không biết vì sao, lại mang theo một tia bất lực, rất giống một con tiểu lang hoang dã, đang bị thợ săn dồn vào đường cùng.

Nam tử tựa hồ không sai biệt tuổi với hần, y mặc áo sơ mi màu xám và quần bò, bao vây lấy dáng người thon dài, mặt mày đoan chính, ngũ quan mặc dù không phải anh tuấn, nhưng rất thanh tú, loại diện mạo này rất được nữ sinh ưa chuộng nha, nhưng khóe mắt nhìn cứ như muốn thắt cổ người ta, sắc mặt lại quá mức âm trầm, đã phá hủy tất cả hảo cảm, nhất mực chỉ lộ ra một cỗ lệ khí đầy khiêu khích.

“Người là ai?”

Nam tử xa lạ trừng mắt nhìn hần, đôi môi mỏng manh nhếch lên, trong ánh mắt trừ tức giận ra, còn kèm theo một tia khinh bỉ.

“Ta gọi là Lạc Thần Hi.”

Lạc Thần Hi sáng khoái tự giới thiệu, khóe môi vẫn duy trì ý cười thật mê người.

Chỉ cần bước vào HEAVEN CLUB, tất cả đều là khách, không cần quan tâm đối phương đến với ý đồ như thế nào.

“Chính là vì hần? Nghiên Tình, loại nam nhân này chính là đùa bỡn cảm tình của người mà thôi! Theo ta trở về đi, người không thể cứ sa đọa như vậy.”

Ninh Duy Văn nhìn Chu Nghiê n Tình, đôi mắt đen bóng hơi hơi chớp động, ánh lên một ngọn lửa rồi rấ m, thất vọng cùng đau đố n.

Nga, nguyên lai là y nuồ t phải hũ giấ m chua a, khó trách khí thể ngút trời như vậy.

Hai người này..... là tình nhân sao? Không thể nào, Nghiê n Tình từng nói qua là mình không có người yêu,chắc nàng không có lừ a hấ n đâu.

“Ninh Duy Văn, không nên xen vào việc của người khác, người cũng không phải là cái gì của ta hết.”

Chu Nghiê n Tình lạnh lùng nói.

Nga nga, nguyên lai bọn họ căn bản là không có quan hệ gì cả, như vậy..... Ninh Duy Văn này là ở đơn phương yêu mến Chu Nghiê n Tình sao?

Lạc Thần Hi hưng trí dậ t dào nhìn xem bên này, lại quay sang nhìn ngó bên kia.

“Như thế nào lại không quan hệ? Nghiê n Tình, ta và người từ nhỏ cùng nhau lớn lên, ta không thể trở mắ t nhìn người như vậy. Tướng Tư Quân tuy đã ly khai,nhưng còn có ta ở bên cạnh người a, nếu cảm thấy tịch mịch, ta có thể cùng với người, nhưng đừng chạy đến ngư u lang *** để làm hại bản thân.”

Sắc mặt Ninh Duy Văn càng lúc càng âm trầm.

“Tướng Tư Quân”.....

Tên này tựa hồ có nghe qua ở đâu rồi, Lạc Thần Hi trầm ngâm, bìn g tỉnh đại ngộ, nếu hấ n nhớ không sai, đó chính là tên chồng cũ của Chu Nghiê n Tình.

Thì ra là thế.

Một ý cười cợt nhả hiệ n lên trên khóe miệng của Lạc Thần Hi, xem ra nam nhân trước mắt này, cùng cuộc hôn nhân của Chu Nghiê n Tình có mối quan hệ mờ ám gì đó.

“Không được nói nữa!”

Chu Nghiê n Tình quát to lên, như là đã chịu không nổi nữa, ánh mắt nàng nhắ m lại, thấp giọng nói: “Ninh Duy Văn, tất cả đều đã qua đi. Ta chỉ muốn tìm kiế m một chút sự ôn nhu hư ảo mà thôi, sao người cứ phải lần lượt đến phá hư nó?”

“Nghiê n Tình, ta chỉ là không muốn người bị thương tổn.”

Ninh Duy Văn cũng hạ thấp giọng nói.

“Nếu người thật sự không muốn ta bị thương tổn, sao lại ba lần bốn lượt chạy đến quấy rầy ta. Ta đã từng nói qua , ta có lựa chọn cho cuộc sống của mình, hơn nữa, ta không muốn nhìn thấy người. Bởi vì vừa thấy người, ta lại nhớ tới hấ n.”

Dứt lời, nàng liền cầm lấy túi xách tay tinh xảo đặt trên ghé sô pha, xoay người nói với Lạc Thần Hi: “Thực xin lỗi, Thần Hi, hôm nay ta phải đi trước.” Sau đó liền vội vã đi ra ngoài.....

“Nghiê n Tình, chờ ta một chút.” Ninh Duy Văn cũng vội vàng đuổ i theo.

2. Chương 2

CHƯƠNG 1 (PHẦN 2)

Nếu bình thường, nhìn thấy một màn “Si nam tình nữ” như thế này, khẳng định sẽ khiến kẻ khác cảm động, nhưng ở HEAVEN CLUB, đây chỉ là một vở hài kịch không hơn không kém, cuối cùng cũng trở thành đề tài bàn luận vô vị cho đám ngư u lang trong câu lạc bộ.

Thân ảnh hai người vừa khuấ t dạng, bốn phía liền vang lên tiếng cười rộn rã cùng những câu chấ m chọc khiêu khích.

“Quần không được nữ nhân của mình, còn chạy đến nơi đây gây sự, thẳng kia thật là ngu.”

“Đúng, bộ dạng như thế kia mà bày đặt theo đuổi nữ nhân, không bị y hù chết mới lạ.....”

“Bộ dạng cũng không tồi, nếu làm ngư lang như chúng ta a, nói không chừng cũng đắt khách lắm.”

Lạc Thần Hi ho khan hai tiếng, nhìn quanh bốn phía, mọi người nhất thời an tĩnh lại.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Quản lí lúc này mới từ phía trong đi ra.

“Không có việc gì. Chính là có một con ruồi nhỏ, ong ong bay vào đây, dạo quanh một vòng, lại ong ong bay ra mà thôi.”

Lạc Thần Hi vừa nói vừa nhin cười.

“Vất vả cho người rồi.”

Quản lí dùng ánh mắt tin cậy để nhìn hắn, Lạc Thần Hi không hổ danh là ngư lang số một của câu lạc bộ, hắn rất được quản lí tin tưởng.

“Đâu có.”

Lạc Thần Hi lại nhẹ nhàng mỉm cười, vỗ vỗ bàn tay, gã bồi bàn đứng gần đó liền hiểu ý, bưng một chai rượu hảo hạng đến đưa cho hắn, cầm rượu trên tay, Lạc Thần Hi xoay gót chân, đi về phía vị kim chủ ban này của hắn.

Nụ cười luôn toát ra sự tự tin, hào quang bắn ra bốn phía.

Cước bộ kiên định, chưa từng có một chút chần chờ.

Ngọn đèn chiếu lên đôi mắt đen láy của hắn, trong màn đêm mờ ảo, duy nhất chỉ có thân ảnh của hắn tỏa sáng...

Ngư lang hắn không cảm thấy nghề này có gì là xấu hổ.

Công việc này, cũng giống với hàng trăm công việc khác, đều đặt ra mục tiêu, cố gắng làm việc, và sau cùng thì thu lại lợi nhuận. Cho đến bây giờ, hắn đều cố gắng làm việc, kiếm tiền bằng chính sức lao động của mình.

Hắn cũng tốn nhiều tâm huyết cùng mồ hôi, cũng không ít hơn so với bất luận kẻ nào.

Người khác nhìn bọn hắn bằng ánh mắt khinh thường cũng được, cho rằng hắn hèn mọn cũng không sao, chỉ cần đây là con đường mà mà hắn đã cam tâm tình nguyện lựa chọn, mặc kệ hắn làm cái gì, cũng không cần người khác bình luận.

Đây là vương quốc của hắn, là chỗ vui chơi của hắn, hơi rượu mê ly khiến con người nghiện ngập, hắn trúng độc đã sâu lắm rồi, không thuốc nào có thể cứu chữa được nữa.

Cứ sa đoạ như vậy cũng được, tuy rằng tên của hắn là Thần Hi, là tràn ngập ánh sáng ban mai, nhưng ánh nắng đã sớm trôi đi, nhắm mắt lại chính là một mảng màu hắc ám.

Sáng và tối, nguyên bản cũng chỉ có một đường ngăn cách.

Nhưng hắn, chỉ thích hợp sinh tồn trong bóng đêm.

Mấy ngày sau.

Ánh hoàng hôn thâm trầm phủ lên HEAVEN CLUB.

Vừa bước vào cửa, cậu người hầu Văn Sâm liền vội vàng chạy đến: “Lạc đại ca, hôm nay người được gọi tên nha.”

Sau đó y ân cần cởi áo khoác của hắn ra.

Lạc Thần Hi vẻ mặt lạnh nhạt hơi hơi gật đầu.

Hắn vào mỗi buổi tối đều được chỉ tên, chả có gì đáng kinh ngạc.

“Lạc đại ca, lần này người chỉ tên người..... chính là một nam nhân.”

Văn Sâm hạ nhẹ giọng, nói vào bên cạnh lỗ tai của hắn.

“Nam nhân?”

Lông mi Lạc Thần Hi hơi chớp mấy.

“Lạc đại ca, ta nghĩ người không được nam nhân hoan nghênh cho lắm ha, cũng lâu lắm rồi, cái vị nam tử tuần mỹ dễ nhìn kia không thèm tới tìm người nữa..... Ôi, đau quá.....”

Văn Sâm xoa xoa cái trán kêu lên.

Lạc Thần Hi tức giận thu hồi bàn tay của mình lại, mắng y: “Tiểu tử ngươi có phải rất vui sướng khi thấy ta gặp họa,còn cười *** đằng như vậy.”

“Không dám.” Văn Sâm lại lộ ra một nụ cười lấy lòng.

Từ khi làm ngư lang cho đến nay, dạng khách nhân gì mà chưa từng thấy qua, Lạc Thần Hi đối với giới tính cũng không có thành kiến, nam nữ đều được, nhưng khách nhân của hắn phần lớn đều là nữ tử. Dù sao nữ nhân ôn nhu, khi ôm ấp vừa thơm vừa mềm mại, còn đối với nam nhân, làm tình thật sự rất vất vả, vừa nghĩ đến đã khiến da đầu hắn run lên.

Hắn cũng từng thân cận da thịt với nam nhân, tiền bạc của người ta hắn được tùy tiện sử dụng, đêm đến thì phải phục vụ đối phương tận giường, những lần như thế,hắn đều là công a, chưa từng bị người khác đâm vào.Nhưng chỉ là qua đêm một hai lần chứ không phải là được bao dưỡng

Nhưng dù sao đó cũng là nơi để tiết tháo,hắn cũng không có hứng thú để tiến vào.

“Xin chào, ta là Lạc Thần Hi, thật cao hứng khi biết ngươi.”

Nam tử ngồi trên ghế sofa đang thâm trầm hút thuốc,vừa nghe hắn chào thì liền ngẩng đầu lên, hai người tầm mắt tương giao,bộ mặt Lạc Thần Hi bỗng dưng dờ ra.

Bất quá, vì hắn mỗi ngày đều không ngừng rèn luyện tác phong chuyên nghiệp, nên chỉ một giây sau,bộ mặt ngơ ngẩn ngay lập tức được thay thế bằng bộ mặt tươi cười khiến vạn nhân say mê: “Ninh tiên sinh, thật vui khi gặp lại ngươi.”

Đối phương mặt không chút thay đổi,vẫn lặng im nhìn chằm chằm vào hắn.

Lạc Thần Hi bình thản ung dung ngồi xuống, nhếch chân lên bắt chéo, tư thế tiêu sái, nâng tay lên châm lửa đốt một điếu thuốc lá.

Nhất cử nhất động của hắn, đều được rèn luyện từ năm này sang tháng nọ, bộ dáng luôn lười biếng mặc kệ người đời, nhưng lại toát ra một tia mị lực đầy gợi cảm.

“Ninh tiên sinh là tới tìm Chu Nghiên Tình tiểu thư sao? Rất tiếc, ta cũng đã vài tuần không gặp nàng, nghe nói nàng đang bận rộn chuyện của công ty.”

Lạc Thần Hi thản nhiên nói.

“Xin người đừng dây dưa với Chu Nghiên Tình nữa!”

Vừa mở miệng, người kia đã thốt ra lời nói đầy sát khí, tiếp theo y vứt một quyển sổ tiết kiệm dày cộm đến trước mặt hắn.

Lạc Thần Hi vẫn không manh động,chỉ liếc quyển sổ một cái, ngẩng đầu, chậm rãi phun ra một ngụm khói thuốc,làn sương mù trắng đục lan tỏa trong không trung, dừng lại trước khuôn mặt tối tăm của nam nhân trẻ tuổi.

Quả nhiên nhìn như thế nào, cũng cảm thấy y rất giống một con tiểu lang hoang dã.

Mặt ngoài thoát nhìn thật là hung dữ, nhưng ánh mắt trong trẻo lạnh lùng, chứa đựng vài tia sắc bén, còn có, đôi môi nhợt nhạt, tất cả đều tạo ra một loại cảm giác

Tịch mịch vô vọng.

“Dựa vào chút tiền này mà muốn ta rời đi?”

Lạc Thần Hi lộ ra nụ cười cà lơ phất phơ, kẹp lấy điều thuốc lá, vẩy vẩy tro bụi vào trong gạt tàn.

Nam nhân nhướng mày, lộ ra một tia khinh thường: “Nói cái giá đi, người rút cuộc muốn bao nhiêu?”

“Nếu ta không đáp ứng, người có cách gì làm khó dễ được ta?”

Lạc Thần Hi cười khẽ ra tiếng.

“Người.....”

Bàn tay của Ninh Duy Văn nhất thời nắm chặt lại thành quyền, trong nháy mắt, tựa hồ cảm thấy rất tức giận, nhưng cuối cùng y vẫn cố nhịn xuống: “Người nói cái giá đi.”

Lạc Thần Hi nhìn y: “Nếu như yêu nàng, vì sao không trực tiếp đi tìm nàng nói chuyện?”

Nghe được chữ “Yêu” này, Ninh Duy Văn quả nhiên lộ ra biểu tình thật chua xót: “Nàng là bằng hữu tốt nhất của ta, ta và nàng..... không phải loại quan hệ này.....”

Đồ giấu đầu lòi đuôi.

Lạc Thần Hi mỉm cười: “Mặc kệ người cùng nàng có quan hệ gì, HEAVEN CLUB chưa bao giờ có tiền lệ bỏ mặc khách hàng. Vạn nhất tin này truyền ra ngoài, cửa hàng của chúng ta làm sao làm ăn. Thu nắm đầm của người lại đi, nếu như quản lí thấy được, người lập tức sẽ bị bảo vệ sút ra khỏi đây a.”

Nói dứt lời, Lạc Thần Hi đem sổ tiết kiệm trả lại cho y.

“Vậy người rút cuộc muốn như thế nào..... mới bằng lòng đoạn tuyệt quan hệ với nàng.....”

Ninh Duy Văn cắn răng nói.

“Rất đơn giản.”

Lạc Thần Hi hạ chân xuống, khuỷu tay ấn lên đầu gối, cúi thấp người xuống đối diện với đối phương, tươi cười thập phần tà ác: “Người trở thành kim chủ của ta đi, như vậy mới có thể.”

“A?”

Quả nhiên giống như dự đoán của hắn, Ninh Duy Văn toàn thân cứng đờ, lộ ra biểu tình ngu ngốc: “Người..... Đây là có ý gì chứ?”

“Ý của ta chính là, nếu người không muốn ta cùng Chu Nghiên Tĩnh tiếp tục dây dưa, người hãy thay nàng bao dưỡng ta, trở thành kim chủ của ta, dùng giá tiền cao hơn nàng để ‘Bao’ ta ha. Như vậy, ta khỏi phải lo lắng, liền cắt đứt quan hệ với nàng.”

Ninh Duy Văn kinh ngạc, hiển nhiên là không thể tiêu hóa nổi lời nói của hắn.

“Thôi được rồi, không chịu thì thôi, ta còn có việc khác phải làm, xin lỗi không thể tiếp người được.”

Nhìn thoáng qua đồng hồ, Lạc Thần Hi nhanh chóng đứng lên, định rời đi.

“Chờ một chút!”

“Còn có chuyện gì?” Lạc Thần Hi xoay người lại.

Hắn chắc chắn rằng nam nhân này tuyệt đối không thể nào đáp ứng đề nghị của hắn, y yêu Chu Nghiên Tĩnh như vậy, làm sao có thể chấp nhận lời yêu cầu vớ vẩn này chứ.

Hắn cố ý làm như vậy, chính là muốn cho y biết khó mà lui.

“Hảo, ta đáp ứng người!”

Ai ngờ, lời này đột nhiên phát ra, đã đánh nát nụ cười ung dung của Lạc Thần Hi.

“Chờ một chút.....”

Lần này đến phiên Lạc Thần Hi cảm thấy luống cuống: “Bao dưỡng ta đắt tiền lắm nha, đắt đến mức sẽ làm người táng gia bại sản.”

“Cái này không cần người lo lắng.”

Trong ánh mắt của Ninh Duy Văn lóe ra một lực lượng hung ác khiếp người, loại người này nếu đã hạ quyết tâm, thì sẽ làm cho đến cùng, điều này khiến Lạc Thần Hi trong lòng âm thầm kêu khổ.

“Một tháng bốn mươi vạn, người có chịu trả hay không?”

Hắn bắt đầu nói ra mức giá ở trên trời.

Thấy Ninh Duy Văn trầm ngâm, Lạc Thần Hi nghĩ có lẽ y sắp buông tha cho mình, đột nhiên sắc mặt y trầm xuống, nhanh chóng thò tay vào túi quần, lấy ra một quyển chi phiếu, xoát xoát viết vài cái, rồi ném tới trước mặt hắn: “Đây là bốn mươi vạn, xem kĩ đi.”

Cái gì gọi là mua dây buộc mình, đặt tảng đá ngang chân, hiện tại Lạc Thần Hi cũng đã hiểu ra!

Trùng mắt nhìn tờ chi phiếu rành rành trước mắt, hắn cứng ngắc nghiêm mặt, rốt cuộc không thể lộ ra ý cười thản nhiên như trước nữa.

“Từ hôm nay trở đi, người chính là người của ta!”

Giống như còn cảm thấy chưa đủ, Ninh Duy Văn nhìn thẳng vào mặt Lạc Thần Hi, tung ra một câu tuyên bố sở hữu giống như bản án tử hình dành cho hắn, ánh mắt lợi hại kiên định, tựa như hắn đã nằm gọn trong lòng bàn tay của y.

Lạc Thần Hi trợn mắt há hốc mồm, chờ đến khi hắn phục hồi tinh thần lại, mới biết đại cục đã định, nhịn không được ngửa mặt lên trời thở dài, nhân sinh thật đúng là vô thường a!

3. Chương 3

CHƯƠNG 2 (PHẦN 1)

Từ đó, Lạc Thần Hi lần thứ hai lại được nam nhân “Bao dưỡng”.

Vì sao là lần thứ hai?

Bởi vì trước đó, Lạc Thần Hi đã từng được nam nhân bao dưỡng qua một lần.

Nam nhân kia tên là Lâm Tịch Hải, diện mạo của Tịch Hải vô cùng tuấn mỹ (không thua gì hắn), nhưng cả hai chưa từng phát sinh quan hệ thân thể, Tịch Hải chỉ muốn Lạc Thần Hi giả trang thành người yêu của hắn trước mặt người hắn yêu là Bành Diệc Hàn.

Tuy thời gian bao dưỡng này diễn ra không được bao lâu, rất nhanh đã chấm dứt, nhưng tình cảm chấp nhất của đối phương đã khiến cho Lạc Thần Hi có ấn tượng sâu sắc, sau đó, hắn cùng Lâm Tịch Hải trở thành bạn tốt, thỉnh thoảng vẫn thường lui tới với nhau.

Đã có kinh nghiệm lần đầu tiên, nên khi lần thứ hai xảy ra, tâm lý cũng có khả năng chấp nhận, không đến nỗi bị shock.

Nói như vậy, nhưng không có nghĩa là khẩu vị của hắn đã thay đổi đâu nha. Bất quá, điều không thể tha thứ chính là tên kia dám xem hắn như một con cẩu, nhốt hắn ở trong nhà!

Lạc Thần Hi phần hận đá một cước lên cánh cửa đã bị khóa trái, thở phì phì đi vào phòng khách, đặt mông ngồi xuống ghế sofa.

Trần nhà màu trắng trông thật tịch liêu, không có đồ trang trí, toát ra cổ hươu vị quạnh quẽ.

Mặt hương vị này, thập phần tương tự với cảm giác trên thân thể của nam nhân, không gian yên tĩnh, ngôi nhà nhỏ nhắn chỉ rộng khoảng ba mươi mét vuông

Đây là nơi ở của Ninh Duy Văn.

Ngày hôm nay cũng là ngày đầu tiên y “Bao dưỡng” hần.

Sáng sớm nay, không biết y đã từ nơi nào mà hỏi ra được địa chỉ nhà của hần, mang theo khuôn mặt âm nghiêm vọt tới tận nhà hần, trong lúc hần đang nằm trong ổ chăn ấm áp để ôm ấp bộ ngực mềm mại của nữ nhân thì bị y xách cổ lôi ra ngoài, còn nhét đầu hần vào tắc xi, gào thét bắt hần phải đi vào nhà này, rồi phun ra một câu: “Ngoan ngoãn ở nhà đợi, buổi tối ta sẽ trở về” sau đó, không đợi hần kịp phản ứng lại, y liền “Phanh” một tiếng đóng cửa lại, rồi khóa trái bên ngoài luôn.

Cá tính lạnh lùng cùng thái độ ngạo mạn, người cho người là ai a, bất quá là một tên chết nhất, ngay cả yêu nữ nhân cũng không dám thổ lộ, chỉ dám bỏ tiền ra để bao dưỡng người nam nhân mà nàng thích, đúng là loại biến thái mà.

Chưa bao giờ bị đối xử thô bạo như thế, Lạc Thần Hi nhin không được mà nộ khí xung thiên, nhưng mà cho dù có sinh khí, bên người cũng không có đối tượng để phát tiết, chỉ có thể áp chế lửa giận vào trong lòng, rửa xả người vắng mặt.

Mang theo tâm tình chán nản, hần đi loanh quanh, cẩn thận đánh giá một lượt gian nhà mình đang ở.

Ngôi nhà nằm ở phía Tây nội thành, tận trên lầu tám, bên ngoài phòng khách có ban công, có thể quan sát được phong cảnh chung quanh.

Y có thể bất động thanh sắc chỉ cho hần tờ ngân phiếu trị giá bốn mươi vạn, lẽ ra phải là một kẻ giàu có, nhưng mà, ngoài dự kiến của hần, cách mà y trang hoàng căn nhà, chỉ có thể dùng hai từ “Keo kiệt” để hình dung.

Phòng khách chỉ có một chiếc TV nhỏ cùng một tấm thảm, một ghế sofa, nhưng lại không có bàn trà, không có máy vi tính, DVD, máy chơi game, radio, hần phóng mắt nhìn qua gian phòng ngủ, cũng chỉ có một chiếc giường, ngoài ra, đồ vật này nọ ít đến mức đáng thương, đừng nói đến mấy loại vật dụng gia đình tầm thường phổ biến như tranh ảnh, bình hoa..., ngay cả chăn đơn và khăn phủ giường cũng toàn là màu đen và màu xám, khiến hần chán nản đến cực điểm..

Gian nhà này, tuy rằng sạch sẽ, nhưng lại trần ngập sắc điệu tịch mịch cùng lạnh lẽo, nhìn qua hoàn toàn không giống nơi ở của người bình thường. Bất quá tên kia, đúng là căn bản không thể dùng hai chữ “Bình thường” để hình dung.

Con người muôn hình muôn vẻ hần gặp cũng không ít, nhưng chả ai giống như tên kia, bởi vì không được người mình yêu đáp lại, mà đem nam nhân về bao dưỡng, đúng là không thể tưởng tượng nổi.

Lại nhìn quanh gian nhà một lần nữa, Lạc Thần Hi trong lòng nổi lên vài tia ác ý, có lẽ bốn mươi vạn tệ là do nam nhân kia đã cố gắng tích cóp mấy năm liền mới có được, nhưng hần cũng sẽ không đồng tình với y.

Chán muốn chết nằm trên ghế sofa, hần mở TV lên xem, dù sao cũng đã tám trăm năm hần không nhìn đến TV rồi, hình ảnh vừa hiện lên dường như là cảnh trong một bộ phim cổ trang.

Một vị nam tử dáng vẻ hèn mọn, nhảy từ trên cây xuống, lúc đó có một vị nam tử khác không biết từ nơi nào đi ra, bọn họ lao vào giao đấu với nhau một hồi, sau đó, đột nhiên tách ra, màn hình bỗng chuyển sang cảnh khác, bất ngờ xuất hiện một vị nam tử xấu xí, mặt mày hớn hớn, trên tay hần cầm một cái máy CD, phát ra lời thuyết minh kì dị “Hãy dùng” “Thiên tinh” để học võ công, trí nhớ của người mỗi ngày sẽ bay vọt lên cao....

Lạc Thần Hi sững sờ một giây, lập tức cười ra tiếng.....

Thật sự là rất thú vị, hiện tại chương trình quảng cáo đã tiến hóa đến tình trạng này rồi sao?

“Đang cười cái gì vậy?”

Thanh âm thản nhiên từ sau lưng truyền đến, Lạc Thần Hi lúc này mới phát hiện, Ninh Duy Văn đã đứng đó từ bao giờ, trên tay còn mang theo hai túi nilon đầy ắp.

Vừa thấy kẻ đầu sỏ đã khiến mình khốn khổ cả buổi, ngọn lửa giận vô danh trong lòng Lạc Thần Hi liền bùng nổ lên, hoàn toàn quên sạch “Chúc nghiệp rên luyện hàng ngày”, nhất là “Khuôn vàng thước ngọc” Tuyệt đối không được sinh khí với kim chủ của mình, hần đều quang tất cả ra sau đầu.

“Ninh Duy Văn, người làm vậy là có ý gì? Ta là người, không phải chó! Có phải về sau chỉ cần người đi làm, ta nhất định phải bị người nhốt lại ở trong nhà?”

Lạc Thần Hi hướng y quát to.

Ngày đầu tiên đã như vậy, nếu hiện tại thỏa hiệp, về sau còn bị y chèn ép đến mức nào nữa chứ?

“Người ở nhà đợi không phải cũng rất khoái trá sao?”

Ninh Duy Văn liếc mắt một cái lên màn hình TV, bĩu môi, mặt không chút thay đổi, y lặng lẽ đi vào phòng bếp, bắt đầu sắp soạn thực phẩm trong túi nilon lên bàn.

“Khoái trá? Nhà người căn bản là cái nhà xác, ta buồn chán muốn chết!”

Lạc Thần Hi từ trên sofa nhảy dựng lên: “Ninh Duy Văn, người không thể trói buộc tự do của ta, nếu người cứ như vậy, chưa quá một tháng, ta sớm hay muộn cũng sẽ phát điên.”

Có lẽ trên đời này cũng có người sống được trong hoàn cảnh vô khuẩn vô trùng như thế này, nhưng tuyệt đối không phải là hắn!

Nếu không có DVD, máy tính trò chơi, không có đồng tạp chí Play Boy, AV, không có thuốc lá, rượu, bài pu-khơ, KTV..... Hắn thà đập đầu chết cho rồi.

“Ta hỏi này, người không phải sợ ta đi gặp Chu Nghiên Tình đấy chứ?”

Lạc Thần Hi đi đến bên cạnh Ninh Duy Văn.

Hôm nay y mặc áo sơ mi màu đen, tên nam nhân này nếu không mặc màu xám thì lại là màu đen. Rõ ràng nhìn qua, hắn và y cũng không sai biệt bao nhiêu tuổi tác, tại sao y cứ ăn mặc như một lão già.

“Người đã cùng nàng đoạn tuyệt quan hệ chưa? Nếu về sau, ta còn thấy người quán quít lấy nàng, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho người.”

Ninh Duy Văn xoay người lại nhìn hắn, hai mắt lộ ra hung quang, biểu tình đề cao cảnh giác.

“Quả nhiên người sợ ta chạy tới tìm nàng. Yên tâm đi, nếu đã cầm tiền của người, ta nói được thì làm được, tuyệt đối không thất hứa, tin hay không tùy người.”

Lạc Thần Hi nhún nhún vai.

Người này, yêu nữ nhân kia đến như vậy, thật sự là không có thuốc nào cứu được nữa rồi! Ngay cả bao dưỡng ngư lang cũng không có một chút do dự, Lâm Tịch Hải thì khiến ta cảm khái vì tình yêu của hắn thật vĩ đại, còn tên này, có thể gọi là khủng bố và cố chấp.

“Lời ngư lang nói cũng đáng tin sao?”

Ninh Duy Văn quay đầu đi, không thèm nhìn hắn nữa.

“Người người.....”

Lần này Lạc Thần Hi thật sự phát hỏa: “Cho dù ta không đáng tin, người cũng không thể cứ nhốt ta ở trong nhà như vậy. Ta được người bao dưỡng, chứ không phải nô lệ của người nha!”

Ninh Duy Văn nhìn hắn, tự hỏi một chút: “Hảo, nếu ta không ở nhà, người có thể tự do hoạt động. Nhưng buổi tối, ta tuyệt đối không cho phép người đi ra ngoài. Đúng năm giờ ta đi làm về, nhất định phải thấy mặt người ở nhà, người có thể làm được không?”

Uy uy, cũng không phải là học sinh trung học, vậy mà còn đặt ra giờ quy định nữa chứ, thật là ngây thơ quá mà.

Tuy không ngừng nói thầm ở trong lòng, nhưng Lạc Thần Hi ngoài miệng vẫn là ‘tâm không cam, lòng không muốn’ đáp ứng y: “Hảo.”

Nhàm chán a a a.....

Thật sự không có thứ gì để chơi, cứ như đang sống trong thời đại nguyên thủy, ngay cả một chút niềm vui nho nhỏ cũng không có, cho dù muốn đọc sách, nếu không phải sách tiếng Anh, chính là sách y học hoặc thực đơn, còn có một đồng sách giáo khoa to đùng, cao hơn cả đầu người.

Lạc Thần Hi dạo qua một vòng, vô kế khả thi, chỉ có thể ngăn người ngồi trên bàn cơm, nhàm chán nhìn ngắm bóng dáng của nam nhân.....

Y mặc tạp dề, chuyên tâm xào rau, bóng dáng nhìn qua thật đúng là tịch liêu.

“Uy.....”

“Tên của ta là Ninh Dục Văn.”

Nam nhân cũng không quay đầu lại, chỉ thản nhiên nói.

“Ta biết.” Lạc Thần Hi động đầu lưỡi một chút: “Người làm việc ở nơi nào vậy?”

“Hiện nay ta đang làm ở một công ty điện tử nhỏ, làm nhân viên duy tu sản phẩm.”

Ninh Dục Văn tay chân lanh lẹ mà đổ một rổ rau xanh vào trong chảo, xào qua xào lại.

” Duy tu sản phẩm? Vậy thu nhập hẳn là không cao a?”

Lạc Thần Hi vuốt cằm.

” Tiền lương chia đều.”

Ninh Dục Văn thản nhiên nói.

Chia đều tiền lương, chỉ sợ không đến hai vạn, Lạc Thần Hi không khỏi mào lông mi: “Vậy bốn mươi vạn kia, không phải là toàn bộ tiền dự trữ của người chứ? Toàn bộ đều ở trên người ta, người không đau lòng sao?”

” Không cần người quản.”

Ninh Dục Văn bĩu môi.

“Uy, người không phải cùng tuổi với Chu Nghiên Tình sao?”

Lạc Thần Hi cảm thấy nhàm chán, lại chuyển đề tài câu hỏi.

“Phải”

“Nhìn không ra nha, người ăn mặc như người già, rất giống một ông bác ba mươi mấy tuổi.”

Lạc Thần Hi lộ ra vẻ chăm chọc.

“Người mới giống ông bác, ta thấy người cũng sắp bị bắt lực rồi đó, ngưư lang.”

Ninh Dục Văn thản nhiên đáp trả một câu.

“Cái gì, hiện tại ta đang ở tuổi hoàng kim của nam nhân, làm sao bắt lực được, bốn đại gia nhân khí rất thịnh vượng. Có biết chưa?!”

Thái dương của Lạc Thần Hi nổi lên mấy đường gân xanh to tướng, hận không thể tát vài cái vào cái ‘mồm quạ đen’ kia.

Ninh Dục Văn khiên khiên khóe miệng, không biết hành động này có thể được gọi là “Tươi cười” hay không, nhưng bộ dáng thản nhiên thật sự là khiếm viễn (ko hiểu nghĩa = =) cực kỳ, sau đó y xúc rau trong chảo ra để lên đĩa, đặt trên bàn cơm, Lạc Thần Hi không khách khí, liền dùng tay bốc một cọng rau cho vào miệng, ăn, hương vị cũng không tệ lắm.

“Không được ăn vụng.”

Ninh Dục Văn nhíu mày quát.

“Người sao phiền vậy, tựa như bà mẹ ta.”

Lạc Thần Hi trừng mắt, liếc y một cái, tiếp tục bóc thêm mấy cọng nữa.

Ninh Duy Văn chịu thua hẳn, đành đưa cho hẳn một đôi đũa.

Sau đó hai người cùng nhau ngồi xuống, cùng nhau dùng cơm, tựa như một đôi “Tình lữ” thật sự.

Số lần được nữ nhân bao dưỡng nhiều đến mức ngay cả Lạc Thần Hi cũng nhớ không rõ, nhưng được nam nhân bao dưỡng, sinh hoạt cùng nhau, đây là lần đầu tiên. Lần trước kia cùng Lâm Tịch Hải là không tính.

Tuy rằng trong lòng hiểu được, bản thân là một ngư lang, nếu để quán lí biết hẳn hung hăng với kim chủ như vậy, khẳng định là bay đầu, nhưng không biết vì sao, Lạc Thần Hi không thể khống chế được ý muốn trêu đùa nam nhân này.

Dù sao đối phương là nam, không cần phải lo lắng trấn an giống như nữ nhân, hơn nữa lí do bao dưỡng của đối phương thật là “Bụng dạ khó lường”, không phải bởi vì thật sự mê luyện hẳn, cho nên hẳn mới có thể làm càn như thế.

Coi như là một trò chơi tạm thời đi, xem ai sẽ thắng, dù sao bổn đại gia cũng dư thời gian. Lãng phí trên thân nam nhân, hay trên thân nữ nhân, cũng không có gì khác biệt.

Nhìn thấy nam nhân vui đùa ăn cơm, Lạc Thần Hi lưỡi biếng gợi lên khóe môi.

“Ta tắm xong rồi, người đi tắm đi.”

Mái tóc vẫn còn ẩm ướt, Ninh Duy Văn từ trong phòng tắm đi ra: “Khăn và áo tắm đều đã chuẩn bị đầy đủ, cứ tùy tiện lấy là được.”

“Ồ.” Lạc Thần Hi lưỡi biếng đi về phía phòng tắm.

Ăn một bữa cơm nhàm chán đến cực điểm, tuy rằng tay nghề của y không tồi, nhưng bàn cơm nghiêm trang quá mức, ngay cả một câu cũng không nói, làm cho người ta có cảm giác hít thở không thông.

Cơm nước xong xuôi, nam nhân liền chui vào trong gian phòng nhỏ, cầm bản tư liệu sản phẩm duy tu lên để say sưa nghiên cứu, Lạc Thần Hi chán đến chết ngồi một mình trong phòng khách, ghế dựa vừa cứng vừa không thoải mái, hẳn không ngừng ấn lên điều khiển từ xa, cơ hồ kênh nào cũng lướt qua, nhưng vẫn không tìm được chương trình hay để xem, làm cho tâm tình của hẳn càng thêm tồi tệ.

Vừa nhìn lên đồng hồ, mới có tám giờ tối.

Tám giờ.....

Nếu bình thường, đây chính là thời khắc hoàng kim của hẳn, cũng là thời điểm HEAVEN CLUB bắt đầu náo nhiệt, không ngờ, hiện tại hẳn lại phải nằm đây ngáp dài, cùng tên nam nhân nhợt nhèo kia, mắt to nhìn đôi mắt nhỏ.

Hảo nhàm chán a.

Cũng may phòng tắm của y trông cũng khá, ngoại trừ vòi sen, còn có một bồn tắm lớn, vì thế Lạc Thần Hi không khách khí ngâm mình trong bồn tắm mấy giờ liền, chợt bề gần hết mấy cái bong bóng, cho đến khi làn da toàn thân đều bị ửng đỏ, hẳn mới chịu đứng lên, lau khô thân mình.

Áo tắm được xếp ngay ngắn, đặt ở một bên, nhưng hẳn không thèm mặc, chỉ buộc một cái khăn tắm ở bên hông, tùy tiện bước ra ngoài.

Cả căn phòng khách im ắng, chỉ còn vài đạo âm thanh nho nhỏ phát ra từ chiếc TV.

“Ninh Duy Văn?”

Lạc Thần Hi mở cửa phòng, nhưng bên trong không thấy bóng người, lại nhìn ra phía ban công, cũng không có bóng dáng của y, sau đó, hẳn đẩy cửa phòng ngủ ra.....

Nương theo ánh trăng, phía trước cửa sổ có một thân ảnh đơn độc nằm trên giường, y lẳng lặng nằm nghiêng, đưa lưng về phía hẳn, tựa hồ như đang say ngủ.

Ngũ quan Lạc Thần Hi nhìn không được mà nhăn nhúm lại

Có lầm hay không vậy, hiện tại mới có tám, chín giờ, còn sớm như vậy mà đã đi ngủ, người này có phải là nông dân đầu cơ chứ.

Thật sự là quá mức vô vị, chẳng lẽ nam nhân này đã trải qua cuộc sống như vậy suốt hai mươi mấy năm?

Bất khả tư nghị!

Lạc Thần Hi lắc đầu, đi đến bên giường, nhẹ nhàng cởi khăn tắm ở bên hông xuống, lỏa thân bò lên giường, hần từ nhỏ đã có thói quen cởi sạch đồ khi ngủ, hần thích cảm giác làn da trực tiếp tiếp xúc với chăn đơn.

Chui vào trong chăn, Lạc Thần Hi vươn dài cánh tay, một phen ôm lấy nam nhân từ sau lưng, tay phải cũng không chịu cô đơn, cũng chậm rãi trượt một đường dài từ trên ngực thẳng xuống bên dưới vùng khó hạ của y, liên tục sờ soạng.....

“Người đang làm cái gì vậy?”

4. Chương 4

CHƯƠNG 2 (PHẦN 2)

Một cỗ lực mạnh mẽ đột nhiên truyền đến, Lạc Thần Hi còn chưa kịp định thần, đã bị đá văng xuống giường, một tiếng ‘Phịch’ thê thảm vang lên, hần tiếp đất bằng mông, cơn đau này quả thật là không nhỏ, hần nhìn không được lớn tiếng kêu rên om sòm: “Đau quá a.....”

Ninh Duy Văn vội vàng thấp sáng ngọn đèn ngủ ở đầu giường, xoay người ngồi dậy, đôi môi mỏng cắn chặt lại, ánh mắt lạnh lùng đến khiếp người, ầm ầm tức giận: “Lạc Thần Hi, ngươi muốn làm gì?”

Ngọn đèn sáng tỏ, chiếu lên tấm thân trần truồng của hần, nhưng Lạc Thần Hi không chút nào quan tâm đến chuyện đó, hần xoa xoa mông đứng lên, thần nhiên đứng trước mặt nam nhân.

Hần biết thân thể của mình không che vào đâu được, cũng không khác gì so với vẻ bề ngoài.

Mà ánh mắt của nam nhân lúc này, lại ngang tầm với khó hạ của hần.....

Cơ thể lỏa lồ nam tính gần như là hoàn mỹ, vân da rõ ràng, rắn chắc bóng loáng, giống như một pho tượng được điêu khắc công phu, bên dưới ánh đèn nhàn nhạt, tản ra sự gợi cảm khó có thể hình dung. Giữa hai chân là khối dục vọng đang lẳng lặng ngủ say.

Sau khi giật mình, Ninh Duy Văn lập tức xấu hổ gục đầu xuống, ánh trăng chiếu lên đôi gò má tái nhợt của y, đột nhiên lộ ra một mặt màu hồng.

“Mau mặc quần áo vào!” Y hạ giọng nói.

“Sợ cái gì, cả hai đều là nam nhân.”

Lạc Thần Hi nhẹ nhàng cười, áp sát vào, hai tay xoa lên khuôn mặt của y, bất ngờ bị đối phương nắm lấy cổ tay, nhẹ vung một cái, lại đưa hần ném tới trên giường, cũng đè cổ tay hần ra sau lưng, khiến hần nằm trên giường không thể động đậy được.

“Đau đau đau quá.....”

Cổ tay truyền đến sự đau nhức, bị người kia kiềm chế vô pháp nhức nhích, Lạc Thần Hi tức giận, quát: “Ninh Duy Văn, ngươi làm vậy rốt cuộc là có ý gì?”

“Những lời này ta nên hỏi ngươi mới đúng, ngươi rốt cuộc là muốn làm gì?”

Ninh Duy Văn nhướng đôi mắt lên hỏi hần.

“Làm tình a, ta cùng với ngươi làm tình, chẳng lẽ ngươi không muốn sao?”

Lạc Thần Hi lớn tiếng nói.

“Cùng ta làm tình?”

Ninh Duy Văn nghe xong liền ngậy người ra.

Thừa dịp y đang si ngốc, Lạc Thần Hi một phen giãy khỏi sự giam hãm của y, nhưng cũng không dám đến gần, cả người liền lui về phía cuối giường, ánh mắt cảnh giác nhìn chằm chằm vào đối phương.

Không thể tin được.

Hắn chính là người nào vừa gặp cũng liền thích a, người lang ‘hot’ nhất của HEAVEN CLUB, có vô số kẻ ngưỡng mộ, nữ nhân, nam nhân muốn cùng hắn làm tình nhiều như sao trên trời, có nhiều người chỉ mơ ước được hắn ngó tới một lần còn không được nữa kìa.

Đêm nay hắn quá thiện tâm, nghĩ muốn cho tên kia nếm thử một chút vị ngon ngọt, cho y biết là bỏ ra bốn mươi vạn cũng không uổng phí, không ngờ hai lần liên tiếp bị y đẩy ra, phản ứng giống như hắn là một con vi khuẩn độc hại.

Đừng nhìn tên kia dáng người gầy yếu, không có mấy lượng thịt, vậy mà khí lực thật lớn, hơn nữa rõ ràng là y có luyện qua nhu đạo, có thể dễ dàng chế trụ hắn như thế, chỉ sợ đẳng cấp cũng không thấp.

“Nói như thế nào người cũng đã bỏ ra bốn mươi vạn, đây cũng không phải là một số tiền nhỏ. Ta biết người thích nữ nhân, nhưng nhu cầu của nam nhân vốn rất đơn giản, chỉ cần âu yếm nơi đó một chút, mặc kệ như thế nào đều có thể cương lên, chẳng lẽ người không muốn nếm thử kỹ thuật cao siêu của ta sao?”

Kỳ thật trong lòng Lạc Thần Hi càng muốn hỏi là: Chẳng lẽ người thật sự không muốn cùng ta làm tình? Chẳng lẽ ta đối với người mà nói, nửa điểm mị lực cũng không có?

Nếu là người bên ngoài, đối với tình hình ban nãy, chỉ sợ đã sớm nhào đến đây, van xin được làm chuyện ấy với hắn.

Lần đầu tiên trong đời, sự tự kỷ cùng lòng tự trọng của Lạc Thần Hi đều đã bị tổn thương nghiêm trọng.

Ninh Duy Văn cúi đầu, mái tóc đen rủ xuống che khuất đôi mắt hung ác, khuôn mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng, nhìn qua lại có một tia gợn cảm.

“Ta bao dưỡng người, không phải vì muốn cùng người làm tình. Người cái gì cũng không cần làm, chỉ cần ở nhà đợi ta là được. Còn có, phòng của người ở bên kia, ngủ ngon.”

“Uy.....”

Lạc Thần Hi trừng mắt nhìn y, Ninh Duy Văn lại không nhìn đến sắc mặt khó coi của hắn, nghiêng người nằm xuống, kéo chăn lên, tiếp tục quay lại giấc ngủ.

Hỗn đản!

Lạc Thần Hi thực hận mình đã phí sức quan tâm đến y, liền xoay người bước xuống giường, nổi giận dùng dùng mở cửa phòng ra, sau đó dùng sức thật mạnh đóng cửa lại, trong đêm khuya thanh vắng vang lên một tiếng ‘Phanh’ dọa người....

Lúc này, Lạc Thần Hi trong lòng mang theo một nỗi uất ức bước về phòng của mình, Ninh Duy Văn vẫn không nhúc nhích nằm trên giường, như một lão tăng đã nhập định, tựa hồ thật sự đang say ngủ.

Một mảnh biển lửa đỏ tươi.

Liệt hỏa rít gào giống như cuồng thú, điên loạn vờn ra các xúc tu để cắn nuốt mọi thứ, vũ điệu của ngọn lửa đang hùng hực thiêu đốt mái nhà rách nát.

“A Tân, người ở nơi nào? Trả lời ta, trả lời ta!”

Là thanh âm của chính mình hay là tiếng tê rống tuyệt vọng?

“A Tân.....”

Bị liệt hỏa bao vây, toàn thân mồ hôi tuôn như mưa, làn khói đen dày đặc làm cho người ta thật sự khó thở. Hấn không để ý thân thể mình bị bỏng rát, cố gắng xâm nhập vào gian phòng đang bị hỏa thiêu, vội vàng tìm kiếm đồng bạn của mình.

“A Tân..... A Tân!”

Đột nhiên, hấn nhìn thấy cách đó không xa thấp thoáng một bóng người, trong lòng vui vẻ, hấn liền chạy về phía người kia, ai ngờ ngay lúc này, một đoạn xà ngang đột nhiên bị gãy đôi, rơi xuống, đè lên thân ảnh nọ....

“A Tân!”

Lạc Thần Hi hô to một tiếng, từ trong giấc mộng tỉnh lại.

Lòng ngực kịch liệt phập phồng, toàn thân mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Tay vừa động dậy, cảm thấy dường như đang nắm một cái gì đó, hấn ngẩng đầu lên, mới phát hiện một bóng người lặng yên đang đứng bên giường của hấn, gắt gao nắm lấy lòng bàn tay hấn.

“Là người.”

Lạc Thần Hi phục hồi tinh thần lại, có điểm ngưng ngừng buông tay y ra.

“Vừa rồi nghe trong phòng có động tĩnh, ta đành tự tiện đi vào, thực xin lỗi.”

Ninh Duy Văn nhìn hấn, thản nhiên nói lời xin lỗi.

“Không sao.”

Lạc Thần Hi thở dài một hơi, dùng tay vuốt đi lớp mồ hôi mỏng trên trán, sắc mặt có vẻ mệt mỏi: “Chỉ là gặp ác mộng mà thôi.”

Đúng vậy, một cơn ác mộng.

Một giấc mộng đã lâu hấn không mơ thấy.

Chỉ là mộng mà thôi, cho nên, không có gì phải lo sợ.

Hấn xoay người định rời giường, chiếc chăn đơn trượt khỏi thân thể xích lô của hấn, rơi xuống mặt đất, toàn bộ cảnh xuân đều tiết ra ngoài.

Ninh Duy Văn liền bất động thanh sắc dời tầm mắt: “Ta đi làm đây, bữa sáng đã chuẩn bị xong rồi, bữa tối chờ ta về sẽ nấu, còn cơm trưa thì người tự lo. Ta để thẻ tín dụng lại cho người, muốn mua nhu yếu phẩm gì thì cứ mua.”

Ninh Duy Văn đặt thẻ tín dụng bên giường của hấn, xoay người đi ra ngoài.

Lạc Thần Hi phun ra một hơi thở dài, dựa người vào giường, cảm xúc về giấc mộng ban này vẫn hăm sâu trong tâm trí, ***g ngực lại truyền đến một cơn đau âm ỉ.....

Đã gần năm năm rồi, không ngờ bây giờ lại mơ thấy nó. Là do nó đã khắc sâu vào kí ức, càng muốn quên đi, thì lại càng nhớ.

Lạc Thần Hi chậm rãi xoay người, mặt không chút thay đổi, nhìn ngắm sắc trời trong xanh bên ngoài cửa sổ, qua một hồi lâu, tầm mắt lại dời lên chiếc thẻ tín dụng mà nam nhân để lại cho hấn.....

Bỗng nhiên, khóe môi của hấn chậm rãi tràn ra một nụ cười tà ác.

Chạng vạng, khi Ninh Duy Văn vừa về đến nhà, thiếu chút nữa đã nghĩ mình bước vào nhầm cửa.

“Đây là.....”

Y đứng bất động ở một chỗ, không thể tin được cảnh tượng đang diễn ra trước mắt.

“Vô đi, đừng sờ ở nơi đó làm gì?”

Lạc Thần Hi mặc một bộ y phục tao nhã, nhìn y rồi lộ ra nụ cười khêu gợi.

“Người..... Rốt cuộc đã làm gì nhà của ta?”

Tất cả đều bị thay đổi!

Vách tường nguyên bản vốn trụi lủi, đồ trang trí gì cũng đều không có, bây giờ được thay thế bằng giấy lát tường có tông màu ấm áp, trên tường đặt thêm vài bức tranh phong cảnh; chiếc ghế cũ được thay bằng chiếc ghế sofa dài màu cà phê, bọc một lớp da mềm mại, dưới ánh mặt trời lóe ra tia sáng bóng, trước ghế sofa còn đặt thêm một bàn trà thủy tinh trong suốt; bàn ăn được đánh véc-ni cho bóng bẩy, bên trên phủ lớp khăn trải bàn in hoa tinh tế, không biết hẳn đã lấy ở đâu ra một bình hoa thủy tinh màu trắng, bên trong còn cắm một bó hoa hồng đỏ thắm.

Vận mệnh toàn bộ gian phòng khách đều được thay đổi, bên cạnh TV còn có một bộ DVD cùng máy chơi game, một bộ âm hưởng SONY đứng sừng sững ở bốn phía,....., ngôi nhà trở nặng nề âm u dường như đã được thoát thai hoán cốt, tràn ngập sinh cơ trong sáng.

Đây không phải là nhà của y, không phải nhà y đang ở.

Ninh Duy Văn quay đầu lại, nhìn người khởi xướng ra toàn bộ sự việc, hung tợn trừng mắt: “Lạc Thần Hi, người rốt cuộc muốn làm gì?”

“Trang hoàng a, biến ngôi nhà trầm lặng này thành một ngôi nhà bình thường. Nên biết rằng, ta sẽ ở lại đây trong một thời gian, nếu cả ngày phải đối mặt với cái vách tường trụi lủi như thế kia, ta sớm hay muộn cũng bị bức đến điên, cho nên liên động não suy nghĩ, cho thêm vài món gia vị ấy mà.”

Lạc Thần Hi lộ ra nụ cười ngây thơ vô hại.

“Ta đã sống ở đây suốt ba năm, vì sao ta không bị điên, người mới ở một ngày mà đã điên rồi?”

Ninh Duy Văn truy vấn hẩn.

“Đó là do người quá trì độn, không có nhu cầu trong cuộc sống, không biết thưởng thức, ta cũng đã giúp người trang trí phòng ngủ rồi đó.”

Lạc Thần Hi kéo y vào phòng ngủ, đặc ý dào dạt khoe ra chiến tích trong buổi shopping của mình: “Người xem, ta đã thay toàn bộ đồ giường đệm khó coi muốn chết của người rồi, thế nào, những thứ kia có đáng yêu không. Ta còn mua thêm hai ghế sofa loại nhỏ, một cái đặt ở trong phòng người, một cái đặt ở trong phòng ta, muốn ngồi hay nằm gì cũng được.”

“Người mua chăn mới cũng được..... nhưng vì sao.....”

Ninh Duy Văn hít sâu một hơi, cố gắng áp chế mấy đường gân xanh đang sắp bùng nổ ở hai bên thái dương: “Nhưng vì sao tất cả đều là màu hồng phấn!”

“Hồng phấn đại biểu cho sinh mệnh cùng sức sống a, đây đều là những thứ mà người thiếu, ta cảm thấy màu này rất xứng với người a.”

Lạc Thần Hi cười đến sáng lạn xuân phong, còn không quên nhìn y, nháy mắt đưa tình một cái.

“Lạc, Thần, Hi!”

Ninh Duy Văn không thể kiềm được nữa, nghiêng răng nghiêng lợi gào thét tên của hẩn lên.

“A, người rốt cục cũng sinh khí, biểu tình rất tuyệt nha, hay là cứ giữ loại vẻ mặt này trong lúc làm tình đi.”

Lạc Thần Hi cười nhẹ, đôi tay khoác lên cổ của y.

Hơi thở nóng cháy trong nháy mắt đã tiến tới gần, khuôn mặt tuấn mỹ vô song đột nhiên phóng to trước mắt, hương vị nam tính của hẩn, tỏa ra như một loại độc dược đầy lực hấp dẫn.....

Trong lòng, đột nhiên trái tim cuồng loạn nhảy dựng lên.

Sự dao động khiến y vô cùng bất ngờ và kinh hãi, Ninh Duy Văn lập tức lui về phía sau từng bước, đẩy tay hẳn ra: “Lạc Thần Hi, ta cảnh cáo người, người nếu còn làm như vậy, ta sẽ thu hồi thẻ tín dụng, một phần tiền cũng không cho người.”

Dứt lời, y liền ba chân bốn cẳng chạy như bay vào phòng bếp.

Nhìn theo bóng dáng khấn trương của đối phương, Lạc Thần Hi cảm thấy tâm tình thật tốt, khoe môi cong lên, đôi mắt tựa tiểu phi tiểu, lộ ra vẻ bồn chồn.

Ha hả, thật thú vị, phản ứng của tên kia thật buồn cười nha.

Ngôi nhà vốn phủ đầy bầu không khí nhàm chán, bỗng dưng trải qua một lần “Bao dưỡng”, đã hoàn toàn thay hân đổi xác. Có lẽ sự đời khó đoán trước, sau này chắc chắn còn xảy ra nhiều điều mới mẻ, rất đáng để xem nga.

5. Chương 5

CHƯƠNG 03 (PHẦN 1)

Công ty điện tử Tao Nhã

Bộ duy tu

Đã đến giờ tan ca, thế nhưng Ninh Duy Văn vẫn còn đang bận rộn làm việc trong văn phòng của mình.

“Duy Văn, sau khi ra về có muốn cùng đi uống vài chén không?”

Đồng sự Tiểu Mạc giơ giọng kêu lên, lộ ra khuôn mặt nhiệt tình tươi cười với y.

Nụ cười nhiệt tình này luôn khiến kẻ khác cảm động, nhưng đối với một người lạnh lùng sắt đá như Ninh Duy Văn mà nói, chẳng có tác dụng gì cả.

“Cám ơn, không cần, ta còn phải về nhà.”

Ninh Duy Văn khách khí cự tuyệt, thu thập mọi thứ xong xuôi, không chút nào lưu luyến, liền bước ra khỏi văn phòng.

Sau lưng tựa hồ còn có thể nghe được những người khác đang khe khẽ nói nhỏ.....

“Tiểu Mạc, ta đã bảo là Ninh Duy Văn sẽ không đáp ứng đâu, người còn không tin. Cho tới bây giờ y đều là độc lai độc vãng, đúng giờ liền chạy ngay về nhà, sẽ không hòa nhập với chúng ta đâu.”

“Ninh Duy Văn có phải đã kết hôn rồi không? Thật sự là một ông chồng tốt a.”

“Ta nghĩ là không có, không thấy y mang nhẫn kết hôn.”

“Ninh Duy Văn về phương diện kỹ thuật thì rất là lợi hại, nhưng thái độ làm người quá lãnh đạm, luôn phụng phịu, biểu tình siêu đáng sợ, nếu có thể cười với chúng ta một cái, sẽ tốt biết bao nhiêu.”

“Muốn Ninh Duy Văn cười, trừ phi mặt trời mọc từ hướng Tây.....”

Ninh Duy Văn cước bộ nhanh hơn, đi về hướng thang máy, lời ra tiếng vào của những người kia y đều làm như không hề nghe thấy.

Trầm mặc nhìn chăm chú vào dãy số đang không ngừng lóe sáng trên thang máy, y chợt nghĩ đến thời gian trước đây, thân hữu bạn bè cũng từng đánh giá y đủ loại.....

“Đứa nhỏ này, không biết trong lòng nó suy nghĩ cái gì.”

Đây là lời của một người thân, người nọ vừa nói vừa bất đắc dĩ nhìn y cười khổ.

” Tuổi còn nhỏ, tâm tư lại quá mức thâm trầm áp lực, phải chú ý đoàn kết cùng bạn bè.”

Đây là lời phê bình của giáo viên chủ nhiệm khi y còn đi học.

“Ninh Duy Văn, mặt của người dường như luôn tối tăm như vậy, làm như chúng ta thiếu người một trăm vạn vậy. Ta biết người không có ác ý, nhưng ánh mắt của người khi nhìn người ta rất là hung tợn, giống như muốn ăn tươi nuốt sống ấy, thực dễ khiến cho người ta hiểu lầm.”

Đây là lời của biểu ca đã cùng y lớn lên từ nhỏ. Tướng Tư Quân, hẳn luôn thật tâm góp ý cho y biết điều đúng sai.

Nhớ đến người này, tâm tình của y nhất thời liền chùng xuống vài phần.

Cửa thang máy bóng loáng, phản chiếu ra một bóng người âm trầm, Ninh Duy Văn trừng mắt nhìn vào hình bóng của chính mình, mặt không đổi sắc, cứ nhìn như vậy suốt một lúc lâu.

Đứng vậy, gương mặt của mình luôn âm trầm như vậy.

Cho dù trong lòng không có cảm giác hờn giận, nhưng khóe mắt xéch cùng đôi môi mỏng, vẫn tạo cảm giác khó chịu cho người khác, ánh mắt sắc bén giống như đang khiêu khích, hơn nữa y không thích suốt ngày cong miệng lên cười ngây ngô, thế nên y thường không để lộ ra cảm xúc. Càng ngày càng xa cách với mọi người.

Kỳ thật y không giỏi biểu đạt cảm xúc của mình.

Khóc lớn, cười to hoặc cãi lộn, loại tình tự phát tiết này, tự nhỏ đến nay, dường như y chưa từng biết đến.

Thấy người khác có nhiều tầng cảm xúc tự nhiên như thế, tuy rằng y rất hâm mộ, nhưng bắt chước thế nào cũng không được.

Trong mắt của cha mẹ, y tuy là một đứa trẻ âm trầm nhưng rất nhu thuận và ngoan ngoãn, trong mắt Tướng Tư Quân cùng Chu Nghiên Tình, y tuy lãnh đạm nhưng lại rất đáng tin cậy, là bằng hữu tốt nhất của bọn họ. Ninh Duy Văn từng nghĩ, nếu có thể cùng bọn họ duy trì mối quan hệ như vậy suốt đời là y đã mãn nguyện lắm rồi, nên đành gắt gao không chế nội tâm, tuyệt đối không thể nói ra cảm tình của mình, cố gắng mỉm cười, nhìn thấy hình ảnh bọn họ tương thân tương ái, trong lòng âm thầm chúc phúc cho bọn họ.

Không có bất luận kẻ nào nhìn thấy được sự ưu thương của y, có lẽ ngay cả chính bản thân y còn bị lừa.

Nhưng mà, một việc tàn khốc ngoài ý muốn đã xảy ra, hoàn toàn đập nát cái lý tưởng mà y đã vạch định.

Ngày hôm đó, y gần như đã phát điên, giống như một con dã thú bị mất đi sự khống chế, sợ hãi, gào thét đến khàn cả giọng trong bệnh viện.....

Đó là nỗi đau thấu tận nội tâm, một quá khứ mỗi khi nhớ lại đều khiến y không thể chịu đựng nổi.

“Đinh” một tiếng, cửa thang máy mở ra, cắt ngang dòng suy nghĩ của y, Ninh Duy Văn ngẩng đầu, ánh mắt trời chiếu vào hai mắt, khiến y có cảm giác thật đau đớn.

Mím chặt đôi môi, Ninh Duy Văn nện bước kiên định đi ra bên ngoài.....

Nhẹ nhàng đẩy cửa ra, chợt miệng không tự chủ được mà kêu lên: “Ta đã trở về.”

Bốn chữ này, nếu là trước đây, y cảm thấy thực khó đọc, nhưng mà chỉ trong một thời gian ngắn ngủi, Ninh Duy Văn đã dưỡng thành thói quen, trở thành câu nói đầu tiên mỗi khi về đến nhà.

Nói ra câu này, y cảm thấy trong lòng đầy chờ mong, về nhà có thể nhìn thấy thân ảnh của người nào đó, làm cho y sinh ra một loại ảo giác, ý nghĩa về chữ ‘Gia’ dường như chân thật hơn một chút.

Nhưng y biết, loại ảo giác này thật vô vẩn và buồn cười biết bao.

Nam nhân này, là người mà Chu Nghiên Tình ký thác tình cảm, một tên ngư lang không có tình cảm, một hoa hoa công tử chỉ cần có tiền là có thể bán đứng tình yêu.

Vì không muốn Chu Nghiên Tình bị hãm sâu trong đó, y đành bất đắc dĩ bao dưỡng hắn, bắt đầu trở thành kim chủ của hắn, hy vọng qua một thời gian, nhiệt tình của Chu Nghiên Tình sẽ giảm bớt, trở về với cuộc sống bình thường, yêu một người bình thường...

Nàng là bạn tốt nhất của y, y không thể trở mặt nhìn nàng cứ sa đọa như vậy.

Lỡ như nàng bị thương tổn, y làm sao hoàn thành trách nhiệm mà Tướng Tư Quân đã giao phó.

Vì thế lần đầu tiên trong đời, Ninh Duy Văn liêu lĩnh, bao dưỡng Lạc Thần Hi, nhưng mà, trái với dự đoán của y, cùng ngưu lang chung sống, cũng không có gian nan như tưởng tượng. Tuy rằng mấy ngày nay, mỗi ngày đều phải nghe hân than thở oán giận, một cũng nhàm chán hai cũng nhàm chán, nào là phải sống với một kẻ không hề thú vị, buồn đến mức hân sắp phát cuồng....., nhưng tổng thể mà nói, Lạc Thần Hi vẫn là một người rất thức thời.

Ngoài miệng mặc dù không ngừng than trách, nhưng hân lại nghiêm khắc tuân thủ ước định mà y đã đặt ra, ban ngày đi ra ngoài đi dạo phố và mua sắm lung tung, nhưng khi y tan tằm trở về, đều có mặt hân ở nhà.

Bề ngoài xem ra thuộc loại chơi bời lêu lổng, nhưng trên thực tế, hân rất thông thạo việc nhà, thỉnh thoảng lau dọn, còn tẩy rửa chén đĩa và vân vân. Thậm chí có một lần, Ninh Duy Văn tan tằm trễ, Lạc Thần Hi đích thân xuống bếp làm mì xào thịt gà, hương vị cũng không tồi, hân không phải giống như y tưởng tượng, là một hoa hoa công tử cơm đến thì há mồm ra ăn.

Về phương diện tiền bạc, tuy rằng lần trước, Lạc Thần Hi suýt làm y tán gia bại sản, nhưng dù sao hân cũng muốn trang trí cho nhà của y, như sơn phà, âm hưởng này nọ, chứ hân cũng không có tiền đó thành của riêng.

Ninh Duy Văn trong lòng rất rõ ràng, nhà của mình thiếu sót nhiều thứ, nếu không có một chút trò tiêu khiển giải trí, Lạc Thần Hi làm sao có thể ở lâu được.

Cho nên y cũng đành mở một con mắt, nhắm một con mắt cho qua mọi chuyện.

Nhưng mà, tại sao chân đế điện thoại hay là các món phụ kiện này nọ, đều có màu hồng phấn, đã vậy còn có đường viền hoa nữa chứ.(= =)

Ninh Duy Văn khòe mắt hơi run rẩy một chút, dạ dày cảm thấy một trận nóng lạnh.

Thẩm mỹ của tên này, thật đúng là không dám khen tặng.

Rõ ràng quần áo của hân phối hợp nhìn qua thực tao nhã, nhưng cách hân bài trí nhà cửa, không khác gì một thiếu nữ đang ôm ấp tình cảm, thực làm cho người ta ăn không tiêu mà.

“Lạc Thần Hi?”

Nhìn quanh bốn phía, phòng khách một mảnh im lặng, trên sơn phà tựa hồ có một bóng người đang nằm ngủ.

Thì ra là đang ngủ à.

Ninh Duy Văn đi đến bên cạnh chiếc sơn phà, ánh mắt dừng ở khuôn mặt đang ngủ say của nam tử.

Đại khái là đã quen với cuộc sống được nuôi dưỡng, Lạc Thần Hi đã sớm biến nơi đây thành nhà của mình, thậm chí so với chủ nhân chân chính còn thoải mái tự tại hơn.

Bên cạnh là bộ trò chơi đang dang dở, trên mình đặt một đồng tạc chí linh tinh, khuôn mặt lộ ra biểu tình nhàn hạ an khang, hân thật là quá sung sướng mà, thật khiến cho người ta muốn nhéo một cái.

Ninh Duy Văn nhin không được liền quỳ chân sau xuống, để mặt mình vào sát mặt của hân.....

Đúng là khuôn mặt tuần mỹ phi phạm, ánh mắt trong suốt, mũi cao thẳng, thần tuyến hoàn mỹ, hơn nữa đáng người lại cao ngất, quả thực chính là kiệt tác của thượng đế, khó trách được nhiều nữ nhân si mê như vậy.

Ngực không biết vì sao, bỗng dưng truyền đến một cơn quặn đau.

Thật sâu trong trí nhớ, y cũng từng giống như lúc này, chăm chú nhìn vào khuôn mặt của một người, tuy rằng người kia không hoàn mỹ như Lạc Thần Hi, nhưng trong mắt của y, đó chính là thiếu niên anh tuấn nhất, ôn nhu nhất.

Lúc đó y cứ ngỡ ngác như vậy, giống như bị ma ám, thừa dịp đối phương đang ngủ say, nhìn ngắm người ta không chớp mắt, đắm chìm vào thế giới riêng của chính mình, ước gì thế gian này chỉ có hai người bọn họ, vĩnh viễn.....

Đang suy nghĩ miên man, bỗng dưng, Lạc Thần Hi lại mở to mắt ra nhìn y.

Tựa như khỏa hàn tinh trong bầu trời đêm đông, từ trong đôi mắt toả ra một tia quang mang, tỏa sáng đến loá mắt, lập tức hấp thụ hết tâm thần của Ninh Duy Văn.

Nếu là lúc bình thường, chỉ sợ y đã sớm nhảy dựng lên, tạo một khoảng cách an toàn với hắn, nhưng hiện tại, chỉ có thể giống như một con ếch đã bị đại mãng xà thôi miên, bất động tại chỗ, muốn động cũng không thể động.

Không biết là nhìn thấy gì, Lạc Thần Hi chỉ mỉm cười, lộ ra biểu tình nửa tỉnh nửa mê, cánh tay duỗi ra, ôm lấy cổ của y.

“Ánh mắt của ngươi thật khá nha, tựa như thủy tinh vậy, còn có thể sáng lên, đến đây, cho ta hôn một cái.....”

Dứt lời, Lạc Thần Hi liền chu miệng ra, kề sát môi của y.....

Ninh Duy Văn liền làm theo theo bản năng, chỉ nghe “Phanh” một tiếng, Lạc Thần Hi đã bị y đập một cú thật mạnh, khiến hắn nằm bẹp trên mặt đất.....

“Đau đau đau.....”

Lần này Lạc Thần Hi hoàn toàn tỉnh ngủ, rưng rưng xoa hông, hướng y quát to: “Ninh Duy Văn, ngươi là một tên bạo quân, ta đã làm gì đắc tội với ngươi? Mỗi ngày đối với ta quyền đâm cước đá, ta là người, không phải cẩu!”

Vừa nói xong câu này, hắn bắt đầu than thở khóc lóc, cố gắng làm cho kẻ khác động lòng.

Vừa rồi bị chấn kinh, nên đã xuống tay với hắn, Ninh Duy Văn trong lòng đang có điểm hối hận, nhưng nhìn thấy hắn bày ra bộ dáng khoa trương cường điệu như vậy, liền tức giận trở mặt xem thường: “Xứng đáng, ai bảo ngươi suốt ngày động dục!”

“Động dục? Ta làm vậy hồi nào?”

Lạc Thần Hi mơ mơ màng màng, sớm đã quên hành vi vừa rồi của mình.

Ninh Duy Văn trừng mắt nhìn hắn một cái, cũng không nhiều lời, bỏ đi vào phòng bếp.

“Tự đứng sinh sự, đại thúc nhàm chán, bộ đến thời gian mãn kinh rồi sao.” (==))

Lạc Thần Hi phẫn nộ vỗ vỗ bụi trên quần áo, há miệng la hét.

Ninh Duy Văn liếc hắn một cái, đứng trong phòng bếp châm một ly cà phê, bỏ thêm một chút sữa, Lạc Thần Hi nhắm mắt ngoắc đuôi, cứ theo sát phía sau y, tựa như một con chó nhỏ lẩn quẩn chung quanh chân của chủ nhân.

“Làm sao vậy?” Ninh Duy Văn nhìn hắn một cái.

“Hảo nhàm chán.....” Lạc Thần Hi phát ra thanh âm yếu ớt như sắp chết đến nơi.

“Nhàm chán thì đi ngủ đi.”

“Ngươi thực đáng ghét, biết rõ là không muốn ngủ với ta, còn bảo ta ngủ, nếu ta cứ phải đơn chiếc như vậy, ta sẽ bị bệnh liệt dương mất.”

“Ngủ” là đi ngủ chứ không phải “Ngủ” kia, Lạc Thần Hi cố ý xuyên tạc ý tứ của y mà.

Ninh Duy Văn khước mắt run rẩy một chút, nếu cùng tên ngư lang này nói nữa, có lẽ y sẽ đánh hắn chết.

Lạc Thần Hi lại còn không biết sống chết kêu lên: “Đây là bao dưỡng kiểu gì vậy a, kim chủ của ta là nam nhân, đã vậy còn là tên hòa thượng cự tuyệt tình thú. Một mình ngươi cũng không sao, nhưng còn liên lụy đến ta a, hại ta mỗi buổi tối chỉ có thể lấy tay tự giải quyết. Rất bi thảm, ta chính là ngư lang, không

làm chuyện ấy làm sao mà ta chịu được? Uy, Ninh Duy Văn, người ngẫu nhiên giúp ta liếm một chút cũng không chết a.....”

Mắt thấy Ninh Duy Văn sắc mặt xanh mét, bắt đầu xoắn tay áo, Lạc Thần Hi thông minh ngay lập tức liền ngậm miệng.

Tuy rằng rất sợ nắm tay của Ninh Duy Văn, nhưng bản tính của hắn vẫn không thể thay đổi được, im lặng được vài giây, đột nhiên nghĩ ra một việc gì đó, nhân tình liền sáng lên, hắn hô to: “Ninh Duy Văn, chúng ta hẹn hò đi!”

“Cái gì?” Ninh Duy Văn còn tưởng rằng mình đã nghe lầm.

“Hẹn hò a, hẹn hò!”

Lạc Thần Hi lộ ra nụ cười tà ác mà nhìn y: “Mặc kệ nói như thế nào, người cũng là đại kim chủ của ta, ở cùng một chỗ đã vài tuần rồi, vậy mà chúng ta chưa từng đi chơi cùng nhau, Vậy đâu có được. Cùng hẹn hò đi, tay trong tay chạy về phía hoàng hôn, ầy dà, cảnh đẹp này khiến nhân sinh phải cảm động mà rơi lệ đó nha!”

“Vì sao ta và người phải tay trong tay chạy về hướng hoàng hôn.....”

Ninh Duy Văn cố giữ bình tĩnh, nhưng cũng sắp học máu vì xúc động.

“Bởi vì đó là nghĩa vụ của người! Người là kim chủ của ta, có trách nhiệm chiếu cố hảo ta, làm thể xác và tinh thần của ta được khỏe mạnh toàn diện!”

Lạc Thần Hi đúng lý hợp tình mà nói oang oang.

Ninh Duy Văn nhìn hắn, thần tình hiện ra vài tia hắc tuyến.

Tiếng gió mạnh mẽ, gào thét lướt qua hai bên lỗ tai.

Tốc độ cực hạn, mang đến sự kích thích cực hạn, khiến cho huyết mạch của kẻ khác sôi sục, tim đập như đánh trống.

“Yaaaah.....”

Lạc Thần Hi trong miệng phát ra tiếng kêu gào vui thích, lớn tiếng kêu la, một bên liều mạng đạp vào chân ga xe mô tô.

Ngồi ở phía sau hắn là Ninh Duy Văn, chỉ có thể gắt gao ôm chặt thắt lưng của đối phương, miệng ghé vào lỗ tai hắn dùng sức quát: “Ngu ngốc, người chạy chậm lại cho ta!”

Y biết, kỳ thật kẻ ngu ngốc nhất là chính mình.

Tâm mềm nhũn, cư nhiên đáp ứng cùng đối phương đi “Hẹn hò”, kết quả, vừa không phải là buổi cơm lãng mạn, cũng không phải xem phim điện ảnh hoặc đi dạo phố, mà là đua xe trên đường cao tốc.

Sau này, có bị đánh chết, y cũng không bao giờ dám hẹn hò với tên này nữa.

“Giảm tốc độ giảm tốc độ, phía trước là xe tải a!”

Ninh Duy Văn ôm sát thắt lưng của hắn.

“Không cần sợ, ôm chặt ta, ta và người cùng nhau bay.”

Lạc Thần Hi lớn tiếng cười nói.

“Ta không muốn cùng người bay lên Tây Thiên.”

Tốc độ ly tâm làm cho mặt Ninh Duy Văn dính sát vào lưng của nam tử.

“Phi phi phi, miệng quạ đen, dám không tin kỹ thuật của bốn đại gia.”

Lạc Thần Hi khống chế tốt tốc độ, giữ cho thân xe cân bằng, cứ như thế lao về phía trước.

Cả cơ thể tựa nhưng đang đặng vân giá vũ, đúng là rất giống cảm giác được bay lượn.....

Ninh Duy Văn nhắm mắt lại, một mảnh kí ức lại nảy lên trong lòng.

Trong trí nhớ, trước đây y cũng từng ngồi sau lưng một thiếu niên giống như vậy, nhưng không phải là xe máy, mà là xe đạp.

Gần trường học của y có một đoạn đường khá dốc, mỗi lần chạy xe đến nơi đó, thiếu niên liền tăng tốc đạp xe nhanh hơn, sau đó thả chân cho xe tự lao xuống dốc, xe chạy như bay khiến y sợ tới mức oa oa kêu to, mà hẳn lại vui vẻ giống như đã thực hiện thành công trò đùa dai, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười gian xảo.....

Mà y, thích nhất là nhìn thấy hắn bốn cột tươi cười như vậy....

Thích nhất....

oa đạo nài mệt we' T_T,năng suất bị giảm rồi

6. Chương 6

CHƯƠNG 03 (PHẦN 2)

Thật sự y cũng không muốn nhớ lại quá khứ, quá khứ đều mang đến cho y một nỗi đau không bao giờ phai nhạt, nhưng mà, từ ngày sống chung với tên ngư lang này, y bắt đầu không thể tự chủ được mà liên tục nhớ về quá khứ đau thương trước kia của mình.

Điều này đại biểu cho cái gì?

Ninh Duy Văn cũng không biết.

Y chỉ biết là,đây tuyệt đối không phải là một hiện tượng tốt.

“Uy, tới rồi.”

Máy xe giảm tốc độ, sau đó chậm rãi dừng lại, Ninh Duy Văn mở to đôi mắt,lúc này,y mới phát hiện nơi mình đang đứng đều bị bao vây bởi vô số ngọn núi to nhỏ khác nhau.

Lạc Thần Hi tắt động cơ máy,bước xuống xe,hắn đứng trên đỉnh núi, giơ hai cánh tay ra để nghênh đón từng làn gió lạnh buốt quất vào mặt:”Aizz,đã lâu rồi không làm như vậy, thật thoải mái.”

Ninh Duy Văn yên lặng đứng ở bên cạnh hắn, ánh mắt mông lung nhìn ra đằng xa.....

Cả một khu đô thị dường như đều nằm ở dưới chân bọn họ, nghe hồng, đèn đường cùng những chùm tia sáng bất diệt, trong bóng đêm, đan vào nhau,tạo thành một mảnh diễm lệ như khói lửa giữa hải dương.

“Rất đẹp đúng không?” Lạc Thần Hi mỉm cười,nghiêng mặt lại nhìn y.

“Đúng vậy.” Ninh Duy Văn cảm thán nói, kinh sợ nhìn vào khung cảnh đêm hùng vĩ trước mắt.

“Trước kia, khi ta vẫn còn là một tên côn đồ, mỗi tối,ta thường xuyên đưa xe cùng các huynh đệ trên con đường này, đến lúc mệt mỏi,thì một mình chạy đến nơi đây, một bên uống bia, một bên hóng gió. Lúc đó,ta rất thích những trò mạo hiểm và kích thích, cũng thực ngu xuẩn, làm không ít việc gây thương tổn cho người khác, cũng làm thương tổn chính mình.”

Lạc Thần Hi ngồi xuống bãi cỏ,tiên tay bứt lấy một cây rồi đưa lên miệng cắn, Ninh Duy Văn cũng âm thầm ngồi xuống bên cạnh hắn.

Y không nghĩ tới, trước kia hẳn lại là một tên côn đồ.

“Nếu không có A Tân, chắc bây giờ ta vẫn còn lêu lổng đầu đường xó chợ, nếu không phải bị người khác chém chết, thì cũng bị ngồi tù.”

Lạc Thần Hi thở dài một hơi, duỗi thẳng cả hai chân.

“Lần trước người nằm mơ thấy ác mộng,có gọi to một cái tên, chính là tên của người kia sao, hẳn là bằng hữu của người?”

Ninh Duy Văn nhin không được liền hỏi hẳn.

Ninh Duy Văn nhớ rõ hôm đó, là lần đầu tiên hẳn ngủ ở nhà y, không biết đã thấy gì trong giấc mộng mà tay chân không ngừng giãy dụa, đầu đổ đầy mồ hôi, luôn miệng kêu tên “A Tân”.

“Đúng vậy. A Tân là huynh đệ của ta, hẳn rất chiều cổ ta. Khi đó,công việc chính của chúng ta chủ yếu là thay bọn cho vay nặng lãi đi đòi nợ. Mỗi buổi tối, hùng hổ đi đến nhà người ta quấy phá, nếu bọn họ còn không chịu trả tiền, liền vợ vét đồ trong nhà bọn họ mang đi thế chấp, ngoài ra còn đánh đập người ta thừa sống thiếu chết, không từ thủ đoạn để cho người ta phải trả số tiền nợ.

Sau khi lấy được tiền, chúng ta liền đi đến quán rượu,tha hồ ăn uống. Khi đó, không biết vì sao ta lại như vậy, rất mê muội, giống như nếu ta từ bỏ lối sống sa đọa, thì sẽ không còn cách nào khác để sống sót. Ta cùng A Tân, đánh nhau không thua kém ai, làm việc cũng rất bền chắc,nên không lâu sau đã trở thành trợ thủ đắc lực của lão Đại.Kẻ ghen tị với chúng ta cũng không ít, nhất là đối với A Tân, trước mặt thì bọn kia tươi cười nghênh đón, sau lưng thì bàn mưu tính kế để loại bỏ hẳn, nhưng A Tân từ trước đến nay tâm cao khí ngạo, thái độ có chút kiêu căng, đặc tội không ít người. Đến một ngày, khi hai bang phái đang chém giết lẫn nhau, A Tân bị chính huynh đệ trong bang bán đứng,bọn chúng đánh hẳn bất tỉnh,sau đó ném vào trong một gian nhà kho, rồi châm lửa đốt.....”

Thanh âm của Lạc Thần Hi bắt đầu nghẹn ngào, nói không ra tiếng, Ninh Duy Văn nhin không được, nhẹ nhàng vươn tay, nắm lấy bàn tay run rẩy của hẳn.....

Lạc Thần Hi hít sâu mấy hơi, tiếp tục nói: ” Ngày đưa tang A Tân, ta vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên. Lúc ấy mẫu thân của hẳn cầm hũ đựng tro cốt,khuôn mặt cực kỳ bi thương, một bên khóc, một bên ném toàn bộ số tiền mặt mà hẳn đã gửi cho người vào trong hỏa lò. Người đã chết rồi, còn cần giữ lại số tiền đó để làm gì, mỗi một tờ giấy,đều là tính mệnh của đứa con.

Khi A Tân không còn nữa, ta cũng lập tức rời khỏi tổ chức. Sau đó không lâu, thì nghe tin lão đại đã qua đời, hẳn là bị giết khi hai hắc bang sống mái với nhau. Trong một đoạn thời gian dài,tinh thần của ta trở nên sa sút nghiêm trọng, cả ngày ở quán bar uống rượu giải sầu, không biết mình nên đi theo con đường nào. Sau đó lại được một nữ nhân giàu có coi trọng, nàng mang ta về nhà,nuôi ta ăn uống, còn cho ta tiền tiêu vặt. Tuy rằng đây là một cách sống hèn hạ, nhưng không biết vì sao, ta lại cảm thấy rất an tâm.

Nàng kỳ thật cũng khá đáng thương, tuy khi kết hôn đã lâu, nhưng vẫn không có hạnh phúc, chồng nàng ở bên ngoài có nữ nhân khác, hôn nhân của bọn họ tràn ngập nguy cơ tan vỡ. Nàng cảm thấy phi thường tịch mịch, ta và nàng sống cùng nhau cũng hơn nửa năm, nàng rốt cục cũng có dũng khí ly hôn với chồng cũ, toàn tâm lo lắng cho sự nghiệp,công ty của nàng phát triển thật sự không tồi. Sau đó, nàng kết hôn với người trợ lý của mình.”

Lạc Thần Hi híp lại hai mắt, nhìn ra nơi phương xa,câu chuyện xưa cũ này vốn đã phủ đầy bụi, bây giờ lại tựa như làn gió đêm nhàn nhạt, từ từ bao phủ lấy hẳn.

“Năm trước ta có gặp lại nàng,trông nàng cũng không có gì khác biệt, hôn nhân cũng thập phần mỹ mãn. Sau đó nàng cười nói cảm ơn ta, nếu không có ta,chắc nàng đã sớm không còn ở này trên cõi đời này nữa. Kỳ thật lúc cảm tình của nàng cùng ông xã xuất hiện nguy cơ đổ vỡ, nàng từng nghĩ đến việc tự sát. Đêm đó nhìn thấy ta ở quán bar, nàng vốn đã muốn quyết định, tìm đại một tênnam nhân,cùng nhau cuồng hoan suốt một đêm, sau đó liền uống hết chai thuốc ngủ. Nhưng khi vừa tỉnh lại, nhìn thấy gương mặt của ta lúc ngủ, an tường như một đứa trẻ, đột nhiên nàng lại cải biến chủ ý.....

Có lẽ nói như vậy có điểm hơi khó hiểu, nhưng đích thật là bởi vì lần đó, ta mới cảm thấy được, thì ra trên thế giới này cũng có một người cần ta. Đúng vậy, ta là một ngưư lang chuyên bán đứng tình yêu, đối với ta chỉ có tiền mới là tất cả, nhưng ta luôn dốc hết sức để hoàn thành tốt công việc của mình.

Trên đời này thì điều tàn khốc đã có nhiều lắm rồi, điều các nàng muốn chính là một chút ôn nhu hư ảo, ta liền cho các nàng, xem như đây là phần lương tâm cuối cùng còn sót lại của ta đi. Tương lai rất xa xôi, nếu ôm lấy thân thể của nhau, có thể sưởi ấm cho nhau,thì vì sao lại không chịu chấp nhận?”

Ôn nhu hư ảo.

Chu Nghiên Tình cũng từng nói qua những lời này.

Nội tâm Ninh Duy Văn chợt nổi lên từng trận đau đớn, chuyện cũ đã nhiều năm y không dám nhớ tới, bây giờ lại như những ngọn cỏ dại, điên cuồng sinh sôi, bám rễ trong lòng ngực.

“Không ngờ, một ngưi lang như ngươi, lại cũng có nhiều câu chuyện đau buồn như vậy.”

Nhìn xuống cơn đau âm ỉ trong lòng, Ninh Duy Văn thản nhiên nói.

“Mỗi người đều có những câu chuyện xưa cũ, chẳng lẽ ngươi không có?”

Ninh Duy Văn hô hấp cứng lại, tránh đi đôi mắt hẹp dài xinh đẹp của y: “Vì sao lại kể cho ta nghe chuyện của ngươi?”

“Không biết.”

Lạc Thần Hi cà lơ phất phơ nhún nhún vai: “Có lẽ do đạo gần đây quá nhàm chán, nếu không phát tiết một chút, ta thật sự sẽ buồn chết mất.”

Kỳ thật cũng không phải là phát tiết.

Chuyện của A Tân, vẫn là một vết thương được khắc sâu trong ký ức của hắn. Cho tới nay, hắn chưa bao giờ kể cho ai nghe chuyện này, vẫn chôn dấu nó thật sâu tận đáy lòng.

Nhưng mà không ngờ, hôm nay hắn lại kể cho nam nhân kia nghe, mà người này lại chính là ”Kim chủ” của hắn, hơn nữa cả hai chỉ mới chung sống trong một thời gian ngắn ngủi.

Là do giờ phút này ngọn gió đêm quá mức ôn nhu, hay là hắn đã yếu ớt hơn so với trước kia?

“Thật xin lỗi, ta chính là một người không hề thú vị.” Ninh Duy Văn mặt không chút thay đổi mà nói.

Lạc Thần Hi nhìn y: “Ta chỉ nói giỡn thôi, ngươi giận sao?”

“Không có.” Ninh Duy Văn thùy hạ mí mắt, nhếch đôi môi, hơi hơi hướng về phía trước, làm cho người ta rất muốn cắn y một ngụm.

Nội tâm Lạc Thần Hi nhìn không được, hơi hơi xao động, tuy rằng tên kia thường ngày rất hay bạo lực với hắn, nhưng bây giờ lại toát ra một hương vị rất gợi cảm.

“Kỳ thật, cá tính của ngươi không có kém, bộ dạng cũng không xấu, chính là thái độ hơi âm trầm và thô bạo một chút, hơn nữa cuộc sống cũng không mưu cầu tình thú, nếu có nữ nhân nào thích ngươi, cũng bị ngươi dọa cho bỏ trốn.”

Lạc Thần Hi vươn tay, sờ sờ đầu của y một phát, người kia tuy rằng trừng mắt nhìn hắn một cái, nhưng cũng không có né tránh.

“Bề ngoài rất trọng yếu, đừng luôn mặc quần áo giống như một ông bác, kiểu tóc thì lỗi thời, bộ dạng này mà có người muốn quen với ngươi mới là lạ. khi nào rảnh, ta muốn ‘tân trang’ cho ngươi một chút.”

Ngón tay của Lạc Thần Hi trượt dọc trên khuôn mặt của y.

“Chuyện của ta, không cần ngươi quan tâm.” Ninh Duy Văn phụng phịu nói.

“Hừ, chó cắn Lã Động Tân, đã không biết cảm ơn mà còn”

“Ngươi mới là con chó nhỏ.” Ninh Duy Văn tức giận quát lên.

“Hảo, vậy ta sẽ cho ngươi nếm thử sự lợi hại của con chó nhỏ này!”

Lạc Thần Hi mạnh mẽ đè y nằm lên trên bãi cỏ, làm bộ giống như muốn cắn, môi vừa tiếp xúc với làn da ấm áp ở cổ của y, đột nhiên hắn thay đổi chủ ý, liền dùng răng nanh nhẹ nhàng cắn một miếng, sau đó dùng đầu lưỡi tinh tế liếm lên, đầu lưỡi cảm thụ được phần da thịt nhẵn nhụi của đối phương.....

Không biết bởi vì nằm ở trên cỏ hay là do là nguyên nhân gì khác, chỉ cảm thấy khi nhâm nhi thưởng thức nam nhân này, tựa hồ y có một mùi vị thơm mát, ngây ngô như của cây cỏ.

Phi thường đặc biệt, phi thường mới mẻ.

Lạc Thần Hi vẫn thường đi bên cạnh các nữ nhân tô son điểm phấn, mùi nước hoa sang trọng sực nức lên mũi.....

Còn tên kia rõ ràng là một nam nhân tẻ nhạt, nhưng không biết vì sao, trên người lại có mùi vị vừa tinh khiết, vừa thản nhiên, có cảm giác giống như một làn nước trong suốt.

Giống như.....

Giống như mối tình đầu trước đây của hắn.....

“Buông, cái tên này.”

Phát hiện thấy bầu không khí có gì đó khác lạ, Ninh Duy Văn ra sức giãy dụa muốn đứng lên, nắm lấy hai tay của hắn, muốn đẩy ra, ai ngờ lại bị Lạc Thần Hi nhanh nhẹn ngăn chặn, kéo hai tay hắn qua đỉnh đầu, gắt gao đặt trên cổ.

Thân thể của y thấp hơn Lạc Thần Hi một chút, dáng người cũng không cường tráng như đối phương, nên liền bị tên kia áp đảo, Ninh Duy Văn tuy có luyện qua nhu đạo, nhưng cũng không có cơ hội xuất ra chiêu thức.

“Đã bị người hành hạ mấy lần, người nghĩ rằng ta sẽ cứ ngu như vậy, đến bây giờ cũng không thể rút ra được giáo huấn sao?”

Cuối cùng cũng chiếm được một lần thượng phong, Lạc Thần Hi không khỏi có điểm đắc ý.

“Lạc Thần Hi, con mẹ nó mau xuống dưới cho ta! Có phải lại muốn xông nỏ hoa hay không?” Ninh Duy Văn nghiêm giọng quát.

“Vậy sao, người có thể làm gì được ta nào?” Lạc Thần Hi cúi đầu xuống, nhìn vào đôi mắt đen bóng vì phần nộ của y

Trước kia hắn không hề chú ý, hiện tại bây giờ mới nhìn kĩ, ánh mắt của y thật đúng là xinh đẹp.

Bình thường không có cảm xúc nên căn bản nhìn không ra, nhưng mỗi khi y sinh khí hoặc kích động, con ngươi đen liền rạng rỡ sinh huy, trong sáng như hạt ngọc thủy tinh, hào quang lưu chuyển.

“Có ai đã nói với người rằng người có một đôi mắt rất đẹp chưa?”

Giống như bị ma ám, Lạc Thần Hi nhin không được mà cúi đầu xuống, nhẹ nhàng như chuồn chuồn lướt nước, hôn nhẹ lên mí mắt của y, sau đó, đôi môi hạ xuống, đột nhiên cắn lên đôi môi mỏng manh của y.....

Tuy rằng hắn đối với nam nhân cũng không có mấy phần hứng thú, nhưng không biết vì sao, hắn lại rất muốn khai mở đôi môi gợi cảm này ra để tiến thẳng vào. Lạc Thần Hi không suy nghĩ nhiều, liền tham nhập vào khoang miệng của đối phương, nhắm nháp tất cả hương vị ngọt ngào bên trong.

Hương vị này, cũng nhàm chán giống như con người của y, hay là.....

Hoàn toàn khác hẳn?

7. Chương 7

CHƯƠNG 04 (PHẦN 2)

Rất nhanh, Lạc Thần Hi đã tìm ra đáp án.

Hắn chưa bao giờ được thể nghiệm qua nụ hôn chân thật như vậy

Lạc Thần Hi cảm thấy mình giống như một lữ nhân đang lạc bước trên sa mạc nóng cháy, bị ánh mặt trời chói chang tra tấn đến khát khô cổ, hấp hối, đột nhiên được uống một ngụm sơn tuyết (nước suối) thơm ngọt vô cùng, không có vị dầu mỡ, không có hương sơn môi nồng nặc, càng không có mùi nước hoa sực nức mũi, cái gì cũng không có, chỉ có sự tươi mát, tư vị lạnh nhạt rồi lại dị thường ngọt ngào

Toàn thân của hắn đều bị mặt vị ngậy ngô này gội rửa.

Vì thế, hắn dùng thân thể của mình để ngăn chặn sự giãy dụa của y, hai tay giữ chặt cái đầu không ngừng vặn vẹo, mê muội mà đem đầu lưỡi tham nhập vào sâu trong miệng của người kia, giống như một con ong đang hút mật hoa, cố gắng hấp thu tất cả chất dịch tươi mát trong miệng y.

“Ân..... Ngô.....”

Ninh Duy Văn đột nhiên bị hắn công kích nên cả người chấn động, phát không ra âm thanh, chỉ có thể dùng giọng mũi để bày tỏ sự kháng cự.

Lạc Thần Hi lại mất điếc tai ngơ, không thèm để ý đến y, chỉ cảm thấy rất cơ khát, càng muốn nhiều hơn nữa, vì thế chuyển đổi nhiều góc độ, trần trọc mót vào, ra sức nhấm nháp khoang miệng mềm mại.

Cảm giác phi thường thoải mái.....

Xúc cảm khi môi chạm môi, nam nhân cùng nữ nhân cũng không khác nhau nhiều lắm, có điều, muốn được nam nhân đáp lại thì hơi khó khăn, nhưng mà một khi đã chế ngự được đối phương, thì cảm giác chinh phục sẽ càng gia tăng.

Chỉ nghĩ đến việc tên nam nhân này ngày thường luôn bạo lực với hắn, nhưng cũng có lúc bị hắn áp chế đến vô lực đánh trả, Lạc Thần Hi liền nhịn không được một trận hưng phấn. Huống chi, phản ứng của y trực trác như thế, tính khí dưới thân hình như cũng bắt đầu cứng lên, căn bản không giống với kẻ đã từng có kinh nghiệm, tám chín phần y vẫn là một xử nam.

Lạc Thần Hi vốn có kinh nghiệm phong phú, ở phương diện tình trường thì đã kinh qua trăm trận chiến, vừa hôn một cái đã biết ngay đối phương có vài cân mấy lượng.

Là thật hay giả đây!?

Hắn cùng y hẳn là không sai biệt nhiều tuổi, cũng hai mươi bảy, hai mươi tám cả rồi, cư nhiên còn có thể ngậy ngô như vậy, bộ dáng này căn bản là chưa từng lấy dính qua thể tục tanh nồng.

Lạc Thần Hi trong lòng rung động mãnh liệt, không ngờ mình lại may mắn đến vậy, được chạm vào một sinh vật tinh khiết như thế, có lẽ nên lập tức chạy đi mua vé số, nói không chừng còn có thể trúng được mấy trăm vạn a.

Trong đầu tâm niệm sổ chuyển, nhưng lực đạo hai tay một chút cũng không thả lỏng, hai người ở trên cổ gắt gao dây dưa, thân thể dán sát vào nhau, đến một khe hở nhỏ cho không khí chen vào cũng không có.

Có lẽ là do thiếu dưỡng khí, nên sức lực của đối phương dần dần mỏng manh hơn, Lạc Thần Hi cũng thả lỏng người, dùng đầu lưỡi ẩm áp, tinh tế phác họa lên đôi môi của y, rồi lại nhẹ nhàng ngậm lấy thần cánh hoa kia mà âu yếm.....

Ôn nhu đối đãi, xảo diệu khiêu khích, công kích vào điểm yếu ớt của y, hơn nữa kỹ xảo của hắn vốn vô cùng chuyên nghiệp, hắn không tin mình không thể thu phục nam nhân ngậy ngô như tờ giấy trắng này.

Các nữ nhân dù khó chịu đến đâu, cũng đều bị hắn làm cho thần trí điên đảo, chẳng lẽ lại bại dưới tay tên này?

Thanh danh Ngưu Lang No.1 của hắn cũng không thể bị tổn hại được.

Phát hiện cơ thể cứng ngắc của đối phương dần dần mềm nhũn, Lạc Thần Hi khơi mào đôi mắt, lộ ra vẻ hiểu ý, nhưng mà, khi hắn đang sa vào khoái cảm chinh phục, đột nhiên dưới thân truyền đến một trận đau nhức, hắn nhịn không được kêu lên một tiếng đau đớn, hai tay liền che lấy nơi quan trọng của nam nhân, chậm rãi ngả vào một bên.

“Đau quá.....” Lạc Thần Hi cả đầu đầy mồ hôi, lăn qua lăn lại trên mặt đất, người này muốn cho hắn tuyệt tử tuyệt tôn sao?

Ninh Duy Văn thần tình đờ đẫn, từ trên cổ ngồi bật dậy, liều mạng lấy tay chà sạch sẽ nước bọt còn dính trên khoe miệng, làm như hắn là độc khuẩn không bằng a.

“Ninh Duy Văn, người cư nhiên dám đá ta, nếu ta bị liệt dương thì làm sao bây giờ? Người phải phụ trách đó!”

Lạc Thần Hi cầm giận trừng mắt nhìn y, miệng cố gắng hít sâu một ngụm khí lạnh.

“Phụ trách cái rắm! Ta chưa giết người, là đã tiện nghi cho người rồi.”

Ninh Duy Văn cắn răng mắng, hiện tại y thật sự rất muốn giết người.

“Người sao lại sinh khí a, Không phải bởi vì..... đây là nụ hôn đầu tiên của người đó chứ?”

Lạc Thần Hi nằm trên mặt đất, đột nhiên lộ ra nụ cười cà lơ phất phơ.

Có vẻ như đã bị đối phương nói trúng tim đen, sắc mặt của Ninh Duy Văn nhất thời từ màu hồng liền biến thành màu tím.

“Bị ta nói trúng rồi sao?”

Lạc Thần Hi không khỏi ngạc nhiên, chính là vì quá mức ngạc nhiên, nên bất chợt cười ra tiếng: “Thật hay giả vậy nè? Ninh Duy Văn, chẳng lẽ đây thật sự là nụ hôn đầu tiên của người? Không thể nào, vậy người có từng tự an ủi chưa, có từng thủ *** chưa? Người có biết cái gì là tính thú không? Người có biết khi nam nhân cùng nữ nhân làm chuyện ấy, thì phải sáp nhập bộ vị nào vào người không?”

MyGod, tuyệt đối ngày mai hẳn phải chạy đi mua vé số!

“Lạc Thần Hi, cầm miệng cho ta, người rốt cuộc có chịu để yên hay không?” Ninh Duy Văn rống lên, muốn nắm cổ áo của Lạc Thần Hi, nhưng lại bị hắn một phen ôm lấy.

“Yên tâm đi, ta sẽ chịu trách nhiệm.”

Gương mặt của đối phương gần trong gang tấc, trong cơn gió đêm lóe ra con ngươi đen láy, giống như bầu trời đầy sao, giống như muốn đem y cuốn vào thật sâu, trong ***g ngực Ninh Duy Văn bỗng dưng trái tim nhảy loạn, cảm thấy mất tự nhiên, liền quay đầu sang chỗ khác để tránh đi ánh mắt của hắn

“Ta không cần người chịu trách nhiệm!”

“Tuy rằng ta là ngư lang, nhưng ta rất có lương tâm trách nhiệm a.” Lạc Thần Hi cợt nhả nói.

“Người căn bản chỉ là một động vật có nửa thân trên giống người thôi!” Ninh Duy Văn lạnh lùng nói.

“Ai da, cách hình dung này ta rất thích nghe.” Lạc Thần Hi cao giọng cười to, từ trên mặt đất đứng lên: “Tốt lắm, chúng ta về nhà đi.”

“A?” Ninh Duy Văn bị hành động bất ngờ của hắn làm cho ngẩn ngơ.

“Về nhà, ngủ. Đi mau lên a.....” Lạc Thần Hi vẻ mặt thần thái tự nhiên, vô vô mông, lôi kéo Ninh Duy Văn đang đứng bất động nhìn hắn.

Hỗn đản, vì sao sau khi làm ra loại sự tình này, tên kia còn có thể thần nhiên như vậy chứ?

Quả nhiên là tên ngư lang không biết điều.

Ninh Duy Văn cắn răng thầm nghĩ.

“Ôm chặt thắt lưng của ta.”

Ngư mới ôm người...

Y vừa mới nghĩ như vậy, Lạc thần Hi liền gia tăng tốc độ, lực li tâm khiến toàn thân của Ninh duy Văn ngã về phía sau, y chỉ còn cách vội vàng ôm lấy thắt lưng của đối phương, làm như vậy mới không bị ngã xuống đất.

“Người.....” Ninh Duy Văn lại muốn mắng chửi người.

“Nắm chặt, ta lại cho người bay nha.” Lạc Thần Hi cười vang, tiếng cười trong trẻo dần dần tiêu tán trong gió đêm,.

Ninh Duy Văn bĩu môi, dùng sắc mặt dọa người trừng mắt nhìn nam nhân phía trước.

Đôi môi đã bị nam nhân hôn qua, ở trên mặt còn lưu lại độ ẩm khiến kẻ khác run sợ, mặc dù cơn gió nhẹ thật mát mẻ, nhưng sự ẩm áp kia chỉ có tăng chứ không hề giảm.

Thật ra hẳn đã nói rất đúng.

Kia đích thật chính là nụ hôn đầu tiên trong hai mươi tám năm của y.

Về đến nhà, sau khi tắm rửa xong xuôi, Ninh Duy Văn kéo lê thân thể mệt mỏi trở về phòng ngủ của mình.

Đi theo Lạc Thần Hi suốt cả buổi tối, toàn thân đều có cảm giác bị hấn nắm mũi, thực không phải là một mối bình thường.

Ai ngờ, mới đến bên giường, y liền ngậy ngấn cả người.

“Lạc Thần Hi, người ở trên giường ta làm gì vậy?” Ninh Duy Văn giật mình quát lớn, giống như một con tiểu lang đột nhiên bị kinh hách, toàn thân lại bắt đầu xù lông lên.

Cũng nhờ tên kia ban tặng, gần đây mạch máu cùng trái tim của y thường xuyên bị bạo đột, sợ một ngày nào đó sẽ sớm toi mạng.

“Ngủ a.” Chấn đơn kéo đến bên hông, Lạc Thần Hi thân trên hoàn toàn trần trụi, lộ ra vẻ mặt tươi cười cực kì thuần khiết với y: “Đến, cho ta ôm người, cả hai ta sẽ cùng nhau ngủ.”

Sự u ám cùng khủng bố, nhanh chóng chồng chất lên khuôn mặt của Ninh Duy Văn, y liền nhào lên giường, nhéo cái tên vô liêm sỉ kia mấy cái, chỉ muốn đạp hẳn xuống giường ngay lập tức.

“Muốn ngủ thì trở về phòng người ngủ, người cũng có phòng mà, nếu còn thấy người vào đây, ta liền đánh gãy chân chó của người!”

“Không cần đâu.” Lạc Thần Hi xấu xa ôm lấy cánh tay của y, hét lớn: “Ta không muốn ngủ một mình đâu!”

“Buông, không được đùa giỡn lưu manh!”

Ninh Duy Văn sắp bốc khói lên đến đỉnh đầu.

“Không chịu, người ta ngủ một mình hay bị gặp ác mộng lắm.” Lạc Thần Hi ôm y càng chặt hơn, hoàn toàn không khác gì một tiểu hài tử đang lăn lộn làm nũng.

“Ta chẳng quan tâm người có gặp ác mộng hay không, nếu còn như vậy ta sẽ làm thịt người.” Ninh Duy Văn thấy tay bị hấn gât gao ôm đến mức không rút ra được, bắt đầu nhấc chân lên đạp hẳn.

“Ô ô ô..... Người rất nhẫn tâm, cho dù là súc vật, cũng có quyền lợi được nằm ngủ trên giường chủ nhân.” Lạc Thần Hi khóc sụt sùi nói: “Huống chi ta là một con người, người sao có thể đối với ta vô tình như vậy?”

“Ta nói, người là một đại nam nhân, cũng không phải tiểu hài tử ba tuổi, chẳng lẽ phải có người khác bồi thì mới ngủ được?” Huyệt thái dương của Ninh Duy Văn bị hấn làm cho đau âm ỉ.

“Đương nhiên. Từ khi làm ngư lang cho tới nay, ta chưa từng ngủ một mình trong thời gian dài như vậy. Một hai ngày thì cũng không có vấn đề, nhưng đã mấy tuần rồi, bên người không được cảm thụ nhiệt độ cơ thể của người khác, ta sẽ thần kinh suy nhược, bắt đầu mất ngủ, nếu tệ hơn còn có thể bị bệnh kén ăn, nội tiết mất cân đối, sau đó, nói không chừng sẽ bị trầm cảm, suốt ngày chỉ muốn tự sát. Hậu quả này rất nghiêm trọng, Ninh Duy Văn, chẳng lẽ người thật sự muốn nhìn thấy ta chết sao?”

Lạc Thần Hi dùng biểu tình nghiêm trang để nói chuyện, nhìn qua tương đương một kẻ vô liêm sỉ.

“Người ... da mặt của người so với tường thành còn dày hơn, thần kinh so với voi còn thô hơn, làm sao có thể bị suy nhược thần kinh rồi muốn tự sát chứ?”

Ninh Duy Văn quát đến nước miếng bay tứ tung.

Kể bị suy nhược thần kinh phải là y mới đúng!

“Please.”

Đột nhiên, thanh âm của hắn trở trầm thấp, khiến Ninh Duy Văn ngẩn ra.

“Please.....”

Thu hồi vẻ đùa giỡn, Lạc Thần Hi trên mặt nhất thời trở nên ngưng trọng, thấp giọng nói: “Ta không muốn lại mơ thấy ác mộng.”

8. Chương 8

CHƯƠNG 04 (PHẦN 2)

Ninh Duy Văn hô hấp cứng lại, không khỏi nhớ đến tình cảnh ban nãy, khi hắn kể cho y nghe câu chuyện cũ, nhớ tới biểu tình lần đó khi hắn gặp ác mộng, nỗi đau đớn kịch liệt khắc cốt ghi tâm như vậy, lại xuất hiện trên khuôn mặt một kẻ luôn luôn cà lơ phất phơ, đó là điều dị thường mà y chưa từng thấy qua.

Tâm mềm nhũn, thân thể cứng ngắc cũng dần dần buông lỏng.

“Cùng nhau ngủ thì có thể, nhưng ta cảnh cáo ngươi, không được động tay động chân với ta, nếu không ta liền thiên ngươi.”

Ninh Duy Văn nghiêm mặt bàn giao điều kiện với hắn.

“Không thành vấn đề, ta có thể thề!”

Lạc Thần Hi lập tức giơ hai tay lên, cười gian giống như một con cáo già vừa bắt trộm được gà.

Lời thề của tên này, căn bản cũng thú vị lắm, không có gì khác biệt.

Ninh Duy Văn ở trong lòng nói thầm, xóc lên một góc chăn, chần chờ nằm xuống, lui tụt vào bên trong, cách hắn rất xa.

Ai ngờ Lạc Thần Hi lại xoay người một cái, không biết sống chết, nghiêng người ôm lấy y, động tác nhanh gọn, dứt khoát tựa như vừa ôm một cái gối ôm.....

“Uy.....” Ninh Duy Văn lại muốn giết người.

“Để cho ta ôm một chút thôi, cũng không chết đâu mà, lúc ngủ ta thích ôm người khác như vậy, bằng không sẽ ngủ không được, hơn nữa các nàng cũng cam tâm tình nguyện làm gối cho ta ôm a.”

“Không được so sánh ta với các nữ nhân kia.” Ninh Duy Văn lạnh lùng nói.

Vừa nói xong, hơi thở ấm nóng của đối phương liền từng trận phun lên cổ của y, vừa tê dại vừa ngứa ngáy, loại cảm giác kỳ dị này, khiến cho thất lực của y run run.....

“Hảo ấm áp a.....”

Lạc Thần Hi ôm chặt lấy nam nhân, cảm thấy thật mỹ mãn, sống mũi cọ cọ lên gáy của y: “Quả nhiên chỉ có như vậy, ta mới có thể ngủ ngon, được ôm người, ta cảm giác thấy thực an tâm.”

“Nóng quá, ngươi có thể buông ra một chút được không.” Ninh Duy Văn hơi hơi giãy dụa.

Chưa bao giờ thân mật tiếp xúc cùng bất cứ kẻ nào, từ trước đến nay y vẫn đều ngủ một mình, cảm giác khi kề cận da thịt với người khác..... thật sự là quái dị cực kỳ, hưởng chi cả hại đều là nam nhân.

Hơn nữa Lạc Thần Hi có thói quen “Lỏa ngủ” và “Cuồng bại lộ”, toàn thân cao thấp, to nhỏ, cứ như vậy dính sát vào người y, phía sau lưng cảm nhận được ***g ngực của nam nhân đang phập phồng, bên dưới hông còn bị cái khối vừa cứng vừa nóng gì đó cán vào, làm cho y không thể bỏ qua sự tồn tại của “nó” được.

Ninh Duy Văn cảm thấy toàn thân dường như sắp tắt thở.....

“Hự, đừng nhúc nhích, nếu người còn như vậy, người muốn làm ta cương lên sao?” Lạc Thần Hi nhỏ giọng cảnh cáo y.

“Cương?” Ninh Duy Văn bị từ này dọa cho kinh người, cả khuôn mặt đều sắp bốc cháy: “Con mẹ nó nếu dám xằng bậy, ta, ta sẽ thiên người.....”

Thật sự là phong cảnh tuyệt mỹ.

Lạc Thần Hi mê đắm theo dõi vành tai đỏ bừng của y, rất muốn cắn một ngụm, nhưng trực giác nói cho hắn biết, nếu hắn dám động tay động chân, tuyệt đối sẽ bị tên bạo lực này ném xuống giường.

Thật vất vả mới bò được lên giường của y, hắn cũng không thể lơ đãng, vạn nhất thật sự dọa y sợ, sẽ không được hưởng điều tiện lợi như vậy nữa

“Uy, ta nói nè, người thật sự chưa từng có bạn gái sao?”

Trong bóng đêm, Lạc Thần Hi thanh âm tuy nhẹ, nhưng cũng rất rõ ràng.

“Chuyện của ta không cần người lo.”

Tuy rằng không cần phải trực tiếp trả lời hắn, nhưng nếu im lặng chính là cam chịu.

“Người thích Chu Nghiên Tình như vậy sao? Vì một mình nàng, mà bỏ mặc cả đám mỹ nữ?”

Sao lại thế này, vì sao hiện nay, người tôn thờ chủ nghĩa trinh tiết càng lúc càng nhiều?

Một mình Lâm Tịch Hải đã muốn đủ rồi, bây giờ còn có thêm Ninh Duy Văn.

Hắn thân là ngư lang, chỉ xem cảm tình như món đồ chơi, vậy mà hết lần này đến lần khác cứ gặp phải mấy người không thể cứu vãn được nữa, không biết có phải là vận mệnh cố ý đùa cợt với hắn hay không.

“Người sẽ không hiểu được đâu.” Ninh Duy Văn thản nhiên nói: “Nàng là người quan trọng nhất đối với ta, ta hy vọng nàng có thể hạnh phúc.”

“Thực không hiểu nổi các người rốt cuộc suy nghĩ cái gì, chẳng qua là luyện ái thôi, sao lại phải khổ sở như vậy? Chỉ cô độc một mình, chẳng lẽ không cảm thấy tịch mịch sao?”

Ninh Duy Văn trầm mặc.....

Tịch mịch, hai từ này tuy thản nhiên phát ra từ miệng người khác, nhưng lại làm cho y cảm thấy tim đập mạnh và loạn nhịp.

Sống một mình, khi bị bệnh thì tự mình đi mua thuốc, mệt mỏi thì tự mình yên lặng thừa nhận, đau cũng cố nhịn, cố gắng chờ đợi cho vết thương khép miệng, yêu thương một người, cũng chỉ biết gặt gao đem hình ảnh người kia chôn chặt tận đáy lòng, không cho bất luận kẻ nào nhìn thấy bí mật của mình..... loại cảm giác cô tuyệt này y chịu đựng đã lâu lắm rồi, lâu đến mức y cũng không thể nhớ nổi, càng quên luôn độ ẩm da thịt của người khác.

Giống như bây giờ, khi bị người ta gặt gao ôm lấy, bên cạnh sự khẩn trương, còn có một tia cảm giác khác thường, thật khó có thể nói tên, loại cảm giác này làm cho y trở nên yếu ớt.

Tịch mịch, hắn nói đúng, đây đúng là một cuộc sống rất tịch mịch.

Bởi vì sinh mệnh vẫn chặt chẽ khắc ghi bóng dáng của người kia, vẫn luôn sống trong sự tưởng niệm, bởi vì hình ảnh của người kia đã lấp đầy trái tim của y, căn bản là không còn chỗ trống để chứa thêm bất cứ ai khác..

Cho dù y và người kia, đã cách xa nhau thiên sơn vạn thủy, xa đến mức, một đời này cũng không thể nào gặp lại.

Thật sự là một khoảng cách xa xôi đến tuyệt vọng..

Còn chưa kịp hâm sâu vào tình tự bi thương của mình, bỗng dưng phát hiện có một đôi bàn tay to đang bắt đầu lần mò ở trước ngực, muốn gỡ bỏ sở soạn.....

Ninh Duy Văn kinh hãi quát: “Lạc Thần Hi, người lại muốn làm gì?”

“A?” Lạc Thần Hi vừa ngủ vừa chảy nước miếng, bị tiếng kinh hô của y làm cho bừng tỉnh, mới phát hiện đôi tay không phải đang sờ lên bộ ngực mềm mại của nữ nhân, nhất thời cười gượng hai tiếng.

“Hắc hắc, ngại quá, ta còn tưởng mình đang ôm nữ nhân. Khi ngủ,tay ta có thói quen đặt trên ngực của các nàng, như vậy mới có thể ngủ được. Tuy rằng người không có vú, nhưng làm ơn cho ta sờ sờ nhũ tiêm của người một chút đi.....”

Mạch máu của Ninh Duy Văn nhất thời bạo nứt.

“Đi chết đi!”

Trong bóng tối, vang lên thanh âm của một vật nặng bị đá bay xuống đất,cùng tiếng hô hoán thê lương của Lạc Thần Hi. (==))

9. Chương 9

CHƯƠNG 05 (PHẦN 1)

Một chiếc tắc xi màu đỏ dừng lại ngay bên dưới khu chung cư, Ninh Duy Văn cùng Lạc Thần Hi một trước một sau, từ trong xe bước ra. Hai tay Lạc Thần Hi xách một đồng bao lớn bao nhỏ, tất cả đều là thức ăn và rau củ mà bọn họ vừa mua về từ siêu thị.

“Có nặng không? Để ta giúp người cầm bớt.”

Ninh Duy Văn nhìn hắn,vừa hỏi vừa vươn tay ra.

“Không nặng.”

Lạc Thần Hi né tránh tay của y,ôm chặt lấy cái túi plastic:”Người chỉ cần đi theo ta là được.”

“Bây đặt làm anh hùng a.”

Ninh Duy Văn nghiêm mặt nói.

“Này không phải là muốn làm anh hùng, mà là biểu hiện phong độ của thân sĩ.” Lạc Thần Hi lại cười cười,hàm răng trắng nõn lóe sáng dưới ánh mặt trời, thật sự chói mắt.

Đúng là tên ngụy quân tử mà.

Ninh Duy Văn cũng không khách khí, hắn nguyện ý làm anh hùng,thì cứ cho hắn làm.

“Bác sĩ Ninh?”

Đang định đi vào thang máy, bỗng nhiên nghe được phía sau có người quát to, Ninh Duy Văn giả vờ mắt điếc tai ngơ, chân không ngừng bước,vẫn tiếp tục đi về phía trước, ai ngờ người nọ dường như đã nhận ra y, liền la lớn hơn: “Bác sĩ Ninh? Là bác sĩ Ninh phải không? Bác sĩ Ninh Duy Văn?”

“Uy, có người gọi người kia.”

Ngay cả Lạc Thần Hi cũng đã chú ý, Ninh Duy Văn cũng không thể tiếp tục vờ như không nghe, đành phải dừng bước.

“Bác sĩ Ninh,đúng thật là người rồi!”

Thanh âm lạnh lạnh càng tới gần hơn, một nữ tử lao đến trước mắt Ninh Duy Văn, khuôn mặt của nàng tròn tròn,ánh mắt thật to, không thể che giấu được sự vui sướng.

“Nhĩ hảo, Tiểu Ngải.” Ninh Duy Văn khiên khiên khóe miệng, lộ ra nụ cười miễn cưỡng.

“Thật may mắn, không ngờ lại gặp được người ở chỗ này. Bác sĩ Ninh, đã bốn năm không gặp, người hiện tại thế nào? Nhìn qua cũng không tồi.” Hoàn toàn tương phản với biểu tình lãnh đạm của y,nữ tử tên Tiểu Ngải thập phần hưng phấn, giống như gặp được một người quen lâu năm,vô cùng thân thiết chạy đến gần y.

“Cũng tốt.” Ninh Duy Văn thản nhiên nói.

“Sau khi người rời khỏi bệnh viện, tất cả mọi người đều rất nhớ người. Lúc ấy người chính là bác sĩ ngoại khoa giỏi nhất ở bệnh viện của chúng ta rồi còn gì, khi đó tất cả mọi người còn cho rằng người sẽ được thăng chức làm chủ nhiệm cơ, bây giờ mỗi khi gặp ca giải phẫu nào khó, ai cũng nhớ tới người, nếu người còn làm thì tốt rồi.....”

“Người từng là bác sĩ?” Lạc Thần Hi nhin không được xen mồm vào hỏi.

Hắn không khỏi có điểm kinh ngạc a.

Đây là lần đầu tiên hắn được biết về quá khứ của Ninh Duy Văn, nhưng là từ miệng của người khác, chứ y chưa từng đề cập qua với hắn.

“Đúng vậy, người hắn là bạn của bác sĩ Ninh, chẳng lẽ người không biết sao? Bác sĩ Ninh từng là bác sĩ ngoại khoa lợi hại nhất của chúng ta, siêu lợi hại, lúc ấy có rất nhiều người bệnh muốn được y phẫu thuật và chữa trị.....”

Tiểu Ngải vẽ mặt hưng phấn, còn muốn thao thao bất tuyệt nói tiếp, Ninh Duy Văn nhin không được liền cắt ngang lời nàng: “Tiểu Ngải, ngại quá, ta có việc gấp, phải đi trước, về sau sẽ lại tán gẫu.”

“Ác, tốt.” Tiểu Ngải gật gật đầu, khó nén vẻ thất vọng: “Bác sĩ Ninh, có rảnh nhớ trở về gặp mọi người, ai cũng nhắc đến người.”

“Được, ta biết rồi, tái kiến.” Ninh Duy Văn cười lớn rồi vội vàng cất bước.

“Tạm biệt.....”

Mãi cho đến lúc cuối, Tiểu Ngải vẫn còn lưu luyến, nhìn mãi theo thân ảnh đã tiêu thất của bọn họ..

Đóng cửa phòng lại, Ninh Duy Văn đặt hết số thực phẩm vào tủ lạnh, thái độ Lạc Thần Hi vô cùng khác lạ, vẫn đi tới đi lui trước mặt của y, nếu là lúc bình thường, vừa vào cửa thì hắn đã liền đi thẳng đến sofa rồi.

Lạc Thần Hi miễn cưỡng dựa vào cửa tủ lạnh, hứng thú nhìn vào sắc mặt âm trầm, tái nhợt của đối phương.....

“Làm gì vậy?” Ninh Duy Văn đóng cửa tủ lạnh, ngẩng đầu lên, vừa lúc nhìn thấy ánh mắt tràn ngập soi mói của tên kia.

“Không có gì.” Lạc Thần Hi miễn cưỡng nhún vai.

“Muốn hỏi cái gì thì mau hỏi đi.” Ninh Duy Văn thản nhiên nói, y biết rõ, hắn sẽ có loại phản ứng này.

“Quá khứ là chuyện riêng tư của người, trừ phi người muốn nói, nếu không, ta cũng không có quyền bắt người mở miệng.”

Lạc Thần Hi mỉm cười: “Ta chỉ là hơi hiếu kỳ thôi, người trước kia cư nhiên là bác sĩ, thật sự là làm cho người ta không tin nổi nha. Nhìn vào biểu tình của người, nếu bảo trước đây người là chuyên gia đòi nợ mượn của ngân hàng tư nhân thì sẽ thuyết phục hơn một chút.....”

“Lạc Thần Hi, nếu người muốn yên ổn, thì mau ngoan ngoãn ngậm cái miệng thôi lại, bằng không, đêm nay ta sẽ bỏ độc vào thức ăn để độc chết người.”

Ninh Duy Văn bắt đầu xù lông, một luồng lệ khí âm trầm từ từ xông đến.

“Ninh Duy Văn, ta đột nhiên cảm thấy người rất khả ái, không phải muốn thiến ta, thì lại muốn độc chết ta, nghe cũng rất giống đang liếc mắt đưa tình a. Đến đây, hoa mẫu đơn hạ tử, thành quỷ cũng phong lưu! Ta chấp nhận hi sinh...”

Lạc Thần Hi nhếch môi cười nói.

Vừa dứt lời, chỉ nghe “Sưu” một tiếng, một con dao cắt rau củ xẹt qua gò má của hắn, bay thẳng ra ngoài, va vào chiếc bình đựng nước, vang lên thanh âm loảng xoảng....

Lạc Thần Hi toàn bộ cơ thể nhất thời cứng ngắc, cái trán toát ra mấy giọt mồ hôi: “Ách..... Ta..... Ta đi coi TV.....”

Rốt cục đã hiểu được, mình không nên chơi đùa trên đầu lão hổ, Lạc Thần Hi sợ tới mức không dám thở mạnh, ngoan ngoãn mang theo cái đuôi đi ra phòng khách xem TV.

Ninh Duy Văn hừ lạnh một tiếng, xoay người mở bếp gaz, chuẩn bị nấu cơm.

Tâm tình vốn đang rất lo lắng, đột nhiên trở nên thư hoãn đôi chút.

Trước kia, chỉ cần vừa đụng chạm đến quá khứ, tâm tình của y sẽ liên tục suy sụp đến vài tuần, không ngờ hôm nay lại khôi phục nhanh như vậy, là bởi vì bên người có tên nam nhân vô liêm sỉ, thần kinh thô kia sao? Hay là..... bất tri bất giác, y đã học được cách quên đi chuyện đó?

Y tình nguyện được giống như trước đây.

Như thế nào cũng không muốn quên đi quá khứ, tất cả mọi việc liên quan đến người kia, từng câu từng chữ, nếu trí nhớ của mình là một cái máy chụp ảnh thì tốt quá, có thể lưu giữ được thật nhiều hình ảnh của người kia, sẽ không bao giờ bị ngoại lực tiêu trừ.....

Trong khi đang lặng yên xuất thần, lưỡi dao trượt xuống, cắt thẳng vào ngón trỏ của y, một trận đau nhức truyền đến, Ninh Duy Văn kêu lên một tiếng đau đớn, máu tuôn ra thấm đỏ cả bàn ăn.

Máu càng lúc càng lan rộng trước mắt, y thấy tim mình bỗng đập nhanh, cảm giác hoa mắt chóng mặt cũng xông đến, gót chân hư nhuyễn, cơ hồ muốn đứng thẳng cũng không xong.....

“Làm sao vậy?”

Nghe được tiếng động, Lạc Thần Hi vội vàng chạy tới, nhìn thấy tay của y, liền hít một ngụm lương khí: “Như thế nào lại không cẩn thận như vậy? Bông băng ở nơi nào? Trong phòng tắm hay là ở trong phòng người.....”

Trái ngược với sự khẩn trương của hắn, Ninh Duy Văn vẫn đứng ngơ ngác, để cho máu tươi từ trên tay tùy ý nhỏ giọt xuống đất.

Trước mắt từng trận biến thành màu đen.....

Y cảm thấy bản thân tựa như đang lâm vào trong một vùng bùn hư thối, lòng bàn chân bị một cỗ vô hình nào đó giữ chặt, thân thể trầm trọng lung lay sắp đổ, mí mắt cũng từ từ khép lại.....

“Uy, tỉnh lại đi, bây giờ đâu phải lúc ngủ!”

Giống như được một lực lượng kiên cố chống đỡ, Ninh Duy Văn mở to mắt, phía trước hoàn toàn là một màu đen tối, cũng chỉ có hai tròng mắt của Lạc Thần Hi lang lạnh sinh huy, phát sinh ra ánh sáng khiếp người.

“Nói cho ta biết, bông băng ở đâu?”

Cánh tay hắn chặt chẽ đỡ lấy y, truyền đến sự ầm áp khiến kẻ khác an tâm, Ninh Duy Văn bắt buộc chính mình phải bình tĩnh, chống cự lại cảm giác vụng về trong đầu: “Ồ..... Phòng tắm.....”

Lạc Thần Hi nhanh chóng đi vào phòng tắm lấy bông băng, sau đó dè ngón tay y xuống, trước tiên dùng nước rửa sạch miệng vết thương, kế tiếp không do dự mà đưa ngón trỏ của y nhét vào trong miệng mình.....

“Uy.....” Ninh Duy Văn lắp bắp kinh hãi, lại không kịp ngăn cản.

Miệng vết thương trên ngón tay cảm thụ được đầu lưỡi mềm mại của đối phương, truyền đến một tia đau đớn, nhưng song song lại có một sự rung động mãnh liệt mà y không cách nào hình dung được.

Lạc Thần Hi phun ra một ngụm máu tươi, lập tức lấy băng dán, cẩn thận bao trụ miệng vết thương. Nếu nhìn thấy bộ dạng cà lơ phát phờ thường ngày của hắn, ai không biết có thể bảo đảm hoàn toàn là hai người khác nhau, giờ phút này, động tác của hắn mềm nhẹ mà cẩn thận vô cùng, giống như y là trân bảo quý giá của hắn vậy.

Ngơ ngác nhìn động tác của nam nhân, Ninh Duy Văn một trận hoảng hốt, đến khi hồi phục được một chút cảm giác, chính mình không biết từ khi nào lại tựa vào ***g ngực của hắn.

“Buông.”

Nghĩ muốn đẩy hắn ra, nhưng tay lại hư nhược vô lực, nghĩ muốn rời khỏi hắn, thân thể lại lạnh lẽo giống như một khối băng, hơi thở ấm áp của đối phương truyền đến, lửa nóng phả vào trong ngực, hình như có một nhiệt lượng cuộn cuộn không ngừng đang được mở ra, làm cho trái tim đóng băng của y, bắt đầu một lần nữa nảy lên.

“Ta không buông.” Lạc Thần Hi cúi đầu, nhìn sắc mặt tái nhợt như tờ giấy của y, hơi hơi nhíu mày.

Tên này bình thường hung hãn như vậy, thế nhưng bây giờ lại lộ ra khuôn mặt yếu ớt đến không ngờ.

Rốt cuộc y đã trải qua quá khứ như thế nào?

Tay nhẹ nhàng siết chặt vòng eo của đối phương, ôm y vào lòng, tay kia không ngừng vuốt ve sau lưng.....

Làn da dưới sự vuốt ve của hắn hơi hơi run rẩy, nhiệt độ cơ thể của y thấp đến kinh người.

“Bởi vì sợ máu, cho nên mới không làm bác sĩ nữa sao?” Lạc Thần Hi sờ sờ hai má của y, từ đầu ngón tay liền truyền đến một cảm giác lạnh lẽo

“Nếu cảm thấy buồn cười, thì cứ việc cười đi.”

Ninh Duy Văn thấp giọng nói, nhắm mắt lại, sâu bên trong đại não gợn lên từng trận mê muội, làm cho y có cảm giác buồn nôn.

“Sao ta lại phải cười người? Người là bác sĩ, nhưng cũng không có nghĩa là người sẽ không bị thương hay không sợ máu.”

Ninh Duy Văn ngẩng đầu lên nhìn hắn.....

“Sao nhìn ta như vậy?”

Lạc Thần Hi gọi lên khoe môi, bộ dáng của y lúc này, tựa như một đứa trẻ bất lực đang khẩn cầu sự yêu thương, nhìn không được, hắn liền dùng ngón tay cái xoa xoa lên thần cánh hoa mềm mại của y, bên dưới ánh đèn, lộ ra một màu sắc thản nhiên mê người, hơi thở thật tinh khiết, nhâm nhi thưởng thức hương vị của y rất là ngon miệng, giống như lần trước.....

Ngay khi đôi môi hai người sắp tiếp xúc với nhau, Ninh Duy Văn liền tỉnh táo lại, một phen đẩy hắn ra: “Người rốt cuộc muốn sở tới khi nào, cho dù là sở sàng thì cũng có mức độ thôi nha.”

“Qua sông liền chặt cầu, thực vô tình!” Lạc Thần Hi suy sụp hạ bả vai, than thở.

Sắc mặt của tên này tựa như thời tiết vậy, thay đổi thật bất thường.

“Người nói cái gì?” Ninh Duy Văn mắt lộ ra hung quang.

“Không có gì. Ta chỉ nói là ta đói bụng quá, khi nào thì mới có thể ăn cơm.”

Lạc Thần Hi nhanh chóng thay đổi thành biểu tình cợt nhả thường ngày.

“Sẽ nhanh thôi.” Ninh Duy Văn xoay người, lại tiếp tục nấu cơm.

Ngồi ở một bên trên bàn cơm, Lạc Thần Hi chỉ khởi cầm, nhắm lại ánh mắt, lười biếng nhìn bóng dáng bận rộn của nam nhân, khoe môi hơi hơi giơ lên.

Không biết vì sao, nhưng lại cảm thấy nam nhân này thực đáng yêu, thực gọi cảm, vô luận là bộ dáng hung ác, sắc bén hay là bộ dáng mềm yếu vô lực, đều làm cho trái tim hắn có cảm giác đập thành thịch, so với việc nhìn thấy các nữ nhân quyền rũ còn phần khởi hơn.

Tuy vẫn cảm thấy ôm nữ nhân so với ôm nam nhân thì thoải mái hơn nhiều, nhưng nếu đối tượng là Ninh Duy Văn, nếu đem y áp ở dưới thân, không biết lúc đó y sẽ lộ ra biểu tình như thế nào?

Từng hình ảnh tình sắc kích thích bắt đầu hình thành ở trong đầu, chẳng những không có cảm giác bài xích, ngược lại toàn thân hẳn đều có sự xúc động nóng cháy.

Đối với ngưi lang mà nói, hành vi đạo đức linh tinh thường ngày, đã sớm bị vứt bỏ ở vùng hoang vu nào đó rồi, cho nên Lạc Thần Hi chưa bao giờ ủy khuất chính mình, trong tự điển của hắn, cũng không có sự nhẫn nại. Tuy rằng trước mắt hắn còn không rõ mình có phải là đồng tính luyện ái hay không, nhưng hắn cũng không bài xích tình yêu của nam nhân, điều kiện tiên quyết chính là, chỉ cần loại tình ái này có đủ sự kích thích, hắn cũng mong chờ được nếm thử một lần.

Nhưng, nếu mình thực sự dám động thủ, chỉ sợ cái gì cũng chưa kịp hưởng thụ, còn bị y xử lý thể võ của y quả là làm hắn thất điên bát đảo, căn bản không thể nhúc nhích được.

Nghĩ đến đây, Lạc Thần Hi không khỏi cười khổ.

10. Chương 10

CHƯƠNG 5 (PHẦN 2)

Trong phòng khách sạn,máy điều hòa phát ra những thanh âm vù vù rất nhỏ, không gian tràn ngập hơi thở nhíp nhàng của nữ nhân sau trận hoan ái.

Trên chiếc giường lớn mềm mại,một người phụ nữ da thịt trắng mịn như tuyết, đôi tay mảnh khảnh kéo lớp chăn đơn lên, bao phủ bộ ngực trần trụi của mình, tay kia thì vuốt ve ***g ngực rắn chắc của nam nhân bên cạnh, quyến luyến thưởng thức vân da trơn láng của hắn.....

Đối mặt với nàng là một nam tử đang dựa người vào đầu giường, nam tử bất vi sở động, nhẹ nhàng đem nàng đẩy ra, lưu loát đứng lên để mặc lại quần áo.....

“Thần Hi, anh muốn đi sao, không thể ở lại thêm một chốc nữa à?”

Nữ tử ai oán nhìn vào khuôn mặt tuyệt mỹ như được điêu khắc của nam nhân kia.

“Đúng vậy, bây giờ có gác cổng rồi, không đi không được.”

Lạc Thần Hi cười cười,cúi xuống hôn lên hai má của nàng để an ủi.

Nữ tử này từng là một trong những khách nhân trước đây của hắn, có điều,nàng vừa ôn nhu lại biết thức thời, cho nên hôm nay người thứ nhất hắn muốn tìm chính là nàng.

Từ ngày cùng Ninh Duy Văn sống chung, Lạc Thần Hi liền rơi vào một cuộc sống cấm dục đầy kinh khủng, rốt cục sáng hôm nay nhẫn nại không được nữa, tiểu đệ đệ phấn khởi dâng lên cao như cái lều trại, làm cách nào cũng không chịu xẹp xuống, chọt chọt vào mông của đối phương.....

Bất quá hắn đành trơ mặt ra, định liều mạng mượn tay y một chút, để giảm bớt nhiệt hỏa cho tiểu đệ đệ của mình, không ngờ vừa mới mở miệng, đã bị cái tên dã man bạo lực kia đạp thẳng xuống dưới giường, làm hại hắn thiếu chút nữa mông đã nở hoa, cứ tiếp tục như vậy, hắn thể nào cũng bị bệnh liệt dương.

Bởi vậy, thừa dịp sau khi Ninh Duy Văn đi làm,Lạc Thần Hi vội vàng gọi điện thoại cho bạn gái ngày xưa của hắn.

Lúc vừa gặp mặt, hai người liền đi thẳng đến khách sạn thuê phòng, trải qua mấy hiệp đại chiến, cuối cùng trái tim đang bị dục hỏa thiêu đốt cũng giảm đi một nửa.

Nhưng trong lòng hắn vẫn còn tồn tại một loại dục hỏa khác, không ngừng nung chín hắn, dày vò hắn, làm cho hắn toàn thân khó chịu, trong lòng giống như bị mèo cào cào, đứng ngồi không yên.

Dường như luôn luôn có một cái gì đó ...ở trong ngực không ngừng bốc lên, dù cho có gặp bạn gái ôn nhu như nước, phụ nữ liêu nhân,hay là nữ nhân kịch liệt, đều không thể bổ khuyết cho chỗ trống rỗng đó.

Tuy rằng thân thể đã khá thỏa mãn, nhưng ngược lại trong lòng cảm thấy khó chịu cực kỳ.

Không nghĩ tới, sau khi sự phát tiết qua đi, loại nhiệt lượng khô nóng vẫn còn đeo bám trong lòng, điều này làm cho Lạc Thần Hi cảm thấy thật buồn bực.

Đã quen thuộc với cuộc sống lảng nhãng, lần đầu tiên trong đời, hắn cảm thấy được một nguy cơ nào đó, tuy rằng chính hắn cũng không hiểu được nó thực sự là cái gì.

“Em cứ nghỉ ngơi trong chốc lát đi, lần sau sẽ liên lạc với em.”

Nâng cảm của đối phương lên, nhẹ nhàng in lại một nụ hôn cáo biệt cho nàng.

Nhìn thấy biểu tình si mê của đối phương, sự nôn nóng của hắn cũng giảm bớt đi chút ít.

Bất cứ lúc nào, hắn đều là tình nhân hoàn mỹ nhất trong mắt mọi người, mặc kệ là ai, chỉ cần hắn muốn, cuối cùng đều có thể chiếm được dễ như trở bàn tay, vậy thì hắn còn lo lắng gì nữa chứ?

“Phải nhớ liên lạc với em nha.” Nữ tử lưu lại bên tai hắn một giọng nói nhỏ đầy mỉa mai hoặc, Lạc Thần Hi nghe xong liền hăng hái đi ra khỏi khách sạn.

Lang thang trên đường một lúc lâu, khi hắn đang định gọi xe tắc xi, đột nhiên, một chiếc xe LEXUS màu bạc tiến đến, chậm rãi dừng lại bên cạnh hắn.

“Hi, Thần Hi, đã lâu không gặp.”

Cửa kính xe từ từ hạ xuống, bên trong xe là một mỹ nhân mang kính râm, nàng tháo kính xuống, lộ ra đôi mắt trong trẻo như nước, vì uẩn ý cười.

“Nghiên Tình, như thế nào lại là người?” Lạc Thần Hi lấp bấp kính hải.

“Lên xe đi, muốn đi đâu, ta sẽ đưa người đi.”

“Đa tạ, cầu còn không được.”

Lạc Thần Hi mở cửa xe ra, đặt mông ngồi xuống ghế.

Chu Nghiên Tình khởi động chân ga, xe chậm rãi hướng phía trước ly khai, không khí mát mẻ lan tỏa trong không gian, truyền đến mùi nước hoa tao nhã của đối phương, làm cho hắn có cảm giác thực thích thú.

“Gần đây dường như không nghe được tin tức của người, người bạn chuyện gì sao? Ngay cả lời hứa đi suốt nước nóng với ta cũng không nhớ.”

Chu Nghiên Tình liếc mắt nhìn hắn.

“Ha ha, ngại quá, vốn là phải đi cùng với người, nhưng mà.....”

Lạc Thần Hi ngượng ngừng cào cào mái tóc.

“Không cần giải thích đâu.”

Chu Nghiên Tình cười nói: “Người là đại ân nhân của ta, ta cũng hiểu được nếu người không đến, khẳng định là có lý do riêng. Bất quá như vậy cũng tốt, ta cần thời gian để tĩnh táo suy ngẫm mọi việc, hảo hảo tìm lại con người trước đây của mình, không thể dùng sự ôn nhu của người để gây tê cho bản thân, không thể cứ trốn tránh mãi được.”

Lạc Thần Hi nhìn nàng, mỉm cười: “Biết không, tuy rằng người là khách hàng lớn của câu lạc bộ, nhưng lòng ta không mong sẽ lại nhìn thấy người ở HEAVEN CLUB.”

Chu Nghiên Tình nở nụ cười: “Những lời này, nếu như bị quản lý của các người nghe được, không bị đuổi mới là lạ.”

“Mặc kệ.”

Lạc Thần Hi nhượng nhượng hàng lông mày.

“Nói thật, ta gần đây đều suy nghĩ rất nhiều về những chuyện đã phát sinh trước kia.”

Chu Nghiên Tình lẳng lặng nhìn về phương xa: “Từ khi chia tay với chồng, ta liền vây hãm chính mình trong cái vòng nhỏ hẹp, hối hận, không thể thoát ra được. Thương tổn chính mình thì không nói làm gì, mà

còn gây thương tổn cho không ít người chung quanh, một trong những người đó, chính là người. Tuy rằng người ngoài miệng không nói, nhưng ta biết, người luôn một mực lo lắng cho ta.”

Lạc Thần Hi mỉm cười: “Kỳ thật người lo lắng cho người, không phải ta, mà là bằng hữu bên cạnh người, là Ninh Duy Văn.”

Nghe đến cái tên này, Chu Nghiên Tình không khỏi hơi hơi chấn động, nhìn hẩn: “Người vì sao đột nhiên lại nhắc tới y?”

“Đại khái là sau sự việc lần trước ở câu lạc bộ, làm cho ta có ấn tượng khá sâu sắc, y thật sự rất quan tâm người.” Lạc Thần Hi ho khan một tiếng.

Chuyện Ninh Duy Văn chính là đương nhiệm kim chủ của mình, dĩ nhiên không thể nói cho Chu Nghiên Tình biết.

“Ta biết.”

Chu Nghiên Tình than nhẹ một tiếng: “Y, Tư Quân và ta, đã cùng nhau lớn lên, bọn họ là anh em bà con, còn ta là hàng xóm. Từ nhỏ chúng ta là bạn tốt, cùng vào tiểu học, sơ trung, trung học, thậm chí cả đại học, có thể nói là như hình với bóng. Nháy mắt một cái, mười mấy năm đã trở thành quá khứ, mau đến nỗi làm cho người ta không thể tin được.”

“Ninh Duy Văn cùng chồng người là anh em bà con?” Lạc Thần Hi lấp bắp kinh hãi, đây là lần đầu tiên nghe nói đến việc này.

“Đúng vậy. Chúng ta giống như một tam giác đều, cơ hồ như hình với bóng.”

Chu Nghiên Tình lộ ra một nụ cười nhợt nhạt: “Ta biết y thực sự quan tâm ta, cũng thực cảm kích y. Những năm gần đây, y vẫn luôn ở bên cạnh ta, nhưng ta..... thật sự không muốn nhìn thấy y.....”

“Vì sao?” Lạc Thần Hi kỳ quái hỏi.

“Một lời khó nói hết.”

“Người cùng y là người yêu?” Lạc Thần Hi không nhịn được đành phải hỏi trực tiếp.

“Vì sao người lại nghĩ vậy?” Chu Nghiên Tình hỏi ngược lại.

“Ta không biết nữa.”

Lạc Thần Hi thẳng thắn trả lời: “Y cho ta một cảm giác như là..... như là một mực đơn phương yêu mến người, nhưng không có kết quả.”

“Đơn phương yêu mến” hai chữ này khiến cho nội tâm Chu Nghiên Tình xúc động, nàng nhất thời lộ ra biểu tình vô cùng chua xót: “Ta cũng từng nghĩ giống như người, nghĩ là y yêu ta.”

Nhưng mà, sự thật lại hoàn toàn trái ngược. Bởi vì không thể chấp nhận, nên nàng mới áp dụng thái độ trốn tránh y.

“Tình?” Lạc Thần Hi cảm thấy hơi nghi hoặc.

“Đây là một câu chuyện rất dài, sau này nếu có dịp ta sẽ kể cho người nghe.”

“Tốt, ta sẽ đợi.”

Biết hiện tại Chu Nghiên Tình không muốn nói ra, nên Lạc Thần Hi cũng không miễn cưỡng.

Sau khi được Lạc Thần Hi chỉ dẫn, một chốc lát sau, xe chạy đến một khu chung cư mộc mạc, Chu Nghiên Tình kinh ngạc nhìn quanh bốn phía: “Không lẽ người ở nơi này sao?”

“Ta cũng sống một cuộc sống bình dân thôi mà.”

Lạc Thần Hi cười cười, mở cửa xe ô tô, đi đến bên cạnh Chu Nghiên Tình, cúi xuống chăm chú nhìn nàng: “Người là nữ nhân tốt, nhất định sẽ hạnh phúc.”

“Dĩ nhiên rồi.”

Lạc Thần Hi nâng cằm của nàng lên, hôn nhẹ một cái trên làn da non mềm: “Tặng cho người một nụ hôn may mắn, chúc người sau này gặp được người đàn ông tốt nha.”

“Nhận, nếu không gặp được nam nhân tốt như người nói, người phải phụ trách.” Chu Nghiên Tình hướng hân nháy mắt mấy cái, hé ra lúm đồng tiền như cánh hoa đang nở rộ.

“Không thành vấn đề, tái kiến.”

Tiêu sái vẫy tay, nhìn theo chiếc xe biến mất trong tầm mắt của mình.

Thở dài ra một hơi thật sâu, Lạc Thần Hi vừa mới xoay người lại, liền nhìn thấy một nam nhân đang đứng trước cửa nhà trọ, vẻ mặt vô cùng đờ đàng sát khí, ánh mắt quá mức sắc bén và hung ác của y làm cho khuôn mặt tuấn tú của hân có chút vặn vẹo, dường như người kia đang muốn ăn tươi nuốt sống hân vậy.

SHIT, bị bắt gian tại giường rồi...

Trong lòng không biết vì sao lại toát ra loại ý niệm kì quái này, Lạc Thần Hi kiên trì, đi từng bước, tiến đến bên cạnh nam nhân có biểu tình hết sức khủng bố kia, không đợi cho đối phương bùng nổ trước, hân liền nhanh chóng mở miệng giải thích:

“Người hiểu lầm rồi, ta không phải như người nghĩ đâu.....”

Nhưng mà, lời giải thích của hân, căn bản không thu được hiệu quả gì cả.

“Ta đã nói là người hiểu lầm rồi, buông ra.”

“Không bao giờ!”

Đại khái là đã bị hình ảnh vừa rồi kích thích, nam nhân bạo lực giống như một tiểu vũ trụ bùng nổ, khí lực lớn đến kinh người, néo lên cánh tay Lạc Thần Hi, kéo hân trở về phòng trọ giống như đang tha cái bao tải.

“Ta cùng Chu Nghiên Tình thật sự chuyện gì cũng chưa phát sinh mà, chúng ta chỉ tình cờ gặp nhau trên đường thôi, tùy tiện hàn huyên vài câu, ta ngay cả một sợi tóc của nàng cũng không có đụng đến.”

Lạc Thần Hi giống như một đứa trẻ, cứ bám lấy cửa phòng tắm, không chịu đi vào.

Ninh Duy Văn một phen nắm áo của Lạc Thần Hi, kè sát mặt vào cổ của hân, dùng mũi cọ cọ vài cái.....

“Ừ.....” Lạc Thần Hi trong lòng nhảy dựng lên.

“Có hương vị dầu gội đầu.” Ninh Duy Văn ngửi vài cái, ngẩng đầu nhìn hân, đôi mắt hung ác đến khiếp người: “Không phải là mùi dầu gội trong nhà, người đã tắm ở bên ngoài!”

SHIT, y có mũi cầu hay sao?

“Này..... Ta có thể giải thích..... Trưa nay ta đến khách sạn ăn cơm, gã nhân viên phục vụ không cẩn thận, nên đã làm đổ nguyên một mâm nước thịt bò lên người ta, không còn cách nào khác, ta chỉ có thể tắm luôn ở đó..... Hơn nữa dầu gội trong nhà cũng dùng hết rồi, cho nên ta mới gội.....”

“Người nghĩ rằng ta sẽ tin những chuyện ma quỷ này hả?”

Ninh Duy Văn lạnh lùng nhìn hân, bão táp bắt đầu tiến đến, càng khiến hân run như cây sậy.

“Ta thật sự cái gì cũng chưa làm mà!” Lạc Thần Hi dựng thẳng hai tay lên đầu hàng, khóc không ra nước mắt.

Vì sao sau khi ở cùng nữ nhân khác xong lại gặp phải Chu Nghiên Tình chứ, nỗi oan này dù có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không tẩy sạch.

“Chúng ta đã từng có ước định, không lẽ người quên đã đáp ứng với ta điều gì? Tuyệt đối không được gặp gỡ Chu Nghiên Tình, hiện tại người lại làm vậy sau lưng ta, Lạc Thần Hi, lời hứa hẹn của người thúi lắm, có biết không?”

Ninh Duy Văn một tay kéo hấn vào phòng tắm, một tay mở vòi sen, nhất thời, thanh âm ào ào của dòng nước liên vang vọng cả không gian nhỏ hẹp.....

“Uy, người muốn làm gì?” Lạc Thần Hi có điểm luống cuống.

“Làm gì? Ta muốn đem người tẩy rửa! Ta muốn đem từng lớp da thịt đã tiếp xúc với Chu Nghiên Tình tẩy rửa sạch sẽ. Lạc Thần Hi, người có gan làm, phải có gan thừa nhận hậu quả. Vô luận như thế nào, ta hiện tại cũng là kim chủ của người, trong khế ước đã ghi rõ rồi, người phải tuyệt đối trung thành với ta, nếu làm sai, phải bị trừng phạt. Hôm nay nếu không chà sạch toàn thân cao thấp của người, ta sẽ không phải là họ Ninh nữa!”

Ninh Duy Văn đem Lạc Thần Hi đẩy mạnh vào bên dưới vòi sen, cầm lấy bông tắm cọ rửa toàn thân của hấn.....

“Người điên rồi, Ninh Duy Văn!”

Lạc Thần Hi phải che trái chấn, nhưng như thế nào cũng trốn không thoát được dòng nước mãnh liệt, nháy mắt đã bị ướt đầm cả người.

“Ta không điên, có lá gan làm, phải có lá gan thừa nhận.”

Ninh Duy Văn lạnh lùng nói, không chút nào nương tay, đè lên người hấn: “Người thiếu chút nữa đã khiến cho ta tin người. Ta thật sự là kẻ ngu nhất thiên hạ, cư nhiên lại tin tưởng lời hứa của tên ngư lang.”

Bọt nước lạnh như băng, chảy xiết qua hai gò má và cổ của hấn, sau đó hăng hái chảy khắp toàn thân, thời tiết lại đang vào đầu mùa thu, khiến Lạc Thần Hi không khỏi run mình.

Nam nhân tựa như hoàn toàn đã mất đi lý trí, xé rách quần áo của hấn, hành động vô cùng thô lỗ khiến hấn đau đớn. Ninh Duy Văn tựa hồ thật sự muốn làm như lời tuyên bố, nếu chưa tẩy sạch một tầng da của hấn thì không chịu dừng lại.

“Ninh Duy Văn, người là kẻ điên!”

Vốn muốn nén giận, nhưng thực sự là Lạc Thần Hi đã hết chịu nổi.

“Hảo, người muốn nói ta thì ta nói. Đúng vậy, người đúng là có cái mũi cầu chết tiệt, hôm nay ta quả thực đã lên giường với nữ nhân, nhưng cô ấy không phải là Chu Nghiên Tình, sau khi xong việc, ta mới gặp được Chu Nghiên Tình trên đường. sau đó nàng chở ta về nhà của người, ta cùng nàng chả có quan hệ gì cả. Người không tin ta cũng chả sao, dù sao ta cũng chả cần người tin tưởng, nhưng là con mẹ nó người đừng có nổi điên một cách vô lý như vậy được không?”

“Ta vô lý? Ta đã dùng toàn bộ tiền tích cóp để bao người, vậy mà người thừa dịp ta không ở nhà, dám chuồn ra ngoài làm tình cùng nữ nhân khác đến ba bốn hiệp, hưởng chi nữ nhân đó không phải ai khác, mà là Chu Nghiên Tình! Chớ có trách ta không tin người, chính người làm ta không thể tin nổi, ta thực hối hận lúc trước đã nghe lời người.”

Ninh Duy Văn hoàn toàn không chịu nghe lời giải thích của hấn khiến Lạc Thần Hi muốn bốc hỏa.

“Ninh Duy Văn, người là thánh nhân, có thể ngăn chặn được sự ham muốn, tâm trong sáng, trong lòng không loạn, nếu cứ như vậy đến khi chết là có thể thăng tiên đắc đạo, nhưng không cần bắt người khác cũng phải giống như người.

Mấy ngày nay chúng ta ngủ cùng với nhau, người cũng biết tình trạng cơ thể của ta mà. Ta gọi người giúp ta tắt lửa a, nhưng người đã không chịu làm thì thôi còn dùng mắt giết người, ném ta xuống đất. Con mẹ nó cái này cũng tính là bao dưỡng à! Cho dù là một tên tử tù, cũng có quyền lợi xin quần ngục cho phép được gặp bà xã chứ, từ khi được người bao dưỡng, tiểu đệ của ta không có một ngày được thư giãn. Người là nam nhân, cũng biết cái nơi kia nếu không phát tiết được, càng ngày càng ... trưởng, người muốn ta bị dục hỏa đốt người mà chết a.”

Lạc Thần Hi nói chuyện tựa như hàng loạt đạn pháo, đem toàn bộ sự bất mãn từ ngày đầu tiên đến bây giờ phun hết ra.

“Người.....” Lý lẽ trách móc của hắn khiến cho Ninh Duy Văn nghe xong cả người run rẩy, sắc mặt trắng bệch.

“Người cái gì mà người, người hắn là nên tỉnh lại đi, toàn bộ việc này đều do người tự gây nên thôi!”

Lạc Thần Hi cảm thấy mình nói rất đúng lý hợp tình nên càng rống to hơn: “Hiện tại rốt cục ta không nín được, đành tìm nữ nhân phát tiết, có cái gì không đúng? Ta lập lại một lần nữa, ta không có chạm đến Chu Nghiên Tình. Bất quá bản chất của người khiết phách nghiêm trọng như vậy, không muốn ta đi tìm nữ nhân, vậy người hãy làm ‘Nữ nhân’ của ta đi a, hảo hảo làm cho ta thoải mái, có lẽ là ta sẽ ngoan ngoãn ở nhà, làm một con chó cho người.”

Tùy tiện nói ra để trêu tức y, phát tiết cho sướng miệng, hắn biết rõ Ninh Duy Văn sẽ không bao giờ đáp ứng, nhưng mà.....

Lồng ngực của Đối phương kịch liệt phập phồng, mặt không chút thay đổi, trừng mắt nhìn hắn một lúc lâu, sau đó đột nhiên cúi người xuống, quỳ gối giữa hai chân của hắn, kéo cái quần ướt sũng xuống đất, cũng nhanh tay tụt luôn cái quần lót màu trắng của hắn.....

Nháy mắt tính khí nam nhân đã bị y giải phóng, tuy rằng còn mềm nhũn, nhưng hình dạng vẫn rất lớn.

Tạm thời không thể không thừa nhận hình ảnh này đã mãnh liệt đánh sâu vào thị giác, Ninh Duy Văn cả người cứng ngắc, trừng mắt nhìn nó giống như nhìn thấy quái vật, sau đó gắt gao khép mắt lại, rồi nhanh chóng mở ra, trên mặt xuất hiện một tia quyết tâm giống như tráng sĩ sắp ra chiến trận.

“Lạc Thần Hi, người phải thích, ta sẽ khiến cho người thích. Nhưng nếu lần sau còn để ta thấy người cùng Chu Nghiên Tình đi chung với nhau, ta thật sự sẽ thiên người. ”

Hung tợn nói xong câu hăm dọa, không có một khắc chần chờ, Ninh Duy Văn liền cầm lấy tính khí của hắn, đem nhét nó vào trong miệng.

“Ừ.....” Lạc Thần Hi nhất thời hít sâu một ngụm lương khí.

Trước mắt rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tên bạo lực này bỗng đứng lại buồn tào a, cứ nhiên vừa trách móc hắn xong, liền quỳ trên mặt đất, dùng miệng an ủi tiểu đệ đệ của hắn.

Hắn không phải là đang nằm mơ đấy chứ!

11. Chương 11

CHƯƠNG 06 (PHẦN 1)

Rất nhanh, Lạc Thần Hi liền phát hiện, thần kinh của hắn không thác loạn đến nỗi ban ngày mà cũng có thể nằm mộng được.

Vật nam tính bị khoang miệng mềm mại bao vây, chỉ qua vài giây, ngay lập tức liền ngẩng đầu lên, phát ra vài tia dục khí trong miệng đối phương.

Dường như không ngờ nó có thể trở nên to lớn như thế, sắc mặt Ninh Duy Văn thoáng chốc đã cứng đờ, nhú mào, trức trặc vận dụng đầu lưỡi, gắng gượng liếm lên khối nam tính kia.

Thần sắc của y vẫn lạnh nhạt âm lãnh, cố gắng giả vờ như vô sự, nhưng thật ra trái tim của y đã sớm chấn động đến mức cuồng loạn, huyết thái dương căng thẳng đập thành thạch, cả đại não đều vang lên tiếng ong ong.....

Y nghĩ mình nhất định là điên rồi, mới bị nam nhân nói mấy câu trêu chọc, mà đã dám làm ra loại hành động kinh thế hãi tục như vậy.

Nhưng y thật sự không thể chịu đựng được khi nhìn thấy hắn cùng Chu Nghiên Tình ở cùng một chỗ, tuy chỉ là một hình ảnh thân mật thoáng qua, nhưng cũng đủ để cho mạch máu toàn thân của y ngưng kết lại.

Không thể tin Chu Nghiên Tình lại có thể quen nam nhân khác, nàng rõ ràng vẫn còn yêu Tướng Tư Quân, từ nhỏ đến lớn, trong mắt nàng đều chỉ có một mình người kia, cuối cùng bọn họ còn cưới nhau nữa.

Hai người đó, trong mắt y chính là một đôi tình nhân hoàn mỹ nhất trên đời, là đôi phu thê khiến kẻ khác vô cùng hâm mộ, bọn họ yêu nhau say đắm, về điểm này thì y chưa bao giờ dám hoài nghi.

Có lẽ một ngày nào đó, nàng cũng sẽ lựa chọn một nam nhân khác, nhưng ở sâu trong nội tâm, y tin tưởng rằng, địa vị của Tướng Tư Quân ở trong lòng Chu Nghiên Tình vẫn không thể xóa nhòa được. Vị trí này, không nên để cho nam nhân khác tham gia vào, đã vậy, nam nhân này còn là một tên ngư lang lăng nhăng.

Chỉ cần có thể ngăn cản được chuyện này, vô luận muốn y làm cái gì, y cũng cam tâm tình nguyện.

Mang theo tâm tình phức tạp, Ninh Duy Văn vẫn cố gắng chịu đựng, chậm rãi chuyển động đầu lưỡi, cao thấp duyên liếm dị vật trong miệng.

“Nhẹ một chút..... Ai cha..... Đau quá..... Không cần dùng răng, người muốn ta tuyệt tử tuyệt tôn sao?”

Tuy rằng đối phương giống như bị quỷ ám, hoàn toàn thay đổi thành người khác, nhiệt tình phục vụ hẳn, nhưng kỹ thuật của y thực sự quá dở, vài chiếc răng ngan nhai cứ đụng vào khối dục vọng của hẳn, hại hẳn thiếu chút nữa đã héo rút, Lạc Thần Hi cắn răng nhịn đau, kiên nhẫn chỉ dẫn cho y.

“Đây chính là nơi yếu ớt nhất của nam nhân, người phải chậm rãi chuyển động đầu lưỡi, giống như ăn kẹo ấy..... Đúng..... Cứ như vậy..... Tốt lắm.....”

Lạc Thần Hi dùng tay đề lên đầu của y, nắm ngón tay hãm sâu, thâm nhập vào mái tóc, người này ban nãy vừa đề hẳn ra để tắm, nên trên người của y cũng dính không ít nước, mái tóc thật ẩm ướt, tạo nên một cảm giác yếu ớt

“Dùng đầu lưỡi trượt lên xuống..... Đúng..... Rất tuyệt.....”

Lạc Thần Hi phát ra hơi thở dài thỏa mãn, đột nhiên, đối phương miễn cưỡng hút mạnh một cái, ngón tay hẳn liền buộc chặt đầu y lại: “Chờ một chút, không cần hút lẹ như vậy, người muốn hại ta bắn ra lúc này sao?”

Hắn luôn luôn kiêu ngạo đối với thực lực lâu bền của mình, nhưng không biết vì sao, kỹ thuật của đối phương trức trặc như vậy, so với các thực nữ nóng bỏng xinh đẹp, càng làm cho hắn có cảm giác không thể khống chế được.

Không ngờ cái tên có nét mặt âm trầm này lại có thể trở nên mê người như thế.

Hai hàng lông mày của y nhíu chặt lại, khuôn mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng, biểu tình cứng ngắt, lộ ra hơi thở kháng cự mãnh liệt, cùng với động tác *** đang hiện tại hoàn toàn tương phản, hơn nữa đôi môi hơi mỏng lại đang hàm chứa thứ dục vọng của nam nhân.

Bên dưới ánh sáng màu vàng thần nhiên, đôi môi không ngừng khép mở, phun ra nuốt vào tính khí sôi sục, cảm giác áp lực và phóng đảng dung hợp cùng một chỗ, làm cho người ta mặt đỏ tim đập, hình thành một hình ảnh tình sắc đầy mâu thuẫn mà kỳ dị, đánh sâu vào trong thị giác.

Lạc Thần Hi nhất thời toàn thân nóng lên, hạ thân càng lúc càng trương to.....

Dùng miệng khẩu giao cả nửa ngày, đại khái là có chút mệt mỏi, khớp hàm đau nhức, Ninh Duy Văn không khỏi hơi nâng khóe mắt lên một chút, khi vừa nhìn thấy biểu tình của đối phương, trái tim đột nhiên có cảm giác thật kinh hoàng.

Chỉ thấy Lạc Thần Hi khép hờ hai mắt, ***g ngực phập phồng, hơi thở ồ ồ, khuôn mặt tuấn mỹ phi phàm nổi lên một mặt túy hồng như say rượu, biểu tình thoải mái đến mức tận cùng, bình thường hẳn luôn lưỡi biếng, tạo nên thần thái vô cùng thành thạo, nhưng giờ phút này đã bị vẻ khêu gợi yếu ớt thay thế.....

“Ân..... Rất tuyệt.....”

Hơi thở dài, nam nhân khép hờ con ngươi, cùng y tầm mắt giao triền, đưa lên một ý cười tán thưởng.

Vẻ tươi cười ôn nhu cùng hấp dẫn này, trong nháy mắt khiến cho nội tâm của Ninh Duy Văn cảm thấy thật mềm mại, lúc y cảm giác được mình vừa thất thần, lập tức hạ mí mắt, tránh đi tầm mắt của nam nhân.

‘Giống đực’ trong miệng đang không ngừng run lên, truyền đến vị xạ hương nồng đậm, sau trận ma sát, rất nhanh trong khe miệng của y chậm rãi tràn ra một dòng dịch thể trong suốt.....

Ninh Duy Văn không dám nghĩ đến bộ dạng hiện tại của mình, nhưng y biết rõ, có lẽ đó là hình ảnh hết sức khó coi.

Trong cơ thể y, dường như còn tồn tại một linh hồn hoàn toàn xa lạ.

Chẳng biết xấu hổ mà liếm lên phân thân của nam nhân, y có cảm giác, con người như vậy tuyệt đối không phải là mình, y luôn biết cách để ngăn chặn ham muốn của bản thân, thâm tâm vô cùng trong sáng.

Trái tim đập bịch bịch, đại não tựa hồ đang bị lửa thiêu đốt, vừa kinh vừa sợ, nhưng y lại không có biện pháp đình chỉ động tác, cứ giống như một người bị ma ám.

Thế giới *** tối đen, ở phía trước vỡ ra một cái động khẩu, y chỉ là thân bất do kỷ, không ngừng sa đọa tiến vào hố sâu không đáy, càng lúc càng sa đọa.....

“Người bây giờ, nhìn qua hoàn toàn không giống với con người bạo lực thường ngày.....” Lạc Thần Hi nhẹ nhàng vuốt đầu của y: “Bất quá, ta thích bộ dáng hiện tại của ngươi hơn.”

Nhận thấy từ miệng nam nhân phát ra hơi thở ***, Ninh Duy Văn không khỏi sợ run cả người.

“Đủ rồi!”

Nếu cứ như vậy, y sẽ bạo phát mất.

Lạc Thần Hi đẩy ra đầu của Ninh Duy Văn ra, kéo y đứng lên, dùng tay mở vòi sen, không quên đổi sang chế độ nước ấm, một làn hơi nước thản nhiên từ từ tràn ra, lan tỏa khắp gian phòng.

Trang phục trên người bọn họ vừa ẩm thấp lại vừa lạnh, quần áo ướt đầm dính sát vào cơ thể, khó chịu cực kỳ.

Sau khi thuận thực hạ hết quần áo của mình xuống, Lạc Thần Hi cũng cởi luôn quần áo của đối phương, Ninh Duy Văn vẫn cứng ngắc thân thể, không rên lên một tiếng, để tùy ý cho hắn bài bố.

Lông mi thật dài run nhẹ lên, che khuất vẻ mặt của y, thật trầm mặc khó dò.

“Tốt rồi, chúng ta cùng nhau tắm đi.”

Dùng tay đo nhiệt độ của nước, Lạc Thần Hi kéo y, cùng nhau tiến vào bên dưới vòi sen.

Không gian nhỏ hẹp, lại chất chứa đến hai đại nam nhân, bọn họ chỉ còn cách đứng dính sát vào nhau.

Ninh Duy Văn vô thức đứng dưới vòi sen, hai tay đặt trên cửa thủy tinh, lưng trần trụi kề sát với ***g ngực ẩm áp của đối phương, cảm thụ được ngực của người kia hơi hơi phập phồng.....

Dòng nước ở bên tai tạo nên âm thanh tác hưởng hoa hoa, thập phần chảy xiết, tạp âm tràn ngập trong suy nghĩ của y.....

Chiều cao của y so với Lạc Thần Hi thì thấp hơn một chút, mông cũng vừa tầm đụng vào một cây vừa cứng vừa nóng gì đó, loại tiếp xúc trắng trợn này, làm cho trái tim của y lại nảy lên một trận kinh hoàng.

Không cần quay đầu lại xem thì cũng biết, đây đúng là ‘hung khí’ vừa rồi đã tàn sát bờ bãi trong miệng y, không hổ là tên đứng đầu bảng ngư lang, vô luận hình dạng hay là độ cứng, đều xứng đáng để cho người khác không thể bỏ qua sự tồn tại của nó.

“Da của ngươi thật là trắng a.”

Lạc Thần Hi mở hay tay ra, từ sau lưng ôm lấy cả người của Ninh Duy Văn, giống như một đôi cánh chim ẩm áp, bao trùm lên trên thân hình lạnh giá của y.

Đôi tay to nhẹ nhàng dao động trước ngực, đồng thời cúi đầu, một chút lại một chút, dùng miệng tinh tế mút lấy da thịt trên đầu vai của đối phương.

Hương vị thân thể của y, cũng cho hắn cảm giác tương tự với nụ hôn đầu tiên, thật thản nhiên, thật trực trác, tản ra vị cổ đại sau cơn mưa.

Cảm giác thật tươi mát.

Hắn thích y trong tình trạng này, toàn thân trần trụi, không hề phòng bị, bên dưới ánh sáng nhu hòa cùng dòng nước ấm, da thịt gần như trong suốt, lóe lên sự sáng bóng tinh khiết, tựa như một thiếu niên hồn nhiên không rành thế sự.

“Uy, ngươi muốn làm gì?”

Ninh Duy Văn có điểm luồng cuồng, ngón tay của Lạc Thần Hi đã một phen cầm lấy phân thân của y, phần eo cũng thập phần chấn động, vật mềm mềm nam nhân đang nắm trong tay, cũng nhanh chóng bành trướng biến hình, khiến cho y cảm thấy mình giống như một trò hề khó coi.

“Làm gì à?”

Lạc Thần Hi nhẹ nhàng nở nụ cười: “Vừa rồi ngươi đã cố sức làm đến như vậy, hiện tại ta chỉ muốn cho ngươi thưởng một chút mà thôi.”

Dứt lời, hắn cầm lấy một lọ sữa tắm, xịt một ít lên lòng bàn tay, sau đó chà lên bả vai của y, rồi lướt qua ***g ngực rắn chắc, tiếp theo là đến cái bụng bằng phẳng, phía dưới bụng dĩ nhiên là dục vọng nam tính đang hơi hơi ngất đầu của y, ở nơi đó, hắn bắt đầu ngang tàng hủy diệt.....

“A.....”

Sữa tắm thần nhiên phát ra hương thơm nhẹ nhàng, tản mát trong không gian...

Tiếng rên rỉ trầm thấp như ẩn như hiện, vang lên theo âm thanh rì rì của nước.

Ninh Duy Văn gắt gao nhắm hai mắt lại, nắm chặt lấy cổ tay của nam nhân, nhưng lại không có ý cự tuyệt, tựa như đang đong đưa theo nhịp điệu của hắn.

Nơi yếu ớt nhất trên cơ thể của y hoàn toàn bị đôi tay to lớn, ấm áp của nam nhân bao lấy, âu yếm, vuốt từ đỉnh cho đến ngọn, dùng lực đạo không nặng không nhẹ mà chà xát ấn nhu.....

Khoái cảm giống như đợt thủy triều, cứ ba ba nảy lên, xuyên suốt khắp toàn thân của y, đây là loại cảm giác mà y chưa bao giờ nếm qua, làm cho Ninh Duy Văn tâm hoảng ý loạn, biểu tình sắc bén thường ngày đã sớm bị biến thành nỗi sợ hãi vô cớ.

“Đừng sợ, đây là lần đầu tiên nơi này bị người khác sờ đến sao? Cảm giác thế nào, so với chính mình dùng tay thì tốt hơn nhiều lắm ha.”

Lạc Thần Hi ghé vào lỗ tai y nhẹ nhàng nói nhỏ.

Nhiệt khí từng đợt phun vào bên trong tai, không biết vì sao, cảm thấy xương cốt bỗng nhũn ra, Ninh Duy Văn vội vàng lấy tay ấn vào cửa thủy tinh, như vậy mới không bị ngã xuống đất.

“Thoải mái không?”

Lạc Thần Hi nhẹ nhàng mút lên cái cổ thon dài của y, một bàn tay thì cao thấp lộng phân thân của đối phương, tay kia thì vuốt ve trên ***g ngực, dùng đầu ngón tay chậm rãi khiêu khích nhũ tiêm nho nhỏ của nam nhân, mỗi lần gảy một cái, liền cảm nhận được thân hình của y hơi run rẩy.....

Hai tay của đối phương gắt gao đặt trên cửa, đã nắm chặt thành quyền, nhưng mặc kệ muốn kháng cự như thế nào, chung quy y vẫn không thể chống lại sự hấp dẫn của ***.

Không ai có thể thoát được thủ đoạn tán tỉnh của hắn, hắn đã sớm bày ra thiên la địa võng, chỉ cần hưởng qua một lần, sẽ thực tủy biết vị, muốn ngừng mà không được.

Một nụ cười xấu xa lóe lên, ẩn hiện trên khóe môi của Lạc Thần Hi.

Động tác của hắn không kiêng nể gì, càng lúc càng nhanh hơn, bàn tay to lớn chạy dọc toàn thân Ninh Duy Văn, cảm thụ được làn da rắn chắc mà co giãn bên dưới bàn tay của mình.

Đừng nhìn thấy cơ thể y gầy teo mà nhầm, thực ra rất rắn chắc, đại khái là do đã rèn luyện nhu đạo, nên tràn ngập lực lượng nam tính, so với những nữ nhân mà hắn đã từng ôm qua thì cứng cõi hơn nhiều, nhưng cũng thật mê người.

Xúc cảm vui vẻ, làm cho Lạc Thần Hi nghiêng sở , hấn xuất ra tất cả các thế võ, không ngừng khiêu khích thân hình ngây ngô của nam tử trong lòng,, muốn nhìn thấy bộ dáng lúc y không thể khống chế được, muốn cho y toát ra nhiều biểu tình mê loạn hơn nữa, muốn cho y lộ ra thái độ xấu hổ mà chưa người nào được nhìn thấy....

Tuy rằng cảm thấy mình làm như vậy thì có điểm hơi xấu, giống như sắc lang đang đùa giỡn ” Con gái nhà lành”, nhưng không biết vì sao, hấn rất thích khi dễ y.

“Người..... Người đủ chưa vậy? Muốn làm gì thì làm đi, không cần phải bày ra nhiều trò đa dạng như vậy đâu!”

Ninh Duy Văn rốt cục nhịn không được phát ra lời kháng nghị, thanh âm đã có một tia run rẩy.

Lý trí nói cho y biết, muốn được an toàn,thì tốt nhất nên chạy thoát khỏi tên nam nhân này, nhưng thân thể lại hoàn toàn phản bội lý trí của y, hoàn toàn thần phục bên dưới ngón tay ma thuật của hấn,không ngừng sa vào lực hấp dẫn của khoái cảm.

Lạc Thần Hi cười khê ra tiếng: “Mới như vậy mà người đã nhịn không được? Đây chỉ là khai vị thôi. Cũng tốt, cho người ra trước một lần, ta sợ người rất miễn cảm, đến lúc làm thật thì lại bắn quá sớm, vậy không nên.....”

“Nói đủ chưa, cầm miệng cho ta!” Ninh Duy Văn gằn nhẹ nói.

Tên nam nhân này đến tột cùng có biết hổ thẹn không vậy?

Bất quá y lập tức ý thức được, hỏi một tên ngư lang có biết hổ thẹn hay không, căn bản là làm điều thừa, đáp án đương nhiên đã quá rõ ràng.

“Buông.....”

12. Chương 12

CHƯƠNG 06 (PHẦN 2)

“Buông.....”

Ninh Duy Văn bắt đầu giãy dụa, muốn bỏ trốn ra phía sau nam nhân, nhưng không gian nhỏ hẹp đã hạn chế tự do của y, hơn nữa vừa mới động một chút, nam nhân liền tăng cường lực đạo trên cánh tay, gắt gao cầm lấy tính khí yếu ớt của y, trước sau gia tốc ma sát rồi âu yếm, khoái cảm mãnh liệt đến mức làm cho y căn bản không thể bình tĩnh nổi.

“Buông ra..... Người con mẹ nó.....”

Ninh Duy Văn thở hổn hển mắng, kiệt lực muốn bảo trì biểu tình lãnh đạm, nhưng khuôn mặt lại càng lúc càng hồng, tim đập càng lúc càng mãnh liệt, tay đang nắm lấy cổ tay đối phương cũng dần dần buông lỏng xuống.....

Dương cụ không ngừng bị nam nhân kích thích, đã muốn bành trướng đến cực hạn, từ trước lỗ nhỏ chảy ra vài giọt chất lỏng, dính trên tay người kia.

“A.....” Đột nhiên, Ninh Duy Văn cảm thấy chấn động, liền kêu lớn một tiếng.

Đầu lưỡi của đối phương bỗng nhiên cắn lên vành tai của y, tinh tế phác họa lên đó vài đường nhọt nhọt, linh hoạt tham nhập vào nhĩ động, Ninh Duy Văn giật mình, thân thể đã xụi lơ hơn một nửa.

“Không cần..... Không cần.....”

Thanh âm run rẩy cầu xin tha thứ tràn ra khỏi yết hầu, Ninh Duy Văn hận không thể bịt hai lỗ tai của mình lại, loại rên rỉ này sao mà giống nữ nhân quá, tuyệt đối không phải là giọng nói của mình.

“Sao lại không cần?”

Lạc Thần Hi cười cười, đè y lại, dùng cơ ngực kiên cố, gắt gao ngăn chặn từ phía sau lưng, làm y không thể động đậy, đồng thời dùng miệng mút vào vành tai nhỏ nhỏ của nam nhân, mỗi lần dụi một chút, cảm nhận được thân hình kia cũng chấn động theo một chút.

“Người thật sự là quá mức mẫn cảm, chính người cũng nhận thấy đúng không? Cổ, bả vai, nhũ tiêm, nhất là lỗ tai, đều là điểm trí mạng của người, chỉ cần chạm một cái, người sẽ run rẩy không ngừng. Thực đáng tiếc, thân thể mẫn cảm như vậy, cư nhiên chưa từng bị người ta khai phá, xem ra ta đã tìm được một khối hi thể trân bảo.”

“Dùng loại khẩu khí này để nói chuyện với ta..... Cút ngay..... Buông.....”

Vốn là lời uy hiếp rất khí thế, nhưng do bị định lực của *** khống chế mà trở nên khàn đục vô cùng, căn bản không có lực thuyết phục.

Nam nhân vẫn liếm lộng bên tai, trên tay cũng không thả lỏng, không những chà xát lên phân thân của y, còn có ý xấu xoa nắn hai túi cầu ở phần gốc, tạo ra làn khoái cảm vô cùng sâu sắc.

Ninh Duy Văn bị hấn đùa đến mức chịu không nổi, thất thố, cuồng loạn vặn vẹo cơ thể, cảm thấy bản thân tựa như đang bị nung nấu trong lò lửa nóng bỏng, sắp bị nổ tung.

“Buông ra..... Mau buông ra..... Ta..... Ta phải đi ra.....”

Y bối rối kêu lên, ngón tay hăm sâu vào lòng bàn tay, sắp tới điểm cực hạn không thể khống chế được cảm xúc, làm cho y sắp ngất đi.

Cả thế giới trước mắt đều chấn động, nháy mắt cũng cũng sắp sụp đổ.

“Dùng sợ, có ta ngay bên cạnh người, cái gì cũng không hoảng sợ. Tình dục không phải là con mãnh thú và dòng nước lũ, nó sẽ không ăn người đâu, ngược lại sẽ khiến cho người khoái hoạt vô cùng. Nghe ta, nhắm mắt lại, hảo hảo hưởng thụ là được.”

Đây là lần đầu tiên trong đời, Lạc Thần Hi thật lòng ôn nhu an ủi người khác, hấn nghiêng mặt sang một bên, khẽ liếm lên khóe môi của y, đồng thời động tác trên tay càng nhanh hơn, chỉ chốc lát sau, người trong ngực hấn bỗng rên rỉ mấy tiếng, vậy ra một luồng chất lỏng nhũ bạch, vậy bắn cả tay hấn.

“Ác, nhanh vậy.”

Lạc Thần Hi mỉm cười xoay người đối phương lại, chỉ thấy Ninh Duy Văn ánh mắt tan rã, không hề có tiêu cự, hai gò má như ánh nắng bầu trời chiều bị huân nhiễm, trở nên đỏ tươi, đôi môi hơi mỏng nửa khép nửa mở, có lẽ vẫn còn đắm chìm trong dư vị tình cảm mãnh liệt.

Vòi hoa sen không biết đã bị tắt từ lúc nào, bọt nước trong suốt lưu lại trên toàn thân của y, mái tóc ẩm ướt, khiến cho các đường cong tuần mỹ càng thêm yếu ớt.

Nhũ tiêm được nước ấm xoa dịu, đỏ sẫm giống như một điểm hồng mai, từ từ nở rộ trên khuôn ngực tuyết trắng của y, hơn nữa ban nãy còn bị ngón tay của nam nhân âu yếm, nên sưng tấy lên, giống như đang cầu xin người khác yêu thương.

Cảnh đẹp mê người trước mắt, làm cho đại não Lạc Thần Hi lập tức sôi trào.

Rõ ràng là một xử nam kinh nghiệm gì cũng đều không có, hấn nghĩ mình chỉ cần dùng một ngón tay cũng có thể dễ dàng thu phục y, không ngờ, mới dùng dao gọt đi vẻ ngoài thô lịch của y, bên trong liền chảy ra dòng mị nhân hương đậm đặc, thiếu chút nữa đã khiến hấn bị say.

Nếu làm không tốt, cuối cùng kẻ bị dục hỏa đốt người chính là hấn, mà không phải y.

Lạc Thần Hi không khỏi cười khổ, vội vàng xả hạ khăn tắm, để hạ thân hai người dính sát vào nhau.

Sau khi cao trào qua đi, Ninh Duy Văn toàn thân hư nhược, vì không chịu nổi kích thích quá mức mãnh liệt mà vẻ mặt đại ra, trở nên thập phần mềm mại, tiểu lang hóa thân thành tiểu cừu, ngoan ngoan dựa vào trong ***g ngực của hấn, Lạc Thần Hi vui sướng lắm, liền ôm lấy y, ầm ra khỏi phòng tắm, giữa đường đi còn tranh thủ ăn không ít đậu hũ, sau đó mới đặt y lên giường.(Chuẩn bị ăn lẩu đậu hũ)

Ra trải giường mềm mại bị trũng thật sâu xuống dưới, Lạc Thần Hi bao trùm trên cơ thể của y, sau lưng mị mị nhếch lên đuôi chó sói, nhìn chăm chăm bữa tiệc lớn đầy mỹ vị trước mắt, đang tính toán xem phải ăn ở chỗ nào trước.

Dục hỏa lại bắt đầu sôi trào khắp toàn thân, dục vọng mãnh liệt khiến hần mê muội không thôi.

Hần rốt cuộc là làm sao vậy? Thân đã kinh qua trăm trận chiến trên tình trường, tung hoành bụi hoa, phiến điệp không dính, nhưng không ngờ cũng có lúc không kiềm chế được giống như hiện tại.

“Nhìn rõ đi, ta không phải nữ nhân.”

Đang lúc hần cúi xuống, định hôn đối phương, bỗng dừng miệng bị người nằm bên dưới che lại. Ninh Duy Văn dường như đã dần dần phục hồi tinh thần.

Lạc Thần Hi mỉm cười, tay trái trượt xuống khó gian của y, ánh mắt sâu sắc nhìn y: “Ta hiểu rõ hơn ai khác là chúng ta đều có thứ đồ vật này, bất quá hôm nay, ta muốn biến người thành ‘Nữ nhân’ của ta.”

Dứt lời, không đợi y lên tiếng, hần liền cúi người xuống hôn, nuốt trọn tất cả tiếng gầm gừ phản kháng của đối phương.

Cùng với nụ hôn ban nãy hoàn toàn bất đồng, đây là một nụ hôn sâu, giống như muốn hấp thu toàn bộ tâm hồn của y.

Đầu lưỡi ấm áp mà kiên cường dẻo dai, không ngừng trở mình quấn lấy y, quét ngang một đường qua những chiếc răng trắng sáng, niêm mạc trong khoang miệng đều được hần tiến hành tiếp xúc thân thiết, thật sâu quấn quanh lẫn nhau, phun ra nuốt vào lẫn nhau.

Ninh Duy Văn nâng lên đôi mắt, vì muốn kháng cự mà trợn to hơn bình thường, bên dưới ngọn đèn lập lòe, giống như bầu trời đêm được khảm đầy sao, hào quang lóe ra, đẹp không sao tả xiết, nam nhân vì phần nộ mà càng phát ra quang mang thanh duệ, càng thêm kích động *** của hần.

Lạc Thần Hi biết mình có điểm khá dễ tiện, lợi dụng thời điểm y đang yếu ớt mà công kích, nhưng nếu giờ phút này mà không đánh hạ y, nói không chừng lần sau, chỉ cần vừa tiến lại gần, đã bị y dùng tuyệt chiêu dã man mà đá đến hành tinh khác.

Vì thế hần một bên hôn, tận tình hấp thu sự mềm mại trong miệng y, một bên dùng tay cầm lấy bộ phận nam tính ở hai chân đối phương, bắt đầu nhàn nhạt xoa nắn.....

Quả nhiên là thân thể mẫn cảm, không quá vài động tác, sự chống cự của y liền mỏng manh hẳn, ánh mắt chậm rãi nhắm lại, hai má lần thứ hai bị phồng thượng ứng đỏ, từ mũi cũng phát ra những thanh âm rất nhỏ, nhưng muốn nuốt trở lại vào trong bụng cũng không kịp.

“Không cần..... Không cần.....”

Ánh mắt và cái miệng phản phúc của y, rốt cục cũng toát ra lời cầu xin tha thứ, kích động bản năng dã thú của nam nhân, Lạc Thần Hi không thể nhẫn nại thêm nữa, liền tách hai chân y ra, khảm nhập trong đó, dùng tay tỉ mỉ sáp nhập vào huyết trung chưa từng bị khai phá của y.....

“A.....”

Thân thể của đối phương vốn không hề có kinh nghiệm, nên liền gắt gao kháng cự ngoại vật.

Biết xông vào khẳng định sẽ làm y bị thương, mà trong nhà lại không có chuẩn bị chất bôi trơn, Lạc Thần Hi thấp giọng mắng một chút, đột nhiên, trong đầu linh quang chợt lóe, bay nhanh đến phòng tắm, cầm lấy chai sữa tắm, bôi trơn lên ngón tay, sau đó một lần nữa lại thâm nhập vào thân thể của y.

Tuy rằng vẫn hơi nhanh, nhưng so với vừa rồi thì tốt hơn nhiều.

Nhẹ nhàng chuyển động ngón tay của chính mình, nới rộng nội vách của nam nhân, từ đầu ngón tay truyền đến nhiệt độ nóng bỏng cùng cảm giác bị siết chặt, vùng bụng dưới của Lạc Thần Hi cũng cuộn cuộn vài trận nhiệt lưu, mồ hôi từ thái dương từng giọt từng giọt chảy xuống, nếu còn không tiến vào được, chắc hẳn đành phải tự làm trước....

Rút ngón tay ra, nâng đùi của nam nhân lên cao, hân cúi người xuống, ôn nhu hôn môi lên bộ bắp đùi non mềm của y.....

Ninh Duy Văn quay đầu, tránh đi tầm mắt truy đuổi của hân, ngón tay run rẩy nắm chặt vào ra nệm, cả người cứng ngắc nghênh đón sự tiến quân của người kia.

Tuy rằng hoàn toàn không có kinh nghiệm, nhưng không có nghĩa là cái gì y cũng không hiểu.

Đùi bị nâng lên áp tới trước ngực, thân thể bị gấp khúc thành một loại tư thế kì quái đến mức khó có thể tưởng tượng được, toàn bộ cảnh xuân phía sau hậu đình của y đều bại lộ trước mặt hân.

Cảm giác xấu hổ làm cho Ninh Duy Văn bắt đầu giãy dụa, nhưng lại bị Lạc Thần Hi gắt gao đè lại.

“Là tự ngươi đã nói, muốn làm cho ta thích mà, hiện tại ta sẽ nói cho ngươi biết, điều gì mới thật sự làm cho một nam nhân thích.”

Lạc Thần Hi vừa nói, một tay cầm lấy dục vọng của chính mình, nhắm ngay huyết động nho nhỏ, nhẹ nhàng, chậm rãi đẩy phần eo, kiên định cảm xuống

“A.....”

Hai người cơ hồ đồng thời phát ra tiếng rên rỉ, Lạc Thần Hi bởi vì bị nội vách của y buộc chặt mà thiếu chút nữa đã bắn ra, còn Ninh Duy Văn bởi vì thân thể cơ hồ bị xé rách thành hai nửa nên mới phát ra tiếng hét thảm.

Tính khi nóng rực như lửa, thật sâu sáp nhập vào hàng rào mềm mại.....

Tuy rằng ban nãy có bôi trơn, nhưng tính khí thô to của nam nhân vẫn làm cho y không thể thừa nhận, toàn thân đều có cảm giác bị xỏ xuyên.

“Đau quá.....”

Ninh Duy Văn phát ra tiếng rên rỉ, trái tim kinh hoàng muốn chui khỏi ***g ngực, sau đình tự động co rút lại, muốn bài xích dị vật trong cơ thể.

“Nhấn nài một chút, ngươi cứ ép chặt như vậy, ta cũng rất đau.”

Lạc Thần Hi cũng không biết nên chạy đi đâu, vô không được, ra cũng không xong, hân nhú mi chịu đựng mật huyết co rút. Ban đầu, hân nghĩ như vậy mới tăng thêm sự kích thích, nên cố gắng kìm nén xúc động muốn rong ruổi trong cơ thể y, chờ y thích ứng một chút thì sẽ tiếp tục, nhưng cứ cắn chặt như vậy thật đúng là muốn lấy mạng của hân!

“Nếu đau thì sao lại làm a, hỗn đản.” Ninh Duy Văn rưng rưng mắng.

“Nếu không làm thì sao cảm thấy thích được chứ.”

Lạc Thần Hi cười nói, điều chỉnh vị trí một chút, phủ trên thân y, hôn lên đầu nhũ của đối phương, đồng thời dùng tay cầm lấy dục vọng vì đau đớn mà héo rút của y, ôn nhu âu yếm, lần thứ hai kích thích bộ vị mẫn cảm.

Cái mông non mềm cảm giác được bộ lông cứng cứng của đối phương, biết nam nhân đang sùng sức để đi vào, Ninh Duy Văn cả mặt đỏ bừng, liền quay sang chỗ khác không dám xác nhận tất cả những việc này đều là thật sự.

Tính khí nóng rực đang chôn trong cơ thể y, giống như một dã thú đang ngủ đông, nhưng mặt trên truyền đến nhịp đập của mạch máu, dần dần đồng bộ với tiếng tim đập của y, mỗi lần nhảy lên một chút, liền cảm thấy thân thể chặt chẽ kết hợp, gây cho Ninh Duy Văn một loại cảm giác giống như bị mê hoặc.

Ngực bị nam nhân không ngừng đùa bỡn, đầu lưỡi ẩm ướt, khiêu khích đầu nhũ đỏ sẫm của y, trước tiên là liếm bốn phía chung quanh, sau đó mút vào nhũ tiem đang dựng thẳng, phát ra tiếng vang tắc tắc *** ô, mà bộ phận nam tính yếu ớt nhất của y, giờ phút này cũng bị nam nhân nắm ở trong tay, lúc nặng lúc nhẹ mà trượt lên xuống.....

Ngực cùng khổ hạ bị người kia song song kích thích, Ninh Duy Văn không thể nhịn được nữa, đành tràn ra tiếng rên rỉ vô phương kiềm nén: “A..... Ân.....” (Ồ tiếng rên wen thuộc của các em thụ:”>)

Toàn thân ần ần hỏa nhiệt, dục vọng vốn đã muốn hư nhuyễn lần thứ hai lại ngẩng đầu lên,từ đỉnh rỉ ra chất lỏng trong suốt.

“Hình như khôi phục tinh thần lại rồi.”

Lạc Thần Hi dĩ nhiên không buông tha cho sự biến đổi này,hắn cười khê,dùng tay búng vài cái lên khối dục vọng đang run rẩy của Ninh Duy Văn, hại y nhịn không được mà bắt đầu run sợ.....

13. Chương 13

CHƯƠNG 07 (PHẦN 1)

“Ta phải thúc đẩy một chút.”

Tựa như đang ăn một bữa tiệc lớn đầy mỹ vị, Lạc Thần Hi lấy một cái gối lót dưới thắt lưng đối phương, tách đùi của y sang hai bên, sau đó,trong đầu vang lên một tiếng trống làm tinh thần thêm hăng hái,hắn lại thật sâu sáp nhập vào trong cơ thể Ninh Duy Văn.

Tính khí thô to thẳng tắp ấn vào tận chỗ sâu bên trong, cảm giác áp bách mãnh liệt, làm cho Ninh Duy Văn thực sự khó thở, nhưng đau đớn cũng không kịch liệt giống như ban này.

Lạc Thần Hi một bên tiếp tục dùng ngón tay nhéo nhẹ lên nhũ tiêm của Ninh Duy Văn, một bên lắc lư phần eo, triển khai luật động nguyên thủy.

Ngạnh thiết nóng rực, bắt đầu không ngừng ma sát vào nội vách mềm mại, rõ ràng nên thống khổ vì hành vi mất tự nhiên này, không ngờ khoái cảm tự nhiên cứ nảy lên ồ ạt như thủy triều, từ mật huyết bị tàn sát bờ bãi, truyền ra khắp tứ chi trăm骸.

“A.....” Ninh Duy Văn phát ra tiếng kêu áp đầy lực, chịu không nổi mà nhắm mắt lại, hai tay gắt gao nắm chặt tấm phủ giường.

“Thật tuyệt.....” Lạc Thần Hi phun ra hơi thở dài nóng rực.

Mật huyết của y tuyệt không thể tả, vừa chặt vừa nóng, bao lấy toàn bộ tính khí của hắn, theo mỗi một lần sáp nhập, nội vách mềm mại tự nhiên lại mấp máy, dán chặt vào,làm hắn ngứa ngáy không chịu nổi, không cần kịch liệt vận động trừu sáp,mà có thể cảm nhận được loại khoái cảm như vậy,đời này hắn thực sự chưa từng thấy qua.

Lạc Thần Hi hô hấp thật sâu, bình ổn dục vọng của chính mình, không dám dùng động tác quá lớn, chỉ có thể nhẹ nhàng ra vào, sợ làm y đau có thể sẽ bị đánh tơi bời, khiến cho tên đứng đầu bảng ngư lang như hắn phải đi quét rác (mất hết danh dự). Bất quá, điều làm hắn cảm thấy tự tin và thỏa mãn nhất chính là, Ninh Duy Văn dường như cũng đang đắm chìm vào trong làn khoái cảm.

Y cấp tốc thở hào hển, lông mi thật dài không ngừng run run,hai gò má ngày xưa thanh dã,hiện tại đã trải rộng hai vệt đỏ ửng, yếu ớt tựa như một trang giấy trắng vừa bị vấy bẩn, ngẫu nhiên khê nâng lên đôi con ngươi đầy thu hút, khóe mắt hiện lên ba quang liễm diễm, giống như không chịu nổi sự kích thích khi hai thân thể triển miên mật hợp.

Loại thần thái thẳng thắn mà mê người này, còn hơn muôn ngàn vạn ngữ, làm cho thần kinh Lạc Thần Hi càng thêm phấn khởi.

Hắn cúi người hướng về phía trước, nút lên đầu nhũ của y, hạ thân bắt đầu nhẹ nhàng sáp nhập, rồi lại nhọt nhọt rút ra. Mỗi một lần luật động, đều mang đến khoái cảm mãnh liệt, mật huyết chặt chẽ dần dần bị nới rộng ra, như mặt nước vừa ấm vừa nóng, chong chóng nhiệt tình hút chặt hưng khí cực đại của hắn.

Trước mắt đốm lửa văng khắp nơi, cảm giác sung sướng xô đẩy nhau, đưa người bay lên tận trời.

Lạc Thần Hi đóng đưa phần eo, theo đuổi khoái cảm của chính mình, hấn cúi đầu xuống, nhìn thấy phần phân thân thô dài sôi sục của mình đang tiến tiến xuất xuất trong cặp mông trắng nõn của y, mỗi lần trều sáp, đều mở ra một chút mị thịt hồng nhạt..... Động khẩu ẩn mật giống như bông hoa tiên diễm, vừa nở rộ lại khép kín, chặt chẽ kẹp lấy hấn, hình ảnh này không từ ngữ nào có thể diễn tả được, làm cho người ta mặt đỏ tim đập.

Hấn có ý xấu mà đem thất lưng ẩn về phía trước một cái thật mạnh, tựa hồ đã chạm vào cực điểm giới hạn của y, Ninh Duy Văn kêu rên một tiếng, cái mông rắn chắc vô thức bắt đầu vận vận liên tục.

“Có phải là thích lắm không? Ta không lừa ngươi mà.”

Lạc Thần Hi khẽ cười nói, tăng lớn lực đạo trều sáp.

“A..... Nhẹ một chút..... Ân.....”

Ninh Duy Văn ngẩng cổ, ánh mắt hung ác nhìn trừng trừng tên nam nhân đang muốn làm gì thì làm kia.

Chỉ tiếc, loại ánh mắt này căn bản không đủ lực sát thương.

Bởi vì giờ phút này toàn thân y đều trần trụi, còn nằm dưới thân của nam nhân, tựa như một con tiểu lang bị vô hiệu hóa móng vuốt, biểu tình này, căn bản không đủ để làm kẻ khác kinh sợ

Lạc Thần Hi miễn cưỡng cong lên khóe môi, đột nhiên nâng đùi y lên, giống như đang đóng cọc, mạnh mẽ đem phân thân của mình đưa vào trong thủy huyết của y, chậm rãi lui ra đến tận cửa động, sau đó lại mạnh tay sáp nhập, rồi bắt đầu màn trều sáp kịch liệt.

Ninh Duy Văn phát ra một tiếng “A” đầy sợ hãi, thân thể cong lại như cây cung tên, hai tay không tự giác mà hướng ra không trung múa may để tìm chỗ bám trụ, đụng phải bả vai của nam nhân, lập tức ôm chặt lấy không chịu buông.

Cuồng phong và sóng lớn nghênh diện đánh tới, thiên toàn địa chuyển, một cây chẳng thể chống vững được nhà, y giống như đang trôi nổi trong đại dương mệnh mông, chỉ nắm bắt được một khối gỗ trôi nổi duy nhất, mặc kệ chính khối gỗ này mới là thủ phạm hủy diệt y, nhưng vẫn có thể cứu vớt được y ra khỏi biển nước thành thang.

“Thoải mái không? Có phải rất thích không?”

Lạc Thần Hi vừa hỏi vừa tiếp tục kịch liệt trều sáp, hoàn toàn bất đồng với sự ôn nhu lúc mới bắt đầu, mỗi lần lượt động, đều giống như muốn triệt tiêu toàn bộ lực lượng của y.

“A..... Không cần..... Tránh ra..... Ân..... Quá sâu..... A.....”

Ninh Duy Văn nhịn không được phát ra tiếng khóc nức nở giống như rên rỉ.

Nhưng sự công kích liên tục của nam nhân, mật huyết vừa đau lại ngứa, y căn bản không thể kháng cự.

Mới nhận biết được ***, lại bị khoái cảm mãnh liệt như thể hủy diệt, làm cho thân thể y căn bản thừa nhận không được, gần như sắp phát điên!

Lạc Thần Hi nâng đùi phải của y lên đến đầu vai, cả người áp về phía trước, hai tay chống đỡ đầu sườn, cúi người mút lên cái cổ non mềm của đối phương, cũng không quên liếm quanh lỗ tai của y, Ninh Duy Văn lay động đầu, muốn chạy trốn khỏi sự công kích, nhưng một lần nữa lại bị hấn bắt được.

Lỗ tai mẫn cảm, bị hơi thở nam tính nóng cháy phun lên, cảm giác tê dại bắt đầu bám víu lấy y, Ninh Duy Văn cảm thấy toàn thân tựa hồ cũng sắp bị hòa tan, trước mắt từng trận biến thành màu đen, thanh âm phát ra cơ hồ không còn rõ ràng.

“A..... Buông ra..... Ngõ.....”

Mật huyết bị hấn làm cho tê dại không chịu nổi, toàn thân xụi lơ, dục vọng đã sớm cứng rắn như thiết, không ngừng chảy ra chất lỏng trong suốt, nhỏ giọt ồ ạt lên vị trí hai người đang kết hợp, khiến nơi đó bị ướt sũng, một mảnh xuân triều tràn ra, không thể vãn hồi.

Hạ thể hai người gắt gao rối rắm cùng một chỗ, kịch liệt trù sập vũ động, cái mông của y sớm đã bắt giác phối hợp với động tác của nam nhân, mỗi một lần hấn sập nhập thì y kẹp lại, khi hấn rời khỏi thì y lưu luyến giữ chặt không buông, vong tình nhăm nháp trong cơ thể nam tính, cơ khát giống như đã tám trăm năm chưa làm qua chuyện yêu đương.

Tiếng thở dốc ồ ồ vang vọng cả phòng, bọn họ tựa như hai dã thú động dục, chỉ lo theo đuổi loại khoái cảm mất hồn thực cốt kia.

” Nơi đó của ngươi thật sự hảo chặt..... Hảo tuyệt.....”

Lạc Thần Hi thở hổn hển, hưởng thụ cảm giác sáng khoái khi hạ thể bị kẹp chặt.

“A..... Đáng chết..... Chậm một chút..... Ngươi muốn..... Muốn giết ta sao..... A a.....”

Động tác kịch liệt, chân của Ninh Duy Văn trượt từ đầu vai của nam nhân xuống dưới, rơi đến bên hông, nhin không được liền kẹp chặt tấm lưng rộng lớn của hấn, tư thế như vậy, nội vách mẫn cảm càng có thể cảm nhận được chuỗi lần ma sát cực đại trong cơ thể, mỗi một giây, khi nhiệt độ tăng lên thì độ cứng và sự bành trướng cũng tăng theo.

Từ nơi hai thân thể giao nhau, hỏa hoa (tia lửa) bắt đầu keng keng rung động, hại y toàn thân tựa như bị sốt cao đột ngột, không ngừng run rẩy.

“Ta cảm thấy..... Chúng ta..... vô cùng hợp nhau..... Thân thể của ngươi..... Là thân thể tuyệt nhất mà ta từng gặp qua.....”

“A..... Ân.....”

Ninh Duy Văn phát ra tiếng rên rỉ phấn khởi, đôi tay thon dài ôm sát cổ nam nhân, ngón tay bám vào bả vai đối phương, bộ vị nam tính càng trở nên cứng rắn hơn, hậu đình cũng không ngừng co rút.....

Lạc Thần Hi thấy hấn cũng sắp cầm giữ không được, nếu cứ tiếp tục làm, thì chính mình chỉ sợ cũng sẽ buông giấp đầu hàng, không khỏi chậm lại động tác, để cho cả hai được nghỉ ngơi một chút.

Vén mái tóc bị rơi rụng trên trán của đối phương, nhẹ vỗ về lên hai gò má nóng nóng, Lạc Thần Hi đưa môi ra, thật tinh tế, nhẹ nhàng tựa như lông vũ, hôn lên đôi môi run rẩy của Ninh Duy Văn.....

Tính khí của hấn vẫn còn chôn sâu trong cơ thể của y, nội vách co rút lại, mà hơi run run, cảm giác da thịt thân cận tốt đẹp như thế, có được y, tựa như hấn đã có được toàn bộ thế giới.

Lạc Thần Hi lại bị loại cảm giác này mê hoặc.

Hấn rốt cuộc là làm sao vậy? Loại nữ nhân nào mà hấn chưa từng gặp gỡ, dạng khoái cảm gì mà hấn chưa từng trải qua, nhưng vì sao ngày hôm nay, chính là lúc này đây, hấn lại cảm thấy y không giống với người thường?

Rốt cuộc y đặc biệt ở chỗ nào chứ?

Vốn chỉ muốn đùa với lửa một chút mà thôi, ai ngờ kết quả, kẻ bị dục hỏa đốt người lại chính là mình. Hơn nữa thứ tồn tại giữa hai người bọn họ, có phải chỉ đơn giản là sự hấp dẫn của nhục dục hay không?

Nếu cứ suy nghĩ tiếp, thật sự là một hố sâu không đáy, không có kết quả, Lạc Thần Hi quyết định tạm thời vứt bỏ cái gọi là mê hoặc loạn thất bát tao này, trước tiên cứ hưởng thụ thân thể của y cái đã.

“Ta nói đúng chứ, có phải đã làm cho ngươi thích đến dục tiên dục tử?”

Khuôn mặt tuần mỹ thật sâu sắc, mị lực vô cùng, thân thể hoàn hảo to lớn lại đang trần truồng, khiến cho thể nhân đều bị hoa mắt khi chứng kiến.

Ninh Duy Văn thùy hạ mí mắt, tránh đi tinh mang sâu thẳm trong ánh mắt của hấn.

Bên tai y truyền đến từng trận ù ù, tim đập vẫn rất là mãnh liệt, cho nên không thể hảo hảo tự hỏi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Y chỉ biết là toàn bộ thế giới của y, trước kia không hề bị nghiêng ngả như thế này, cho nên bây giờ ngoại trừ mặc kệ tất cả, y cũng không còn phương pháp nào khác để phản kháng.

Mặt bị đối phương nhẹ nhàng xoay lại, nhìn thấy đôi mắt thâm toại của nam nhân.....

Khi khuôn mặt của hắn càng lúc càng gần hơn, Ninh Duy Văn chậm rãi nhắm mắt lại, hé miệng ra, hoàn toàn buông thả để tiếp nhận nụ hôn ôn nhu như nước của đối phương.

Chuyện đến bây giờ, y thật sự đã mất đi lực kháng cự.

Vô luận là thân xác, hay là tâm.

Hai người đầu lưỡi thật sâu giao triền cùng một chỗ, trao đổi nướn bọt cho nhau, sự ôn nhu thần nhiên bao phủ cả hai, ngực nảy lên rung động vi diệu.

“Chúng ta đổi tư thế nhé, rồi lại tiếp tục được không?”

Ninh Duy Văn gật đầu, mặt đỏ hồng lên, cũng không dám nói gì.

Lạc Thần Hi mỉm cười, liền rút tính khí ra khỏi cơ thể y, lật y nằm sấp lại, kéo thắt lưng lên thật cao, bại lộ ra cái mông tròn trịa và săn chắc, sau đó, hắn lại thật sâu sấp vào.

“A..... tư thế này..... Rất..... thật khó xem.....”

Đem mặt úp chặt vào trong cái gối, Ninh Duy Văn phát ra thanh âm buồn khổ e thẹn.

Tư thế này giống như tư thế *** của dã thú, còn mình chính là dã thú, thật khiến cho người ta xấu hổ vô cùng.

“Nhưng như vậy đối với người thoải mái hơn a.”

Lạc Thần Hi vuốt ve tấm lưng bóng loáng của y, xoa nắn cái mông co dãn, chậm rãi đưa phần lưng, sau khi dùng sức trườn động, hắn mới nhẹ nhàng nghiền nát một vòng ở tận chỗ sâu nhất, lại chậm rãi rút ra, cứ như thế vận động liên tục như ban đầu.

14. Chương 14

CHƯƠNG 07 (PHẦN 2)

“A..... A.....”

Vừa mới trải qua vòng tấn công điên cuồng ban nãy, nên tiểu huyết đã sớm quen với quái vật to lớn của nam nhân, thoáng trừu sấp vài cái, liền trở nên dị thường mềm mại, mà nội vách cũng giống như tự biết nhận thức, biết làm như thế nào để đạt được khoái hoạt tuyệt đối, cơ khát cuốn lấy phân thân của nam nhân không chịu buông tha.

Cơ thể này thật sự là tham lam kinh người, làm cho Ninh Duy Văn miệng khô lưỡi khô, đầu vầng mắt hoa.

Y luôn luôn là một người thanh tâm lạnh nhạt, vì sao vừa bị tên nam nhân này bính một cái, ngay lập tức liền biến thành một gã “Đãng phu” không biết hổ thẹn?

“Chậm một chút, nhẹ một chút.....”

Ninh Duy Văn rên rỉ, ngón tay bấu vào chăn đơn càng trở nên trắng bệch, cảm giác chính mình tựa như bị nhốt vào một chiếc thuyền nhỏ, trôi nổi trên dòng khoái cảm ***, vừa xóc nảy vừa chìm nổi, thân bất do kỷ.

Lạc Thần Hi nín thở, thực hiện động tác nhanh hơn, như xa mà gần, mạnh mẽ quét roi lên người y, lần lượt đem chính mình đưa vào chỗ sâu nhất trong mật huyết của đối phương.

Bóng lưng của Ninh Duy Văn bóng loáng, vân da rồi rậm, toát ra một tầng mồ hôi tinh mịn, đường cong thân thể mặc dù hơi gầy, nhưng cũng rất rắn chắc, lộ ra vẻ đẹp nam tính, nhìn thấy y như vậy, khiến huyết mạch Lạc Thần Hi gần như sôi sục, mỗi một cử động đều khiến cho cảm giác chinh phục của nam tử được thăng hoa.

Giúp đỡ y nhấc mông lên, Lạc Thần Hi cơ hồ là rút ra đến tận huyết khẩu, lại hung hăng sáp nhập, nhằm kéo dài con đường truy kích.

Ninh Duy Văn phát ra thanh âm giống như tiếng khóc, nhẹ nhàng loạng choạng đầu, mi tâm nhũn chặt, chìm đắm trong khoái hoạt cùng thống khổ mà không ngừng giãy dụa.

Y khó có thể nhẫn nại mà tiếp tục đem mặt úp vào trong gối đầu, toàn thân bị nam nhân lần lượt đẩy về phía trước, càng ngày càng tiến gần đến đầu giường, tiếng giường rung động kéo kẹt, cùng tiếng va chạm rõ ràng của thân thể, tạo nên một thứ âm nhạc phóng đảng.

Mồ hôi nhỏ giọt xuống dưới, càng trau chuốt thêm cho khuôn mặt tuần tú của y, ngưng tụ ra một tầng xúc tức trong suốt, trong lòng Lạc Thần Hi không khỏi nảy lên một cổ hủ dục mãnh liệt, người kia cứ ngây thơ như vậy, lại khiến cho sự công kích của hắn càng triệt để hơn.

Vì thế hắn cúi người xuống, kề sát ở phía sau lưng đối phương, ôm lấy bả vai rắn chắc của y, mau chóng biến đổi động tác, thật sâu cắm vào giữa huyết tâm của Ninh Duy Văn, lại tiếp tục nghiền nát đảo quanh.

Động tác này tuy rằng không có kịch liệt như vừa rồi, nhưng mỗi một lần đều vừa lúc đưa y đến đỉnh điểm hưng phấn, khoái cảm mãnh liệt làm cho đại não của Ninh Duy Văn từng trận hư nhuyễn, tàn lửa văng khắp nơi, thân thể không gánh vác nổi quá nhiều xúc cảm như vậy, nên tất cả đều hóa thành hơi nước tràn ra khóe mắt.

“A..... Không cần..... Không cần..... Ân.....”

Thân thể thon dài, vì bị nam nhân ma sát mà trở nên run rẩy, Lạc Thần Hi mê say những lời trách cứ nhẹ nhàng như nước của y, lúc này trở nên vừa si vừa cuồng.

Cảm giác sung sướng giống như thủy triều, từng đợt ập đến, đem hai người bao phủ lại, bờ vai của y không ngừng run run, rên rỉ càng triền miên hơn, vô luận là thanh âm êm tai, khóe mắt phiếm hồng, hay là biểu tình xinh đẹp mà lại thống khổ trên khuôn mặt, đều kích thích thú tính của nam nhân.

Dương vật đang chôn sâu trong cơ thể, do từng trận co rút không tự chủ của đối phương, khiến hắn cũng nhanh chóng đạt đến đỉnh khoái cảm, Lạc Thần Hi thở dốc càng thêm kịch liệt.

Giờ phút này, Ninh Duy Văn cũng bối rối mở to hai mắt, phát ra tiếng tê rống cao độ: “A..... Ta..... Ta không được..... Buông ra..... A a.....”

Ngón tay y bỗng nhiên buộc chặt lại, thân thể cảm thấy kỳ dị nên bắt đầu vận vẹo, hậu đình co rút một chút lại một chút, chặt chẽ hút lấy nam nhân.

Đột nhiên, chất lỏng bất ngờ vẩy ra không kịp phòng bị, phun vào tấm trải giường bên dưới thân, bên tai truyền đến thanh âm vù vù bén nhọn, khoái cảm mãnh liệt như sét đánh, làm cho toàn thân y lắc lư, giống như đang bay đến thiên đường.

“Ta cũng..... Muốn ra.....”

Y co rút lại gây cho hắn cực độ khoái hoạt, bắp đùi cảm thấy một trận bủn rủn, dục vọng nóng cháy không thể ức chế, phun ra tràn đầy, bắn vào trong cơ thể đối phương, sau đó, hắn cũng chậm rãi ngã lên trên người y.

“A.....”

Tiếng thở dốc ồ ồ rồi rầm cùng một chỗ, ứng hợp lẫn nhau, Ninh Duy Văn gắt gao ôm chặt cái gối, thừa nhận sức nặng của người đang nằm trên lưng, tùy ý sa vào cơn lốc xoáy màu hồng nhạt.....

Hai người ôm chặt nhau mà thở dốc, mồ hôi thấm đẫm cả thân thể, tuy cảm thấy mỗi một đến cực điểm, nhưng đồng thời lại cảm thụ được tình cảm mãnh liệt cùng sự hưng phấn chưa bao giờ trải qua.

Bên trong gian phòng tràn ngập mùi hương nam tính nồng đậm, trên giường nơi nơi đều là tàn tích và dấu vết của hai người.

Dục vọng vừa được giải phóng, vẫn còn chôn sâu trong cơ thể mềm mại của y, trái tim cùng nhau hơi hơi rung động, loại cảm giác vô cùng thân thiết này làm cho người ta bị say sưa, hai người bọn họ tựa hồ đã

gắn bó thành một chỉnh thể mật thiết, không thể tách rời được nữa, cùng nhau chìm đắm trong một giấc mộng nhưng lại không phải là mộng, giống như tỉnh nhưng lại không tỉnh...

Dần dần lấy lại tinh thần, Lạc Thần Hi ngẩng đầu, một chút lại một chút, nhẹ nhàng hôn lên da thịt trên vai đối phương, Ninh Duy Văn bất an run lên, y quay đầu lại, ánh mắt không ngừng dao động, phức tạp đến mức khiến kẻ khác đau lòng.

Trong lòng Lạc Thần Hi từ trước đến nay chưa bao giờ cảm thấy mềm mại giống như giờ phút này, không khỏi mỉm cười, liền hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của y.

Ninh Duy Văn lúc này đã hoàn toàn thanh tỉnh, giận dữ hét lên: “Người còn muốn ở bên trong đến bao giờ nữa hả, mau rút ra nhanh lên!”

“Thật sự là không đáng yêu chút nào.” Lạc Thần Hi nhỏ giọng than thở: “Nữ nhân khác, sau khi làm tình xong, vẫn nhiệt tình quấn quýt lấy ta.....”

“Ta là nam nhân, người xem rõ ràng đi nha!” Thái dương Ninh Duy Văn bắt đầu tuôn ra gân xanh.

“Không phải ta đã nói với người, hôm nay người chỉ có thể là ‘nữ nhân’ của ta sao?”

“Hỗn đản, a.....”

Ninh Duy Văn chuẩn bị khởi động, định đạp hấn một cước, Lạc Thần Hi đột nhiên khẽ cười một tiếng, nâng thân thể lên, nhẹ nhàng rút ra.....

Cẩn rằng chịu đựng cảm giác khác thường khi dị vật rời khỏi cơ thể, một cổ chất lỏng lập tức trào ra, theo đùi chảy xuống dưới, sau khi ý thức được đây là thứ gì, Ninh Duy Văn nhất thời thần tình đỏ bừng: “Người con mẹ nó.....”

Câu nói kế tiếp, y cũng mắng không được nữa.

“Ta như thế nào?”

Lạc Thần Hi cà lơ phát phơ cười xấu xa, hắn đã yêu chết bộ mặt hồng hồng của người kia rồi, còn bộ dáng thích giương nanh múa vuốt nữa chứ.

Ninh Duy Văn không nói gì, gắt gao ngậm miệng, đem mặt chuyển sang một bên.

Toàn thân cao thấp đều đau nhức muốn chết, thắt lưng căn bản là không đứng dậy nổi, hậu đình lại bị sưng lên, tưởng tượng đến vừa rồi, y đã không khống chế được mà rên rỉ la hét, liền hận không thể chui ngay vào trong một cái hầm để trốn, nằm lì trong đó luôn, từ nay về sau khỏi gặp ai nữa.

Không để ý toàn thân y đang kháng cự, Lạc Thần Hi ôm lấy y, tay trái chống đầu, đầu ngón tay phải nhẹ nhàng quấn quanh sợi tóc mềm mại của đối phương, không ngừng âu yếm.

Động tác ôn nhu che chở, tựa như đang đối đãi với người yêu quý nhất của mình.

Ninh Duy Văn tìm lòng không đậu mà quay đầu lại, đối diện với gương mặt tràn ngập mị lực của Lạc Thần Hi, trái tim nhất thời cảm thấy thật kinh hoàng.....

“Làm sao vậy, có phải là bắt đầu yêu ta rồi không?” Nhận thấy được sự khác thường của y, Lạc Thần Hi mỉm cười.

“Nằm mơ, tám đời cũng không thể!” Ninh Duy Văn lạnh lùng nói.

“Cái gì chứ, sao người có thể nói lời vô tình như vậy, ta hảo thương tâm nha.”

Lạc Thần Hi giả bộ buồn khổ, lấy tay che lên ngực, rồi đột nhiên thần sắc biến đổi, cười nói: “Nếu biểu hiện vừa rồi của ta khiến cho người không hài lòng, chúng ta hãy làm lại một lần nữa đi. Người đã dùng số tiền lớn như vậy để bao ta, nếu ta không hảo cố gắng, thì sẽ khiến người thất vọng. Đến đây đi, ta cam đoan, chẳng những sẽ mang đến cho người điều đáng giá nhất, mà còn là ‘Siêu giá trị’ nữa đó nha.”

Vừa dứt lời, hắn lại cười xấu xa, thấp đầu xuống, ngậm lên môi y.....

“Ta mới không cần.....”

Thanh âm bối rối mới vừa tràn ra khỏi yết hầu, đã bị nam nhân ngăn chặn tất cả, sóng nhiệt lần thứ hai lại phủ dồn lên, Ninh Duy Văn nắm chặt bả vai của nam nhân, hoàn toàn bị nhiệt tình và lời lẽ ngọt ngào của hắn hạ gục.

Tình dục ngập trời, làm cho thân thể người ta bị lạc trong mê cung chồng chất, vô luận đi bên nào, cũng đều là những lối ra vô cùng hắc ám.

Lý trí đã sớm biến đến một nơi chân trời xa xăm nào đó, cơn lốc xoáy dưới chân càng lúc càng khuếch đại, vì thế y đã bị cuốn vào vòng trầm luân, chặt đứt mười mấy năm cố chấp, không thể dứt ra khỏi nhục dục khát cầu, đem chính mình phân chia thành hai nửa, một nửa hăm sâu vào cảm quan sung sướng, một nửa vẫn thờ ơ lạnh nhạt.

Thân thể đình trệ, nhưng linh hồn lại dần dần phập phều, nhìn thấy tính khí *** loạn của mình, bản thân giống như đang chìm nổi trong bể dục tình, thật si ngốc.....

Đau đớn cùng kích thích, ngọt ngào cùng thống khổ, hoảng sợ cùng sung sướng..... Loại cảm giác mâu thuẫn này làm y văng đầu hoa mắt, cân bị kiệt lực, sau khi lại ngênh đón cao trào tiến đến, thân thể mỗi một quá sức chịu đựng, rốt cục lâm vào sự mê man nặng trĩu.....

Nhưng cho dù đang trong cơn mơ hồ, vẫn như lúc trước, thân ảnh nam nhân vẫn thoát ẩn hiện trước mắt, như bóng với hình, lần nữa lại quấn quanh lấy y, làm cho y không có khả năng trốn thoát.

Ninh Duy Văn không biết, bóng dáng chiết xạ từ trong lòng của mình, đến tột cùng là nam nhân trong mộng, hay là thân ảnh của mình trong giấc mộng của nam nhân.

Mà chẳng đến lúc đó, Ninh Duy Văn mới chân chính hiểu được, trên đời này, còn có hai từ, gọi là "Sa đọa".

15. Chương 15

CHƯƠNG 08 (PHẦN 1)

Mặt hồ tĩnh lặng, một giọt nước nhẹ nhàng rơi xuống, hơi hơi nổi lên những gợn sóng nhỏ, vòng tròn dần dần lan rộng ra, khuôn mặt nam nhân chậm rãi hiện ra trong giấc mộng.....

"Tướng Tư Quân, uy, họ Tướng kia."

Bãi cỏ trên sân thể dục, y giơ chân đá đá vào người thiếu niên đang nằm nhắm mắt bên dưới, sau đó, y ngồi xổm xuống, dùng còng cỏ xanh quệt tới quệt lui lên má của người kia.

"Tiểu tử chết tiệt, phải gọi ta là biểu ca."

Mũi của y đột nhiên bị thiếu niên nắm lấy, hắn từ từ nhấc đầu lên, dùng nụ cười mỉa để chống lại đôi mắt sáng ngời của y.

"Cái gì mà biểu ca, người chỉ sinh ra sớm hơn ta một tháng mà thôi."

Y bất mãn bỏ tay thiếu niên ra, rồi nằm xuống bãi cỏ, song song bên cạnh hắn.

Đỉnh đầu là trời xanh mây trắng, kế bên là nhịp hô hấp nhợt nhạt của thiếu niên, cánh tay kề cận cánh tay, xuân phong từ từ thổi qua khuôn gò má của hai người.....

"Mặc kệ nói như thế nào, ta so với người vẫn lớn hơn. Đến, kêu một tiếng biểu ca cho ta nghe coi."

"Ta mới không cần!"

Y lớn tiếng nói.

"Xú tiểu tử, người dám không nghe ta nói, ta đánh người bây giờ."

"Đến a, ai sợ ai a."

Bất quá chỉ là nói ba xạo, bọn họ tựa như hai con mèo nhỏ đang đùa giỡn với nhau, người đá ta một cước, ta tặng người một quyền, ở trên cỏ chơi đến bất diệc nhạc hồ, cuối cùng, ai cũng không chiếm được thượng

phong, mà từ đó trở đi, y vẫn gọi thẳng tên của hắn, y chưa bao giờ kêu hắn là biểu ca, trừ một lần duy nhất.....

Đó là trong buổi tiệc cưới của hắn.

“Biểu ca, chúc người cùng biểu tẩu bạch đầu giai lão, vĩnh kết đồng tâm.”

Khi đó, y chấp nhận thân phận là em họ của hắn, cầm trong tay chén rượu, hướng đôi bích nhân trước mắt là Tướng Tư Quân cùng Chu Nghiên Tình mỉm cười chúc mừng.

Nữ xinh đẹp, nam anh tuấn, thật đúng là một bức tranh tuyệt đẹp.

Ba người từ nhỏ đã là thanh mai trúc mã, sớm chiều ở chung, chưa bao giờ nghĩ tới phải chia lìa, nhưng mà ngay khi hắn tuyên bố lập gia đình, buổi diễn mạc đã xem như kết thúc. Hắn cùng nàng tay trong tay đi vào cung điện hạnh phúc, chỉ còn lại một mình y, vô cùng cô độc nhìn theo bóng dáng hai người bọn họ

“Cám ơn!”

Nghe được lời chúc phúc của y, hắn nhất thời nở nụ cười.

Y cả đời này đều không thể quên được nụ cười tươi như vậy.

Giống như là quang mang phát ra từ tận sâu bên trong nội tâm, xuyên thấu qua mảng linh hồn của y, sáng lạn đến chói mắt, thần thái đoạt nhân, tràn ngập khát khao đối với tương lai.

Hắn cười đến tự tin thỏa mãn như vậy, không chút nào che giấu được hạnh phúc, nhưng trái ngược với sự cao hứng của hắn, trái tim y lại trở nên vừa sợ hãi vừa kinh đau.

Y cũng không rõ sự đau đớn này từ đâu mà xuất hiện.

Y là người mong hắn được hạnh phúc nhất, so với tất cả mọi người trên thế giới, hắn có thể lấy được ý trung nhân, y so với ai khác đều vui vẻ nhất.

Bọn họ là lễ vật trân quý nhất mà trời cao đã ban cho y, y phải dùng cả đời để quý trọng. Cho dù cảm tình cấm kỵ vẫn chôn sâu trong ý chí, không bao giờ có thể thổ lộ, cho dù bởi vì như vậy mà ngày ngày y đều phải chịu đựng sự dày vò, y cũng chưa bao giờ muốn nói thẳng ra tình yêu của mình cho nam nhân hiểu.

Không thể nhẫn tâm khiến cho hắn cảm thấy phức tạp!

Hắn không phải đồng tính luyến ái, hướng chi, hắn cùng nàng yêu nhau thật sâu đậm.

Trên đời này đáng buồn nhất chính là thật sâu yêu người, nhưng người kia lại yêu thương người khác đến không thể dứt bỏ được.

Y biết khả năng mình có thể làm được, cũng chỉ là đứng ở bên cạnh hắn, làm “Biểu đệ” thật tốt, là hảo huynh đệ, là người mà hắn tin cậy nhất, là đối tượng đáng để hắn dựa vào. Hai người bọn họ chính là sinh mệnh của y, là những thân nhân không thể thay thế được, y xem việc bảo hộ bọn họ chính là trọng tâm cuộc sống của mình.

Nếu giây tiếp theo, bầu trời có sụp xuống, y cũng không chút do dự che ở trước mặt bọn họ, dùng chính sinh mệnh của mình để giữ cho bọn họ an toàn.

Nhưng mà, cái gì y cũng chưa làm được...

Bản thân thật nhỏ bé, vận mệnh tàn khốc, sinh mệnh yếu ớt mỏng manh như dây đàn, dù cho y gào khóc điên cuồng, tình nguyện moi trái tim của mình ra để cùng ma quỷ giao dịch, để đổi lấy sự tồn tại của hắn, kết quả vẫn là.... không nắm bắt được bóng lưng đang dần dần ly khai của người kia.

Cứ như thế, ngay cả một chút cặn cũng không lưu lại.

Thời gian cứ trôi qua một ngày, hình ảnh nam nhân trong trí nhớ lại chậm rãi nhạt nhòa, lấy một loại tốc độ khiến hắn kinh hãi, biến mất trong cuộc sống cần cỗi chán nản hằng ngày.

Không được đi mà!

Nội tâm phát ra thanh âm kinh cụ, vết máu từng tăng lớn, chen chúc nhau mà đến, toàn thân đều bị nhuộm bởi màu đỏ thẫm, Ninh Duy Văn cả kinh, mở lớn hai mắt, từng ngậm từng ngậm hít thở.

Đập vào tầm mắt, chính là trần nhà quen thuộc, gian phòng quen thuộc.

Thì ra chỉ là một cơn ác mộng mà thôi.

Toàn thân mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, cảnh trong mơ vẫn còn hiện rõ trước mắt, khiến cho trong lòng tràn ngập sự mệt mỏi nói không nên lời, cổ họng cơ khát dị thường, chỉ muốn uống thật nhiều nước, nhưng thân thể vừa động, mới phát hiện ra toàn thân đều bị nam nhân cuốn lấy, cánh tay hắn ôm ở trước ngực, đùi phải đặt trên đùi y, đầu thì chôn sâu trong hõm vai của y, da thịt trần trụi có thể cảm nhận được từng hơi thở dài đều đặn của hắn.

Nhẹ nhàng đẩy cánh tay hắn ra, rút hai chân, Ninh Duy Văn tùy tiện vớ lấy cái áo sơ mi rộng thùng thình, hai chân vừa mới đặt lên mặt đất, liền cảm thấy một trận toan ma, quơ quơ, thiếu chút nữa đã vô lực té ngã, vội vàng chống đỡ vào cạnh giường, lúc này y mới ổn định được thân hình.

Phần eo bủn rủn vô lực, cho thấy là trước khi ngủ đã dùng sức quá độ, lại bị nam nhân nhào nặn thành đủ loại tư thế mất tự nhiên, mới có thể bị như vậy.

Thể lực tên kia quả thực khủng bố, dự vọng cũng mãnh liệt đến kinh người, lần đầu tiên còn giả vờ ngon ngọt, bây giờ mỗi đêm đều bắt y “Vận động” đến mấy lần, mới chịu im lặng đi vào giấc ngủ, bằng không, sẽ giống như đứa nhỏ không ăn được kẹo, không ngừng làm nũng.

Từ khi cùng nam nhân phát sinh quan hệ, đã có một thứ gì đó bị vỡ vụn. Sau đêm hôm ấy, thế giới của y đã không thể quay về như lúc trước được nữa.

Mảnh vụn đổ xuống, vắt ngang lên ngực của y, khiến nội tâm ần ần đau đớn, không phải chỉ có thân thể của chính mình bị phá hủy, còn có một thứ rất trân quý ẩn sâu bên trong.

Ninh Duy Văn trầm mặc nhìn vào khuôn mặt nam nhân đang ngủ say.....

Tuy kẻ đầu sỏ khiến y bị rơi vào *** trầm luân chính là hắn, nhưng y không cách nào nói ra nửa câu oán hận, bởi vì đây không phải là vấn đề của hắn, mà là vấn đề của bản thân y.

Một cây làm chẳng nên non.

Cũng không thể hoàn toàn trách hắn, nếu ngay từ đầu y không ra tín hiệu, cứ cẩn thận khép chặt cửa lòng, thì làm sao hắn có thể được một tác lại muốn tiến thêm một bước?

Đây là hậu quả mình phải nhận lấy, đã đặt ra cam kết với hắn, nên dù có chua xót như thế nào, cũng phải tự mình chịu đựng.

Cho dù y có thống hận loại cảm giác bất lực này như thế nào, thì hiện tại cũng đã không thể ngăn cản xu hướng suy tàn của chính mình nữa rồi.

Trong cuộc sống, còn có một câu, gọi là “Thân bất do kỷ”.

Y cảm chiếc ly thủy tinh lạnh lẽo, đi ra phía ngoài ban công.

Từ xa xa hiện ra một đường chân trời, ánh rạng đông len lỏi qua những tán lá rậm rạp của cây cối, buổi sáng sớm gần như đã ở ngay trước mắt.

Khi một đường kim quang chiếu vào trong mắt, Ninh Duy Văn theo bản năng giơ tay lên để che chắn.

Rất sáng!

Kẻ hắc ám và *** loạn như mình, không thể thừa nhận quang minh như vậy.

Lúc này, chiếc điện thoại di động trong phòng khách đột nhiên vang lên.....

Sớm như vậy, là ai nhỉ?

Ninh Duy Văn nghi hoặc cầm lấy di động, trên màn hình xuất hiện ba chữ “Chu Nghiên Tình”.

Như thế nào lại là nàng? Sau một lần cãi nhau ở HEAVEN CLUB, hai người đã thật lâu không liên lạc, không biết đã xảy ra chuyện gì.

“Nghien Tình?” Ninh Duy Văn tiếp nhận điện thoại.

“Duy Văn, người đã thức rồi sao? Vừa rồi ta còn lo lắng, không biết có làm phiền người không.”

Đầu dây bên kia truyền đến một thanh âm nhu mì của nữ tử.

” Không đâu, bình thường giờ này ta đã thức rồi.”

“Vậy là tốt rồi.”

“Gần đây người như thế nào?”

“Vẫn như cũ.”

Cuộc đối thoại nho nhả cứ thế diễn ra.

Không biết bắt đầu từ khi nào, những người đã từng xem nhau như người thân, dần trở nên lạnh nhạt, rồi sau đó trở thành bằng hữu bình thường?

Cả hai đều bị ngăn cách bởi một tầng trung gian, nếu không cẩn thận, sẽ khiến nó bị tháo gỡ, sau khi mặt nạ bị hạ xuống, bộ mặt thật sẽ hiển nhiên xuất hiện, mà bọn họ lại không muốn đối mặt với hiện thực tàn khốc, cho nên cứ duy trì tình bằng hữu bình thường là được, cố gắng lãng tránh tất cả những sự tình đã phát sinh trong quá khứ.

Nhưng mà, bọn họ vẫn quan tâm lẫn nhau giống như lúc trước, điểm này, không thể nghi ngờ.

“Người tìm ta..... Có việc?”

Vịn tay vào hàng rào trên ban công, Ninh Duy Văn ngẩng nhìn phương xa.

Không trung chuyển dần từ tối đến sáng.

Một tắc lại một tắc, ánh sáng cắn nuốt màn đêm hắc ám, thời gian đi theo trình tự rõ ràng, xinh đẹp tuyệt trần.

“Ân. Mấy ngày nay, ta vẫn ngủ không được, luôn không ngừng gập ác mộng vào ban đêm, sau đó nhớ tới rất nhiều sự việc, rất nhiều chuyện cũ trong quá khứ.... Tưởng Tư Quân, người, còn có ta nữa, ba người chúng ta, hình ảnh cứ ngất quăng, đều giống như những thước phim ngắt, phản phúc xuất hiện trong đầu ta.....”

“Nghien Tình.....”

Ngực Ninh Duy Văn lại bắt đầu đau âm ỉ.

Bất cứ lúc nào, chỉ cần vừa nghe đến tên của nam nhân, vết thương cũ sẽ lập tức vỡ miệng. Mà không biết vì sao, bình thường Chu Nghiên Tình luôn e sợ, hôm nay lại chủ động nhắc đến tên Tưởng Tư Quân.

“Ta biết, từ lúc hấn ra đi, chúng ta vẫn lãng tránh các vấn đề liên quan đến hấn, sợ thấy cảnh thương tình. Chúng ta vẫn sống thật vất vả, bởi vì hấn không lúc nào là không ở trong trí nhớ của chúng ta. Ước chừng đã bốn năm rồi, hấn đã gần như hoàn toàn buông tha cho chúng ta, cũng không trở về nữa, cho dù ta có gọi như thế nào, hấn cũng không quay về..... Ta mệt mỏi quá, tưởng niệm một người, thật sự là quá mệt mỏi, ta thật sự không muốn tiếp tục như vậy. Duy Văn, chẳng lẽ người không phiền lụy sao?”

“.....” Ninh Duy Văn nói không nên lời, chính là gắt gao nắm chặt microphone.

“Ta không muốn tiếp tục như vậy nữa. Ta phải tích cực sống, một lần nữa lại biết yêu, tìm kiếm hạnh phúc thuộc về mình, cho nên.....”

“Nghien Tình, có chuyện gì, người cứ việc nói thẳng đi.”

“Có chuyện, ta lo lắng thật lâu, vẫn không biết nên nói thế nào với người, nhưng là..... Ta cảm thấy vẫn phải nói cho người nghe, người có quyền lợi được biết.”

Ngữ khí Chu Nghiên Tình ngưng trọng, làm cho Ninh Duy Văn đột nhiên có rất nhiều dự cảm xấu.

“Rốt cuộc là chuyện gì?”

“Ta sắp kết hôn.”

“Cái gì?” Ninh Duy Văn toàn thân trở nên xơ cứng.

“Ta, sắp, kết, hôn.”

Bên tai truyền đến từng chữ một, lời tuyên cáo quá rõ ràng.

Cái gọi là sét đánh ngang tai, chắc chính là lúc này rồi, Ninh Duy Văn nhẹ buông tay, cả di động từ bàn tay rơi xuống, thật mạnh đập lên mặt đất.....

Khi Lạc Thần Hi hăng hái đi vào quán cà phê, cơ hồ tất cả ánh mắt, đều nhìn chăm chú vào hắn.

Tuần mỹ, gợi cảm, có một chút biếng nhác, cử chỉ tao nhã, ăn mặc rất phong cách..... Đúng là trời cao chiếu cố hắn, đã ban cho hắn tất cả những thứ mà kẻ khác ham muốn nhất.

“Ở nơi này.”

Khóe mắt hẹp dài hơi hơi nhấc lên, nhìn thấy một bóng người ngồi ngay ngắn giữa quán, Lạc Thần Hi vội vàng đi qua: “Ngại quá, đến muộn rồi.”

“Rõ ràng người hẹn ta, mà lại đến muộn, đáng đánh!”

Nam nhân ngồi đối diện hắn lộ ra nụ cười tươi, đúng là nụ cười làm điên đảo chúng sinh a.

Trời cũng ban cho nam nhân kia đủ thứ mỹ lực xinh đẹp, không hề thua kém Lạc Thần Hi chút nào, diện mạo quá anh tuấn, ngũ quan quá mức xinh đẹp, bộ dáng tươi cười tỏa ánh hào quang.

Hai tuần mỹ nam nhân ngồi cùng nhau, chiếu rọi cho nhau, mỹ hình tới cực điểm.

“Để ta mời người là được rồi, Tịch Hải.”

Lạc Thần Hi cười nói với bạn tốt nhất của mình Lâm Tịch Hải.

Cơ duyên quen biết của hai người tràn ngập kịch tính.

Lâm Tịch Hải từng là một trong những “Kim chủ” của hắn, là phó tổng của công ty B&P nổi danh, từng bao dưỡng hắn một đoạn thời gian.

Hai người cũng không có quan hệ thân thể, chỉ giả làm người yêu mà thôi. Sau đó không lâu, Lâm Tịch Hải rốt cục khổ tận cam lai, cùng người yêu xóa tan hiểu lầm, mà Lạc Thần Hi cũng đã giúp đỡ bọn họ một phen.

Đó là một đoạn thời gian dài khổ luyện.

Điều kiện ưu đãi, diện mạo tuấn mỹ như Lâm Tịch Hải, có thể nói là giống như ông trời, muốn cái gì mà lại không chiếm được, nhìn thế nào cũng không nghĩ lại chịu khổ vì tình, không ngờ tình lộ của Lâm Tịch Hải lại dị thường nhấp nhô. May mà cuối cùng, vân khai vụ tán, người hữu tình cũng tìm được hạnh phúc, hắn cũng thay đổi phương vui mừng.

“Uống cái gì?” Lâm Tịch Hải hỏi hắn.

“Cà phê đá.”

“Hai ly cà phê đá.”

Lâm Tịch Hải phân phó với bồi bàn, sau đó tựa lưng vào ghế ngồi, nhìn thân thể hắn từ trên xuống: “Người gần đây khí sắc không tồi a, đừng làm quan rộng mở, nụ cười đầy.... *** đang, đã gặp phải chuyện tốt sao?”

“Có sao?”

Lạc Thần Hi liếc đối phương, hơi hơi nhú mi: “Rõ ràng người mới là kẻ có nụ cười *** đáng, mỗi buổi tối đều làm việc quá độ ha, chắc là được Bành Diệc Hàn hảo hảo “yêu thương” đỡ lăm đây mà.”

Bành Diệc Hàn, chính là người yêu của Lâm Tịch Hải, cùng diện mạo xuất sắc của hắn hoàn toàn không cân xứng, tướng mạo y vô cùng bình thường, thậm chí chân còn có tật.

Lâm Tịch Hải bất giác mặt đỏ lên, trừng mắt, rất giống một con mèo Ba Tư đang xù lông: “Lạc Thần Hi, ngậm miệng thôi lại cho ta.”

Lạc Thần Hi cười ha ha, nhếch chân bắt chéo: “Có cái gì mà bày đặt thẹn thùng, nói như thế nào, ta cũng là bà mối của các người.”

Ha hả, lúc trước, khi gặp Lâm Tịch Hải ở bãi biển, nhìn thấy vẻ mặt tịch liêu của đối phương, hắn liền cấp tốc gọi điện thoại cho Bành Diệc Hàn, nhờ vậy bọn họ mới có thể nhanh chóng tái hợp đó chứ.

“Đúng rồi, nói thật, ta hẹn người ra, chính là muốn hỏi một vấn đề.”

Lạc Thần Hi thu liễm vẻ mặt nhả lại.

“Vấn đề gì?” Lâm Tịch Hải cũng rất hiếu kì.

“Người cùng tên kia, một buổi tối rốt cuộc làm mấy lần?”

“Phốc” một tiếng, Lâm Tịch Hải đem toàn bộ cà phê trong miệng phun ra, hoàn toàn mất hết hình tượng tao nhã: “Lạc Thần Hi, người rốt cuộc là muốn đùa giỡn tới khi nào?”

“Ta nói thật mà.”

Lạc Thần Hi nhìn qua thật không giống đang nói giỡn, thậm chí còn có vẻ mặt phiền não: “Đáng giận, như thế nào lại không ngừng được, làm xong một lần, còn muốn làm tiếp một lần, tựa như ăn phải xuân dược vậy, mỗi khi chạm vào làn da của người kia, ta có cảm giác như bị trúng độc. Ta thực khó hiểu, trước kia chưa bao giờ giống như vậy. Tuy rằng ta là ngư lang, làm tình tựa như ăn cơm, đã sớm không có cảm giác gì mới mẻ, nhưng từ khi ở cùng một chỗ với y, tiểu đệ đệ của ta mỗi ngày đều hưng phấn vô cùng, nếu còn tiếp tục như vậy, chắc ta sớm toi mạng.”

Lâm Tịch Hải nhìn hắn, khóe môi hoàn mỹ nhẹ nhàng cong lên, chỉ cười chứ không nói.

“Sao người nhìn ta ghê vậy?” Lạc Thần Hi khó chịu cực kỳ.

“Ta một mực suy nghĩ, người luôn xem nhân gian như một trò chơi, rốt cuộc khi nào thì mới chịu trưởng thành, hiện tại, cuối cùng cũng thấy được rồi.”

“Thiết, tên kia chính là kim chủ của ta, là người bao dưỡng ta, ta sẽ không yêu y đâu.” Lạc Thần Hi lập tức cười nhạt.

“Nếu như vậy, sao một đêm người lại làm bảy lần?”

Lâm Tịch Hải hỏi ngược lại.

“Bởi vì làn da y tốt, thân thể mềm dẻo, tiểu hoa cúc lại đủ nhiệt tình, cho nên ta mới nhịn không được.” Lạc Thần Hi kêu to lên.

Bên cạnh có vài người đang ngồi, không nhịn được mà quay đầu lại nhìn Lạc Thần Hi, hắn chỉ dùng vẻ mặt lười biếng, hướng mọi người nháy mắt mấy cái, lực sát thương tăng lên đến mười phần...

Lâm Tịch Hải không khỏi xấu hổ ho nhẹ một tiếng, cùng tên da mặt dày này xuất hiện trước mặt công chúng, xem ra phải tốn không ít dũng khí.

16. Chương 16

CHƯƠNG 08 (PHẦN 2)

“Người đã làm ngư lang lâu rồi, vậy mà cũng có lúc không nhịn được sao?”

“Cho nên ta mới cảm thấy khó hiểu a.”

“Ngu ngốc, đó là bởi vì ngươi thích người kia.”

Lâm Tịch Hải nhin không được liền mắng hần.

Lạc Thần Hi trước nay luôn biết tiến lui thoả đáng, lại rất thức thời, cư nhiên cũng có lúc không nhìn ra lòng của mình, chẳng lẽ thật sự là trong nhà chưa tỏ, mà ngoài ngõ đã tường sao?

“Cái gì? Hừ, không có khả năng.”

Bởi vì rất buồn cười, cho nên Lạc Thần Hi bật cười ha hả: “Ta là ngư lang, ngư lang không biết yêu đâu nhá.”

“Nhưng mà, chẳng lẽ ngươi không muốn biết cảm giác khi yêu một người là như thế nào hay sao?” Lâm Tịch Hải nhìn hần.

“Loại cảm giác đó thì có gì tốt chứ.”

Lạc Thần Hi hừ một tiếng: “Phân phân hợp hợp ta xem nhiều lắm rồi, cảm tình là thứ không bền chắc, hư vô mờ mịt, cũng không ăn được, lại không thể biến thành gối ngủ, ta phải biết tới nó làm gì.”

“Chẳng lẽ ngươi không muốn làm bạn một người, im lặng nhìn y, bảo hộ y, cho dù không nói lời nào, cũng có thể cảm thấy vô cùng hạnh phúc? Mà một khi rời khỏi y, ngươi sẽ khổ sở giống như sắp chết? Thất tình lục dục, là cảm tình cơ bản của nhân loại, ngươi sống thực tế, nhưng cũng không thể trở nên vô tình vô cảm như vậy được. Hiện tại chỉ cảm thấy khó hiểu mà thôi, có lẽ không lâu sau, ngươi sẽ cảm thấy so với khó hiểu thì càng thống khổ hơn một ngàn lần.”

“Ngươi cũng không nên dọa ta.” Lạc Thần Hi cười nói, nội tâm lại ẩn ẩn cảm thấy bất an.

“Ta chỉ truyền lại kinh nghiệm cho ngươi thôi, cho ngươi vài lời khuyên.”

Lâm Tịch Hải âm thầm cười.

Lạc Thần Hi trầm mặc một lúc lâu, không cam lòng hỏi: “Uy, ngươi thực sự cảm thấy ta thích tên kia?”

“Chẳng lẽ vị trí của người nọ ở trong lòng ngươi, không phải là sự tồn tại đặc biệt sao? Nếu không thì ngươi cần gì phải rối trí như thế, vì y mà luôn cảm thấy bản thân khác thường? Ngươi đó, luôn luôn xem nhân sinh và cảm tình như trò chơi, hiện tại cũng rơi vào báo ứng rồi. Bất quá, ta không thương hại ngươi đâu, đây là hậu quả ngươi nên nhận.”

Lâm Tịch Hải khuấy khuấy cà phê, tao nhã nâng lên, uống một ngụm.

Loại thái độ “Sự không liên quan đã, cao cao quả khởi”(*) của hần, thật đúng là làm cho Lạc Thần Hi tức hộc máu: “Ngươi rất vô tình.”

Đối mặt với chỉ trích bi phẫn của đối phương, Lâm Tịch Hải chỉ lộ ra ý cười thản nhiên, thập phần thanh thoi.

Ai, gọi Lâm Tịch Hải đến giải quyết tâm tình, tuyệt đối là sai lầm! Tâm sự chẳng những không cởi bỏ được, ngược lại còn buồn bực muốn chết.

Lê tấm thân nồng nặc mùi rượu, trở lại nhà của Ninh Duy Văn, Lạc Thần Hi biết rõ thời gian “Gác cổng” đã qua, nhưng không biết vì sao, nghĩ đến khuôn mặt của nam nhân, trong lòng lại có chút ý muốn chùn bước.

Suốt mấy ngày nay, thân thể hần rất là thư thái, nhưng tâm tình thì lại mê man kì lạ, từ trước đến nay chưa từng gặp phải trường hợp này. Không xác định được lý do, cảm giác cái gì cũng không nắm bắt được, khiến cho kẻ luôn luôn thành thạo như Lạc Thần Hi cảm thấy khó chịu cực kỳ.

Tuy rằng vừa rồi bị Lâm Tịch Hải kích thích, nội tâm cũng ẩn ẩn đoán ra được đáp án, nhưng nếu phải thật sự đối mặt, bây giờ hần vẫn còn chưa đủ dũng khí.

Thực buồn cười, nam nhân luôn tung hoành bụi hoa như hấn, cứ nhiên cũng có một ngày bị lạc đường.

Nắc một hơi rượu, Lạc Thần Hi móc chìa khóa từ trong túi quần ra, mở cửa phòng.

Phòng khách là một mảnh tối đen, thời gian gần khuya, nam nhân hấn là đã ngủ rồi. Từ sáng sớm hôm nay y đã biệt tung biệt tích, cho dù là đi làm, thì cũng quá sớm, hơn nữa dạo gần đây, thoát nhìn gương mặt y mang đầy tâm sự, không biết đang làm cái quỷ gì nữa.

Sờ soạng ấn vào công tắc, dưới chân bị vướng phải vật gì đó, thiếu chút nữa hấn đã ngã sấp xuống đất, nhưng vào lúc này, đèn đột nhiên bật sáng lên.

Không gian trở nên sáng ngời, Ninh Duy Văn đang tỉnh tọa trên ghế sofa, ánh mắt không chút thay đổi nhìn hấn, trên mặt mang theo vẻ tiều tụy nồng đậm.

“Ách..... Hắc hắc, người chưa ngủ..... Cái kia.....”

Lạc Thần Hi gãi gãi tóc, lắp bắp nói: “Ta chỉ là cùng bằng hữu đi uống rượu, không có ra bên ngoài hoa tâm, người cũng không nên hiểu lầm.”

Biểu tình của đối phương vẫn một mực âm trầm, tĩnh lặng giống như một ngọn gió nhẹ thổi qua trước cơn giông bão.

“Ta thật sự không có hoa tâm, người có muốn cởi quần áo kiểm tra không?”

Còn tưởng rằng y không tin, vì để chứng thật cho sự “Trong sạch” của mình, Lạc Thần Hi làm bộ cởi áo khoác ra.....

“Không cần.” Ninh Duy Văn thản nhiên nói.

“Thật sự không cần sao?”

Lần trước vừa nhìn thấy hấn cùng Chu Nghiên Tình nói chuyện, nháy mắt y đã biến thành một nam nhân cuồng tỉnh, hôm nay lại bình tĩnh đến mức quỷ dị.

“Không sao cả, người đi tìm nữ nhân cũng tốt, nam nhân cũng được, đều không liên quan đến ta. Chúng ta đã xong việc rồi, người mau cầm lấy hành lý của người, rồi đi đi.”

Tuy rằng biểu tình không thay đổi, nhưng trong mắt Ninh Duy Văn lại tràn ngập ử rũ, y chỉ chỉ vào đồng hồ vật dưới chân Lạc Thần Hi.

Cái gì!?

Lạc Thần Hi cả người ngậy ngẩn, ngạc nhiên nhìn xuống mấy bao hành lý dưới chân mình.

“Vì sao?”

“Chu Nghiên Tình sắp kết hôn, chúng ta cũng không nên tiếp tục nữa, chấm dứt đi.”

“Cái gì? Chu Nghiên Tình sắp kết hôn?”

“Đúng vậy, ngay tháng sau.”

“Chúng ta..... Chẳng lẽ..... Như vậy là xong sao?”

Lạc Thần Hi liếm liếm khóe môi, cổ họng giống như bị lửa nóng thiêu đốt, một chữ cũng nói không nên lời.

Mối quan hệ duy nhất của hấn và nam nhân, chính là Chu Nghiên Tình.

Hiện tại nàng đã bước ra khỏi vòng tròn của trò chơi, vì vậy sợi dây mỏng manh kết nối giữa hai người bọn họ, đã bị đứt đoạn....

Đây cũng là lần đầu tiên Lạc Thần Hi kinh giác, thì ra giữa hấn và y, ngoại trừ quan hệ thân thể, cũng không có sự tiếp xúc nào khác, mà loại quan hệ thân thể này thật sự rất nhỏ bé, nhược đến mức, cho dù hấn muốn lưu lại một chút, cũng không nắm được một tia ảo ảnh.

Cho nên, hấn chỉ có thể đứng như vậy, trợn mắt há hốc mồm, lòng nóng như lửa đốt, muốn nói cái gì cũng không được.

Hắn luôn luôn tích lũy sự tiêu sái ngạo mạn, lại quá mức tự tin vào mị lực điên đảo chúng sinh của mình, rốt cục đến bây giờ, cũng thường thức được tư vị khổ sở.

“Vậy người còn muốn như thế nào nữa?”

Ninh Duy Văn ngẩng đầu, mệt mỏi nhìn hắn.

“Ta.....” Lạc Thần Hi muốn nói, lại không biết nên nói cái gì mới tốt.

Hắn nhìn y, y cũng nhìn hắn.

Bốn mắt nhìn nhau, đồng tử tối đen chiếu lên hình ảnh lẫn nhau, một ngọn lửa hiện ra, rồi lại bị gió lạnh thổi tắt, ngưng kết thành một mảnh thương mại không có cảm xúc.

Nhiệt độ đó, thật khiến cho người ta không rét mà run.

Lạc Thần Hi theo bản năng, cảm thấy rất lạnh.

Ninh Duy Văn lấy tay ấn ấn cái trán, chậm rãi nói: “Chúng ta ở cùng nhau, là bởi vì Chu Nghiên Tình, hiện tại nàng kết hôn, chẳng lẽ chúng ta vẫn phải tiếp tục loại quan hệ buồn cười này? Có ý nghĩa gì nữa? Lạc Thần Hi, nếu người muốn tìm kiếm đối tượng để làm tình, ra đường chắc sẽ vợ được một bó to, nam nhân giống như ta, căn bản không phải là loại hình người thích, cần gì phải lãng phí thời gian lẫn nhau?”

Như thế nào cũng vô pháp ngăn chặn cảm giác mệt mỏi và suy sụp, sau khi nghe tin Chu Nghiên Tình kết hôn, toàn bộ khả năng chống đỡ của y, trong nháy mắt đã bị vỡ tan như bụi phấn

Cho dù đã từng yêu nhau sâu đậm như thế nào. Bất quá chỉ mới bốn năm, nàng đã quyết định quên hắn, nghĩ đến đây, Ninh Duy Văn thật sự không thể chịu được nữa.

Hắn cũng không dám trách cứ Chu Nghiên Tình, ai cũng có quyền lợi tìm kiếm hạnh phúc cho riêng mình, nhưng y rất sợ hãi, sợ chính mình cũng trở nên giống như nàng, một ngày nào đó, sẽ quên mất cái tên “Tướng Tư Quân”, cho dù, tất cả mọi người trên đời đều quên hắn, chỉ có một mình y là không thể!

Hắn là người quan trọng nhất trong cuộc đời của y, cũng là mối tình đầu sâu sắc nhất, cảm tình này từ nhỏ đã tồn tại trong huyết nhục của y, không biết từ khi nào đã xâm nhập vào trong cốt tủy, nhưng mà y rất sợ hãi, cho dù mình nhớ hắn bao nhiêu đi chăng nữa, nếu cứ tiếp tục quan hệ với nam nhân kia, có lẽ một ngày nào đó, y cũng sẽ dễ dàng bỏ quên hắn, giống như Chu Nghiên Tình vậy.

Say sưa trong vòng tay ấm áp của Lạc Thần Hi, nhiệt tình nóng bỏng khi vành tai và mái tóc chạm vào nhau, vong tình sa sút, y đã dần dần quên mất khuôn mặt của hắn, đã quên từng yêu hắn, có lẽ cuối cùng, trong lòng y, ngay cả một tia trần tiết của hắn cũng không còn sót lại.

Hắn không thể nhận kết quả như vậy.

“Tuy nói thế cũng đúng, nhưng là.....”

“Một tháng qua, không nhiều cũng không ít. Số tiền tiết kiệm của ta đã gần cạn kiệt rồi, mà nàng cũng sắp kết hôn, tìm được hạnh phúc của riêng mình, tất cả đều dừng ở đây đi, bao dưỡng đã xong.”

Ninh Duy Văn hít một hơi thật sâu, dứt khoát đứng lên, đem từng kiện hành lý của hắn ra bên ngoài.

Lạc Thần Hi ngơ ngác, đi theo phía sau y, biểu tình hiện ra một mảnh si ngốc trống rỗng, hoàn toàn khác hẳn với kẻ mồm mép thường ngày.

“Tái kiến.”

Đối phương bình tĩnh phun ra hai chữ, vẫy tay, cửa phòng dần dần khép lại, khuôn mặt tái nhợt của nam nhân dần dần biến mất.....

Cho đến khi một tiếng “Phanh” truyền đến, Lạc Thần Hi mới hoàn toàn tỉnh táo lại.

Thì ra, tất cả những việc này không phải là mình đang nằm mơ, y xem hắn giống như một túi rác, hoàn toàn vứt bỏ.

Sự thật tuy rằng khó có thể chấp nhận, nhưng nó vẫn là sự thật.

17. Chương 17

CHƯƠNG 09

“Hỗn đản! Dám đuổi ta a, lão tử đây cho tới bây giờ chưa từng bị ai đuổi như vậy, cứ nhiên dám xem ta như rác rưởi mà đuổi ra khỏi nhà..... Đáng giận!”

Mang theo bao lớn bao nhỏ, giống như dân chạy nạn, vừa mới bước vào ngôi nhà xa hoa của Lâm Tịch Hải, Lạc Thần Hi thần tình phần nộ, liền khẩn cấp mở ngay ” Đại hội lên án” Ninh Duy Văn.

“Ta có cái gì không tốt? Bộ dạng tuấn suất, kĩ năng giường chiếu lại hạng nhất, một đêm làm bảy lần cũng không bị ngã ngựa, có thể quét tước, giặt quần áo, nấu ăn, lại hài hước phong độ, nho nhã, lễ giáo, hào phóng, ai gặp cũng thích.....”

“Thôi thôi, được rồi.”

Miễn cưỡng ngồi trên ghế sofa, Lâm Tịch Hải không kiên nhẫn ngoáy ngoáy cái lỗ tai, “Còn lộn xộn là ta đá người ra ngoài đó.”

“Lâm Tịch Hải, người có phải là bạn của ta không vậy?” Lạc Thần Hi nổi giận.

“Hừ, lúc trước ai đi khắp nơi, vẽ mặt thối thí nói: ‘Ngưu lang không nói chuyện tình yêu’, là ai vậy ta?”

Lâm Tịch Hải cười lạnh nói.

“Ai nói ta yêu.....”

Lạc Thần Hi giống như bị lửa đốt mông, trừng trừng mắt, mới kêu nửa câu, lại đột nhiên ngậm miệng.

“Nói a, đầu lưỡi bị mèo cắn rồi sao?”

Lâm Tịch Hải tà nghệ nhìn hắn.

“A a a.....” Lạc Thần Hi bắt lấy tấm đệm dựa mềm mại, vênh mông lên, giống như con đà điểu, đem cả người nằm gọn trên ghế sofa.

SHIT!

Hắn liên tục dùng đầu dụi vào tấm đệm, cơ hồ muốn bào mòn cảm giác khó chịu của mình.

“Tự làm vậy, không thể sống tốt.”

Lâm Tịch Hải không khỏi lắc đầu.

“Hắn làm sao vậy, không có việc gì chứ?”

Bành Diệc Hàn bưng một đĩa hoa quả thật ngượng đi ra, vừa nhìn thấy bộ dáng của Lạc Thần Hi, không khỏi hoảng sợ.

“Đừng để ý đến hắn, tự làm tự chịu.”

Lâm Tịch Hải giữ chặt người yêu của mình: “Không cần đi lòng vòng trong phòng bếp đâu anh, đến đây ngồi với em một lát.”

Bành Diệc Hàn dụ ngoan ngồi xuống bên cạnh hắn, Lâm Tịch Hải lập tức dựa sát vào, chui vào trong ***g ngực của y, tìm một vị trí thoải mái nhất.

“Uy, có Thần Hi ở đây.”

Bành Diệc Hàn dù sao da mặt cũng mỏng, hơi có điểm ngượng ngùng.

“Không cần để ý đến hắn, không mời mà tự đến, rõ ràng thích một người muốn chết, lại cố tình không chịu thừa nhận, xứng đáng.”

Lâm Tịch Hải hừ một tiếng, kéo cánh tay Bành Diệc Hàn qua ôm lấy mình, chơi đùa với ngón tay hồng hậu của y .

“Em gần đây hình như có điểm hơi gầy.”

Bành Diệc Hàn cúi đầu xuống, ngửi mùi hương thơm ngát trên tóc của hắn.

Y cùng người yêu của mình, sau nhiều lần trải qua khúc chiết, rốt cục cũng được ở cùng một chỗ, sống chung đã hơn một năm, cảm tình không thấy nhạt đi, ngược lại càng ngày càng đậm đặc hơn.

Hạnh phúc quá mức lớn lao, y cảm kích ông trời đã ban ân, một kẻ bình thường lại có chân bị tật như mình, vậy mà có thể được một người xuất sắc chói mắt như hắn để ý đến.

Hắn là hãn thiên sứ của y, là trân bảo của y.

“Có sao? Em không cảm thấy vậy a, mỗi ngày anh cứ cho em ăn cá lớn tôm to, liều mạng đút em ăn, em sẽ béo ra mất.”

“Anh thích nuôi em béo, ôm mới mềm, không phải tốt lắm sao?”

Bành Diệc Hàn cười nói, buộc chặt cánh tay, hôn lên da thịt non mềm của hắn.

“Uy, hai người các người vừa phải thôi nha, không cần ở trước mặt người thất tình mà mà chàng chàng thiếp thiếp, người ta đang khổ sở muốn chết đây nè!”

Lạc Thần Hi bạo phát, một phen xóc đemput nhảy dựng lên, hướng hai người bọn họ trợn mắt nhìn.

“Người thừa nhận rồi ha, người rốt cục cũng chịu thừa nhận.” Lâm Tịch Hải chỉ chỉ vào hắn.

“Ồ, thừa nhận thì thế nào. Tuy rằng ta trước đây chưa từng nghĩ tới việc sẽ yêu thương một người, lại là nam nhân nữa chứ.... Bất quá bây giờ chuyện xảy ra rồi, con mẹ nó ta cũng phải chấp nhận thôi!”

Lạc Thần Hi cắn răng một cái, bằng bất cứ giá nào cũng phải nói ra.

“Y là nam nhân?” Lâm Tịch Hải lấp bắp kinh hãi.

“Đúng vậy, chẳng lẽ ta chưa nói cho người nghe sao?”

“Ta còn nghĩ người không phải đồng tính luyến ái, nhiều nhất chỉ là song tính luyến mà thôi.”

Lạc Thần Hi suy sụp hạ bả vai: “Dù sao nam nhân khiến ta có cảm giác, cũng chỉ có một mình y thôi, nếu bảo ta đồng tính luyến ái, ta cũng đành chịu...”

Dứt lời, hắn liền đứng lên, lấy điện thoại di động ra, gọi đến dãy số của “Chu Nghiên Tình”, rồi chạy ra bên ngoài ban công.....

Hắn làm việc luôn luôn rõ ràng lưu loát, rất ít khi do dự, một khi hiểu rõ tình tự của chính mình, liền dũng cảm tiến tới. Bất quá, trước khi chạy đến trước mặt nam nhân để tỏ tình, hắn phải hỏi rõ mối quan hệ giữa y và Chu Nghiên Tình.

Đúng là một đoàn rối rắm, nguyên nhân tựa hồ đã phát xuất từ rất lâu rồi....

Mà cho tới hiện giờ, hắn cũng ần ần hoài nghi về phán đoán lúc trước, người Ninh Duy Văn thực sự yêu có phải là Chu Nghiên Tình không? Hay là..... Trong lòng có người khác?

“Em nghĩ xem, bọn họ có thuận lợi không?”

Nhìn thấy bóng dáng hắn, Bành Diệc Hàn xoay qua hỏi người yêu đang nằm trong ***g ngực của mình.

“Nhất định, giống như chúng ta vậy.”

Lâm Tịch Hải cười cười, kéo đầu người yêu xuống một chút, hôn lên đôi môi nam tính của y.

Ngực nhộn nhạo dâng lên hương vị ngọt ngào nhẹ nhẹ, nụ hôn ôn nhu mang đến men say, làm cho người ta đắm chìm vào ảo ảnh xinh đẹp.

Tại Nhà trọ của Ninh Duy Văn.

Màn hình TV không ngừng nhảy lên, truyền đến những thanh âm ồn ào, tựa hồ là tiết mục văn nghệ, người chủ trì cùng nhóm khách quý cười đến mức ngửa tới ngửa lui.

Lại là một trận cười vang, Ninh Duy Văn phục hồi tinh thần lại, mới phát hiện căn bản cái gì mình cũng đều không có xem, y tắt TV đi, hình ảnh trước mắt là một mảnh tối đen, nương theo sự trầm mặc của y, không gian cũng âm u giống như sắp nổi bão, nặng nề áp chế, làm cho y đứng ngồi không yên.

Vì thế y vội vã đứng lên, chạy đến phòng bếp, mở máy pha cà phê lên, đun sôi siêu điện, tạo thành một trận rung động lách cách, nhưng cuối cùng, cảm giác cô tịch chẳng những không biến mất, ngược lại càng trở nên mãnh liệt hơn trước.

Bất quá chỉ mới trải qua một tháng ngắn ngủn, chẳng lẽ y đã quen với sự tồn tại của nam nhân, quen được hân ôm ấp? Chẳng lẽ thân thể của y, nếu không có hân thì liền trở nên khô nóng khó chịu?

Ninh Duy Văn cảm thấy nội tâm dấy lên một trận co rút đau đớn, lại một trận phiền toái.....

Đang lúc này, chuông cửa đột nhiên vang lên.

Đã trễ thế này, là ai vậy?

Ninh Duy Văn nghi hoặc mở cửa ra, trước mắt là kẻ đầu sỏ khiến cho tâm tình y khó chịu, hân đang lẳng lẳng đứng ngoài cửa, y lắp bắp kinh hãi, theo bản năng định đóng cửa lại, nhưng đã bị Lạc Thần Hi ngăn trở.

“Có mấy câu, ta muốn nói với người.”

Nam nhân bình thường luôn toát ra vẻ lười nhác, giờ phút này giống như vừa thoát thai hoán cốt, biểu lộ ra vẻ lạnh lùng và nghiêm túc trước nay chưa từng có.

Ninh Duy Văn chần chờ vài giây, sau đó mới buông tay xuống: “Vào đi.” (ai nha, dẫn sói vào nhà...)

Lạc Thần Hi đi theo phía sau y, đi vào trong phòng, cửa nhẹ nhàng đóng lại, bầu không khí trầm mặc lại chảy xuôi vào nội tâm hai người.

“Có việc gì, người cứ việc nói thẳng đi.”

Ninh Duy Văn nhìn hân, mới vài ngày không gặp, trong lòng nhớ đến mức giống như bị kim châm, nhẹ nhàng lấy tay ấn ngực, trái tim của y không thể khống chế mà nảy lên liên tục.

Y từng nghĩ rằng, tâm của y đã chết từ bốn năm trước rồi.

Nhưng mà không có.

Nó vẫn còn đang nảy lên, bởi vì nam nhân trước mắt mà sống lại.

“Chúng ta bắt đầu lại một lần nữa đi.”

“A?”

Phủ đầu đã thốt ra một câu như vậy, Ninh Duy Văn nghe xong thì cả người liền hóa đá.

” Chúng ta bắt đầu lại một lần nữa đi. Lúc này đây, không phải là thân phận giữa kim chủ và ngư lang, không phải là quan hệ bao dưỡng, mà là hai nam nhân thuần túy, một lần nữa nhận thức lẫn nhau, hấp dẫn lẫn nhau, sau đó, yêu thương lẫn nhau. Cho nên, hãy bắt đầu lại đi.”

Lạc Thần Hi kiên định nhìn thẳng vào y, sâu thẳm trong đôi mắt đen láy, tìm không thấy một tia hàm xúc đùa giỡn.

“Người đang nói cái gì.....” Đầu ngón tay Ninh Duy Văn hơi run nhè nhẹ.

“Trước đây ta bảo ta là ngư lang, cho nên không nói chuyện tình yêu, đây hoàn toàn là do ta lừa mình dối người mà thôi. Sau khi ở chung với người, ta mới biết được mình có bao nhiêu nông cạn. Ta không phủ nhận sự thật là ta đã sa vào thân thể của người, vừa nhìn thấy người, liền muốn ôm người. Nhưng trên thực tế, ngay từ đầu ta đã bị người hấp dẫn, ta cảm thấy người rất thú vị, tuy rằng bạo lực, cũng rất đáng yêu, tuy

rằng không được tự nhiên, nhưng cũng có một mặt ôn nhu. Từ khi bị người đá ra ngoài, ta luôn tự hỏi bản thân mình.....”

Lạc Thần Hi đến gần y từng bước: “Ta nghĩ ta yêu thương người. Mặc kệ người trước kia yêu ai, từng có quá khứ như thế nào, chỉ cần người nguyện ý chấp nhận, ta nhất định cũng có thể làm cho người yêu ta, cho nên, cho ta một cơ hội đi, chúng ta làm lại một lần nữa!”

Yêu đây là chữ mà hần từng nghĩ rằng cả đời này sẽ vô phương tiếp nhận, không ngờ, giờ phút này lại nói ra tự nhiên lưu loát đến thế.

Lạc Thần Hi dừng ở trước mắt nam nhân, trái tim chưa bao giờ loạn nhịp kịch liệt giống như bây giờ, hần nín thở chờ câu trả lời của y.....

Thời khắc này, chính là thời khắc khó khăn nhất trong cuộc đời hần.

Ninh Duy Văn thật vất vả mới thốt ra được thanh âm: “Người..... Đang nói cái gì..... Không cần nói bậy, mau trở về đi..... Ta có thể xem như cái gì cũng chưa từng phát sinh...”

“Ta nói ta yêu người,câu trả lời của người đâu?”

Mâu quang của hần kiên định như kiếm,nhất định không để cho y đào thoát.

“Người yêu ta?” Ninh Duy Văn chưa xót nở nụ cười, giống như đang châm chọc: “Tình yêu của ngư lang, ta sao có thể tin tưởng được.”

Lạc Thần Hi hít sâu một hơi, sau khi cùng Chu Nghiên Tình thức trắng đêm đàm luận, hần đã dự đoán được sẽ gặp phải cú đả kích này.

Hần cố dẫn lại sự đau đớn trong lòng: “Người không tin, bởi vì ta là ngư lang, hay là..... Trong lòng người căn bản đã có người khác?”

“Không có, lòng ta không có người nào hết.”

Trong lòng y lúc này, chỉ có một mảnh hoang mạc.

“Người nói dối! Cái gì ta cũng đều biết hết. Nhiều năm trôi qua, người vì ai mà ‘Thủ tiết’? Vì ai mà mai táng luôn trái tim ở mộ phần? Vì ai mà cự tuyệt sự ấm áp? Tuổi còn trẻ, ngày tháng của người còn dài, không nên sống như một cái xác không hồn!”

Huyết sắc trên mặt Ninh Duy Văn nhanh chóng rút đi, y nhìn hần, tựa như nhìn thấy quái vật: “Sao người lại biết?”

“Trước đây Chu Nghiên Tình cũng nói dối ta, thật ra nàng không có ly hôn với chồng, cũng không bị đối phương vứt bỏ, mà là bốn năm trước chồng nàng bị tai nạn giao thông, đã không còn ở nhân thế. Nhưng bây giờ nàng đã kể toàn bộ mọi chuyện cho ta biết, người, nàng, và Tướng Tư Quân, câu chuyện xưa đây đưa giữa ba người các người.”

Lạc Thần Hi ôm cánh tay y lại,con người thâm toại tràn đầy sự thương tiếc: “Ta biết, người vẫn không quên được Tướng Tư Quân, yêu thật sự rất khổ. Nhưng dù sao hần đã lựa chọn Chu Nghiên Tình, người còn bó buộc với hần làm gì. Huống chi hiện tại, hần đã rời khỏi các người rồi, vì sao phải chấp nhất như vậy? Vì hần mà chiếu cố Chu Nghiên Tình, vì hần mà bao dưỡng ta, vì sao lại không quan tâm đến người còn sống. Chẳng lẽ ta không được sao? Chẳng lẽ ta so với một người chết còn không bằng sao?”

“Câm miệng!”

Ninh Duy Văn một quyền vung lên, đâm thật mạnh vào má của Lạc Thần Hi, đầu hần bị đánh lệch sang một bên, truyền đến từng trận đau rát, khớp hàm buông lỏng, đầu lưỡi mẫn mẫn,cảm nhận được huyết vị sắt rỉ.....

Cú đâm thật lợi hại.

Cố nhin đau,quay đầu lại nhìn y, Lạc Thần Hi biết, cho dù có nhẫn tâm, cũng phải vạch trần chuyện này ra.

“Hắn đã chết rồi, bốn năm trước, đã bị tai nạn giao thông mà chết.”

“Câm miệng! Con mẹ nó, người câm miệng cho ta! Không được nói một chữ!”

Ninh Duy Văn đỏ ánh mắt, trạng thái điên cuồng, định tặng thêm cho hắn vài cú nữa, nhưng lần này Lạc Thần Hi đã có chuẩn bị, không chịu làm con sơn dương bị hiến tế nữa, cũng không chút khách khí mà đánh trả lại. (Oa, đánh vợ kìa *_*)

Hai nam nhân mất đi sự khống chế, người đánh ta một quyền, ta đá người một chân, kịch liệt lao vào nhau, cùng nhau lăn tròn trên mặt đất.....

Chiến đấu kịch liệt, Ninh Duy Văn cười lên người Lạc Thần Hi, nắm cổ áo đối phương, còn Lạc Thần Hi thì dùng sức nắm tóc đối phương, đáp trả nhau bằng sự hung tợn, hơi thở hỗn hển, tựa như hai dã thú đang cắn lộn, đều hận không thể đem đối phương xé rách rồi nuốt vào bụng, mới có thể giải được trận ác khí trong ***g ngực.

Cả hai đang trong cao trào giằng co dữ dội, đột nhiên, có một giọt nước rơi lên gò má của Lạc Thần Hi, tiếp theo, lại là một giọt, hai giọt, ba giọt rơi xuống..... Giống như cơn mưa to không khống chế được mà điên cuồng tuôn đổ, từ hai mắt của nam nhân, chảy xuống hai dòng chất lỏng, có cùng độ ấm với máu.

Y không giống như đang khóc, chỉ là hơi nức nở....

“Uy, người không sao chứ.” Lạc Thần Hi có điểm luống cuống, gỡ tay đối phương ra.

Hắn chỉ muốn thức tỉnh y, chứ không muốn chọc y khóc.

Đôi tay trượt từ cổ của hắn xuống dưới, nắm chặt lấy vạt áo trên ngực Lạc Thần Hi, Ninh Duy Văn cả người run rẩy, lệ rơi đầy mặt, gắt gao đem mặt của mình mai nhập vào sâu trong ngực của nam nhân.

Không hề phát ra tiếng động, dòng lệ nóng rực như lửa, từng giọt rơi xuống, làm bỏng rát nội tâm của hắn.

“Thôi mà, không có việc gì đâu.” Lạc Thần Hi ôm chặt lấy y, cao thấp vuốt ve trên lưng, an ủi y.

“Hắn không chết.....” Ninh Duy Văn nghẹn ngào.

Ở trong lòng y, hắn vẫn tồn tại.

Y cự tuyệt thừa nhận sự thật này, cự tuyệt.

“Hắn đã chết, hắn không bao giờ sống lại nữa đâu, đã hóa thành bụi rồi. Người dù sao cũng đã chết rồi, người phải vì chính mình mà sống.”

Tuy rằng biết hiện thực này rất tàn nhẫn, nhưng Lạc Thần Hi vẫn phải nói cho y biết.

“Câm miệng, câm miệng..... Người gạt ta, người nói đều là lời nói dối.....”

Ninh Duy Văn liều mạng giãy dụa trong lòng hắn, nhưng lực đạo lại suy yếu vô phương, làm cho hắn vừa đau xót vừa yêu thương.

“Ta chỉ không muốn người lại tự lừa dối bản thân.”

” Người như người căn bản sẽ không hiểu được!”

Ninh Duy Văn ngẩng đầu lên, không để ý đến thần tình chật vật sũng nước của mình, hướng hắn hô to: “Loại người như người đầu óc đều chứa đầy nhục dục, xem việc lên giường với người khác là trò chơi, sao có thể hiểu được tình yêu chân chính..... Cũng không phải ai cũng giống người, cảm thấy được một người thú vị, liền đem người ta lên trên giường, thích một người, liền hướng người đó bày tỏ này nọ.

Đúng vậy, ta thương hắn, tuy rằng hắn là biểu ca của ta, nhưng ta từ nhỏ thì đã yêu hắn rồi.

Nhưng mà ta biết, hắn đối với ta cũng không có cảm tình gì đặc biệt, cho nên ta vẫn đem loại tâm tình này chôn sâu ở đáy lòng. Hắn cùng Nghiên Tình kết hôn, ta đã chúc phúc cho bọn họ, cũng cảm thấy rất vui vẻ. Nếu như vận mệnh cho phép, thì ta sẽ yên lặng dõi theo hắn, vĩnh viễn là huynh đệ tốt nhất của hắn, như vậy là ta thỏa mãn lắm rồi.

Vậy mà hắn khi hắn xảy ra tai nạn. Ta là một trong những bác sĩ ngoại khoa kiệt xuất nhất, lại không thể cứu sống được hắn. Ta trở mắt nhìn nhịp tim của hắn ngừng đập, dù kích điện và đâm kim vào cũng không thấy hiệu quả. Máu của hắn loang lổ toàn thân, ta đời này cũng chưa từng gặp qua nhiều máu như vậy! Nếu có thể một mạng đổi một mạng, ta sẽ khẩn cầu trời cao lấy mạng của ta, chỉ cần hắn được sống! Nhưng mà hắn vẫn chết, từ khi hắn ra đi, tâm của ta cũng đã chết theo rồi.”

Vết thương cũ vốn đã phủ đầy bụi, bị nam nhân bức bách, một phen lại xé mở ra, huyết lâm vắng khắp nơi, truyền đến cơn đau đớn khó có thể chịu được.

Chuyện xưa lại màn mạc lướt qua trước mắt.....

Sau khi Tướng Tư Quân chết, ngày hôm sau, Ninh Duy Văn cũng lập tức trình đơn từ chức, từ đó về sau, bệnh viện đã mất đi một vị bác sĩ ngoại khoa xuất sắc ưu dị.

Bắt đầu từ dạo đó, Ninh Duy Văn còn bị mắc chứng bệnh sợ máu, vừa nhìn thấy máu, liền choáng váng đầu, tim cũng đập nhanh hoảng loạn.

Y nằm mơ cũng không nghĩ đến, có một ngày hắn ra đi, để lại một mình y cô độc trong thế giới này...

Thâm mền là một phần cảm tình tốt đẹp như vậy, đơn thuần trong suốt, chưa bao giờ nghĩ tới sẽ thổ lộ, lại càng không muốn chiếm hữu, chỉ cần hắn khoái hoạt, y cũng có thể khoái hoạt.

Nhưng mà đảo mất một cái, truyện cười thành trần, cảnh còn người mất.

Hắn hóa thành một nhúm đất, còn y trở thành cái xác trống rỗng không hồn.

Từ khi nghe được tin tức Chu Nghiên Tình tái hôn, y càng cảm thấy trí nhớ của mình rất trọng yếu. Hiện tại trên đời này, người còn có thể nhớ đến hắn, chỉ còn lại một mình y mà thôi, y phải chặt chẽ bảo vệ dấu vết của hắn, không để cho bất luận kẻ nào đến phá hư.

Mặc kệ Lạc Thần Hi nói êm tai như thế nào, y cũng không dễ tin như vậy. Nam nhân này muốn làm gì thì làm, biến thế giới của y thành hồngбет, một mặt đâm lên mộ huyết của y, mạnh mẽ bài khai toàn bộ vết sẹo của mình ra ánh sáng, hiện tại còn dám bắt y quên hắn.

Y thống hận nam nhân này, như thế nào cũng vô pháp tha thứ cho hắn, càng không thể dễ dàng động tâm vì hắn, mà thiếu chút nữa đã quên mất Tướng Tư Quân.

“Cho dù ta và ngươi có quan hệ thân thể, cũng không chứng minh được điều gì cả.”

Tàn nhẫn đối với Tướng Tư Quân, cũng là tàn nhẫn với y.

“Ta yêu người kia, chỉ yêu một mình hắn, quá khứ, hiện tại, tương lai, mặc kệ hắn còn sống hay đã chết, tình yêu của ta đối với hắn cũng không chút thay đổi.”

Lạc Thần Hi giận tới cực điểm, nhưng ngoài miệng lại cười rộ lên.

Cái tên hồ đồ, cực đoan và cố chấp này, chỉ dùng một câu như vậy, liền phủ định tình yêu duy nhất trong kiếp này của hắn sao.

“Hảo, hảo, tốt lắm.”

Xoay người một cái, Lạc Thần Hi liền đem y đặt trên mặt đất, vị trí cả hai nhất thời bị đảo ngược.

Nội tâm càng xuất huyết đầm đìa máu tươi, thì vẻ mặt của hắn càng trở nên bình tĩnh trấn định.

“Thì ra ở trong lòng ngươi, ta chỉ là một tên đầu óc trần ngập tình tròng thôi sao? Những lời ban nãy ngươi vừa nói, đều là thú ỉm, biết không? Ngươi có thể phủ định tất cả, đem bản thân hiến dâng cho một người đã chết, nhưng không được phủ định ta, xem ta như cặn bã!”

Hắn một tay đè lại lên ngực y, một tay xé bỏ quần áo của đối phương.

“Ta biết ngươi bây giờ căn bản là không tiếp thu được lời của ta, nhưng ta vẫn muốn nói, cái gọi là thâm mền của ngươi, căn bản chỉ là bức tranh hư ảo, ăn không đủ no, mặc không đủ ấm, chỉ là để thỏa mãn tâm lý tự ngược đáng thương của ngươi mà thôi.”

Người cho là bản thân có thể tự ngăn được ham muốn, một thánh nhân nội tâm trong sáng, chỉ cần như vậy là có thể thỏa mãn sao? Người cần bản là đang bị tai trộm chuông, lừa mình dối người! Chỉ cần là người, ai cũng không thể có ngoại lệ, tất nhiên sẽ có thất tình lục dục. Yêu một người, tự nhiên muốn có được hắn, cùng hắn da thịt thân cận. Không cần nói với ta cái gì mà: ‘Chỉ cần nhìn thấy đối phương hạnh phúc là tốt rồi’, nhảm quá, người lừa chính mình thì còn được, muốn gạt ta hả, không có cửa đâu!

Tĩnh tĩnh đi, hắn đã chết rồi, tình yêu của người cũng đã sớm thoát phá, người cứ đem mình giam hãm trong phòng thì hắn sẽ đến đến bên cạnh người sao? Sẽ ôm người, hôn môi người, tiến vào thân thể của người, sẽ âu yếm người, làm cho người thét chói tai không khống chế được, khiến người cảm thấy dục tiên dục tử, giống như ta đã gây ra cho người sao?”

“Lạc Thần Hi, người muốn làm gì?”

Ninh Duy Văn giãy dụa muốn đứng lên, rất muốn đá tên nam nhân đang cười trên người mình xuống dưới.

Lạc Thần Hi vung lên một cú trọng quyền, đánh ngay vào bụng y, Ninh Duy Văn đau đến mức mắt trắng dã, vô lực phản kháng, cứ như vậy, nhanh chóng bị nam nhân lột sạch sẽ quần áo.(Há há,bạn Hi phải bạo lực vậy mới đc chứ,iu bạn Hi wa’.)

Hắn không chút khách khí hôn lên môi y, kịch liệt chà đạp lên cánh hoa mềm mại, đồng thời tay trái một phen cầm lấy dục vọng giữa hai chân đối phương, cao thấp bộ lộng.

“Muốn hận thì cứ hận đi, ta không thể trở mặt nhìn người tự mình phong bế bản thân như vậy. Nếu như làm vậy, mới có thể cho người quên đi quá khứ, ta sẽ một lần lại một lần ôm người, để người không ly khai ta, từ nay về sau trong mắt chỉ có một mình ta tồn tại.”

Lạc Thần Hi không hề nháy mắt, chặt chẽ theo dõi ánh mắt của y, trong đôi mắt toát ra quang mang, giống như đang xuyên thấu qua linh hồn của Ninh Duy Văn.

“Ta phải hoàn toàn đổi cái tên trong lòng người đi, người có thể phản kháng, nhưng ta đang có quyền lợi chủ động. Chúng ta hãy nhìn xem cục diện lúc này đi ha, đến tột cùng là ai ăn ai!”

Động tác càng kịch liệt hơn, mà thân thể kia sớm đã được nam nhân dạy dỗ tốt, miễn cảm vô cùng, một khi bị ngón tay ma lực của hắn chạm tới, sẽ không cảm thấy thẹn mà toàn thân nóng rực lên.

“Cút ngay, Lạc Thần Hi, cút khỏi người của ta.”

Ninh Duy Văn hoảng sợ cực kỳ, nhịn không được chửi ầm lên, y sợ nếu cứ tiếp tục như vậy, việc xấu sẽ bị lộ mất.

Lạc Thần Hi gắt gao ngăn chặn y, một tay an ủi dục vọng của y, một tay chạy dọc toàn thân Ninh Duy Văn.

Mỗi một tác da thịt khi bị tay hắn sờ đến, đều tỉnh té run rẩy, mà phần nam tính trong tay hắn cũng nhanh chóng bành trướng cứng rắn lên, vội vã ngừng đầu.

“Người đang run sao?”

Lạc Thần Hi lộ ra một nụ cười ác ma gian xảo, sáng quắc nhìn chăm chăm vào con môi dưới thân: “Người vẫn cố phủ nhận cảm giác đối với ta sao? Phủ định khi bị ta chạm đến, sẽ hưng phấn đến mức cương lên? Thân thể của người đã sớm phản bội linh hồn người rồi, người vẫn còn vọng tưởng mình trong sáng à?”

“Cút ngay..... Người mẹ nó cút ngay cho ta.....” Ninh Duy Văn la hét khàn cả giọng.

Lạc Thần Hi cúi xuống, ghé vào lỗ tai y phun nhiệt khí: “Người muốn như thế nào? Người tự ra lệnh cho bản thân không được quên hắn,nhưng thân thể lại phản ứng ngược lại khi bị ta đụng chạm, người phải đối mặt với chính mình như thế nào đây?”

“Hỗn đản!” Ninh Duy Văn thống khổ nhắm mắt lại, gắt gao cắn môi thật chặt, một tia máu đỏ sẫm từ trong miệng tràn ra.

“Ta sẽ nói cho người biết nên làm như thế nào.”

Lạc Thần Hi không tha, liền liếm lên vết máu của y: “Rất đơn giản, đem toàn bộ cuộc sống của người giao cho ta. Từ giờ trở đi, chỉ cần nhìn một mình ta, thân thiết với một mình ta, thế là đủ! Bởi vì kế tiếp.....”

Thanh âm của hắn phút chốc trở nên trầm thấp: “Ta sẽ làm cho người cần bản không còn thời gian để nhớ đến người khác, sau này, đời này, không bao giờ...!”

18. Chương 18

CHƯƠNG 10 + VĨ THANH

“Hỗn đản! A.....”

Ninh Duy Văn nói không ra lời, bị nam nhân dùng sức mạnh để áp chế, hắn cường ngạnh đề y, kịch liệt hôn làm cho y thở không nổi, đầu lưỡi linh hoạt trong miệng không ngừng trở mình quấy rối, hơi thở của nam nhân không ngừng quán nhập toàn thân y.

Nước bọt giao triền, hô hấp cả hai quấn lấy nhau, trái tim kịch liệt nhảy lên, ***g ngực cao thấp phập phồng, cả thể giới ở bên tai ừ ừ rung động, truyền đến âm thanh lay động trời long đất lở.

Dao động điên cuồng như vậy, chẳng lẽ chính là lực hấp dẫn của nhục dục sao?

Ninh Duy Văn không dám tự hỏi chính mình, lại càng không dám trực tiếp nghiệm chứng lời nói của nam nhân.

Thân thể phản bội tâm linh....

Thân tâm hoàn toàn bị *** thiêu đốt, mẫn cảm đến mức không còn đường lui, nam nhân lại càng dùng nhiệt độ lửa nóng mà âu yếm, động tác càng điên cuồng hơn, đẩy y vào góc chết, muốn trốn cũng trốn không thoát.

“Lạc Thần Hi, buông..... Ta sẽ không tha thứ cho người.....”

Ninh Duy Văn ra sức giãy dụa, nhưng mặc kệ y phản kháng ra sao, hắn đều có biện pháp chế trụ.

“Ta không cần người tha thứ, ta chỉ muốn người yêu ta!”

Lạc Thần Hi một ngụm cắn lên nhũ tiêm màu hồng của y, vươn ngón tay khai thác huyết khẩu ở sau hậu đình, cho dù đang trong cơn thịnh nộ, nhưng động tác cũng không thô lỗ làm y bị tổn thương, sau đó, hắn rút ngón tay ra, bắt đầu nhanh chóng cỡi quần, rồi tách đùi đối phương ra hai bên trái phải.....

“Người có thể hiển dương tình yêu vĩ đại của người, nhưng mà, không được chôn vùi luôn tình yêu của ta!”

Nghe câu này, Ninh Duy Văn bỏ bàn tay đang che mặt xuống, đối diện với ánh mắt thâm sâu khó lường của nam nhân, y chưa bao giờ gặp qua ánh mắt như vậy, nhất thời một trận thiên toàn địa chuyển, linh hồn vô cùng đau đớn, y hô hấp thật khổ sở ...

Sau đó, nam nhân chỉ dùng sức động thân một cái, tính khí của hắn liền xỏ xuyên qua thân thể y thật sâu.

“A.....”

Ninh Duy Văn ngưỡng cổ rên rỉ, thân thể đau quá, linh hồn cố gắng vươn xa để trốn tránh sự đục khoét đau nhức.

Không đợi đối phương hoàn toàn thích ứng, Lạc Thần Hi ngay trong cơ thể y bắt đầu triển khai luật động.....

Tính khí nóng cháy lại một lần nữa va chạm vào cơ thể mẫn cảm, từng trận thổ dốc, không thể nhẫn nại tiết ra khỏi yết hầu, nhũ tiêm bị nam nhân vừa liếm vừa hút, Ninh Duy Văn liều mạng lắc đầu, cố gắng chịu đựng hai trận giáp công song trọng liên tiếp nhau.

Đại não hỗn loạn từng trận vưng huyễn, cảm giác hổ thẹn mãnh liệt nảy lên trong lòng, thân thể vô lực kháng cự, trở thành bằng chứng tốt nhất, tâm từng chút từng chút một đã rơi vào tay giặc, kỳ thật, chính y là rõ ràng nhất, việc này chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

không nên mai táng tình yêu của ta!

Thanh âm của nam nhân vẫn còn đang quanh quẩn bên tai, nội tâm vốn tiêu tụy, sau khi nghe được những lời này, lại âm ỉ nổi sóng.

Rốt cuộc không thể bịt tay trộm chuông được nữa, Ninh Duy Văn vươn hai cánh tay run rẩy, nhẹ nhàng ôm lấy nam nhân đang tàn sát bừa bãi trên người mình.

Nếu dựa vào vòng ôm gắt gao này, có thể giúp y xua tan bóng ma tử vong của người nọ, có thể cứu vớt y ra khỏi mặt biển mê mông vô biên vô hạn, có thể cho y từ nay về sau không hề tịch mịch cơ khổ, thì y nguyện ý, cứ như vậy giao tất cả cho hắn, yêu nhau cho đến vong tình.

Từ nơi này bắt đầu, cũng từ nơi này chấm dứt.

Linh hồn cùng thân thể, cho tới bây giờ vẫn không có giới tuyến rõ ràng, chỉ hi vọng có thể cùng nam nhân này triển miên đến chí tử phương hư.

“Hắn” đã chết rồi, nhưng Ninh Duy Văn vẫn muốn sống, muốn sống cùng nam nhân này.

“Người suy nghĩ cái gì vậy? Nhìn ta nè, hiện tại người người đang ôm người, là ta!”

Tựa hồ bất mãn vì y mất tập trung, Lạc Thần Hi nâng cằm y lên, buộc y nhìn thẳng vào mình, tiếp tục đỉnh động lưng, lại là một trận trêu sấp mãnh liệt.

“A..... Thần Hi..... Dừng sức một chút nữa.....”

Y phiếm đỏ cả mặt, nhắm chặt hai mắt, thấp giọng rên rỉ, thịt huyết từng trận phun ra nuốt vào, không ngừng co rút lại, gắt gao chế trụ tính khí nóng cháy của nam nhân, giống như muốn cắn nuốt toàn bộ vào trong đó.

Lạc Thần Hi chỉ cảm thấy một trận rung động, thiếu chút nữa đã bắn ra, vội vàng đem dục vọng thoáng rút ra một chút, chờ sau khi điều tức định thần lại, sẽ một lần nữa chậm rãi ma sát.

Tình hình lúc này, còn bạo hơn trước kia mấy phần, đều kéo dài không dứt, giống như không có chừng mực, khi thì mạnh mẽ tiến vào, khi thì nhẹ nhàng rút ra, khi thì lướt qua, khi thì xâm nhập, khiến cho Ninh Duy Văn rên rỉ khóc lóc, kêu rống không ngừng.

Vui sướng như dòng điện lưu tán loạn toàn thân, làm cho y hoài nghi có phải trong cơ thể của mình đã sớm cất giấu một mật mã *** loạn, mà nam nhân chính là chìa khóa, chỉ cần vừa chạm đến, cả người sẽ tan xương nát thịt.

Tình cảm cuồng nhiệt và mãnh liệt giống như cơn lốc xoáy, thổi quét qua y và nuốt trọn sinh linh nhỏ bé.....

Không biết qua bao lâu, nam nhân vẫn mãnh liệt trêu sấp, hai chân của y co rút run run, không thể thừa nhận nổi quá nhiều cảm giác khoái hoạt.

Biết y sắp lên đến đỉnh, Lạc Thần Hi ngừng lại, kéo hai tay đối phương lên cao, để vòng qua cổ của mình, sau đó đem hai chân y giao triển ở trên lưng, rồi chậm rãi ôm lấy thắt lưng của y.....

Ninh Duy Văn đỏ mặt, không rõ hắn đang muốn làm cái gì.

Bỗng nhiên, nam nhân dùng một chút lực, cả thân thể liền đứng thẳng lên, khiến y giống như bạch tuộc gắt gao quấn lấy hắn.

“Chúng ta đến số pha để làm tiếp.”

Lạc Thần Hi giọng nói hơi khàn khàn, dù sao ôm một đại nam nhân như vậy, nếu không có lực cánh tay và thắt lưng mạnh mẽ, căn bản không thể đứng lên nổi.

Sau mấy lần liên tiếp bị Ninh Duy Văn đá xuống sàn, để tự tôn nam tính của mình không bị hao tổn, hắn bắt đầu liều mạng rèn luyện cơ thể ngày đêm, rốt cục hôm nay cũng có đất dụng võ.

“Mau thả ta xuống dưới.....”

Loại tư thế này làm cho Ninh Duy Văn đầu váng mắt hoa, dục vọng của Lạc Thần Hi vẫn còn chôn sâu trong cơ thể y, mỗi khi hắn bước đi từng bước, liền thật sâu đỉnh nhập vào mật huyết non mềm của y, trước nay chưa từng bị xâm nhập như thế này, cảm giác rất kì lạ.

Một dòng điện lưu lại công kích đến, trong cơ thể giống như chứa đựng toàn kíp nổ, từng đợt pháo hoa mỹ lệ bắn lung tung trong óc, toàn thân y đều đắm chìm trong sự sung sướng cuộn cuộn không dứt, tình cảm mãnh liệt và điên cuồng hòa lẫn cùng một chỗ, làm cho khóe mắt vô thức chảy xuống hai dòng nước trong suốt.

“Cảm giác được không? Ta ở ngay trong cơ thể người, người như vậy nhiệt tình đáp lại ta, chẳng lẽ chỉ xuất phát từ lực hấp dẫn của thân thể thôi sao? Trả lời ta a!”

Lạc Thần Hi tức giận cắn lên cổ y.

“A..... Ta..... Ta không biết..... Không biết.....”

Ninh Duy Văn run rẩy đôi môi, nước mắt lại trào ra.

“Ta đã nói rồi, đứa ngốc, đương nhiên là bởi vì người cũng yêu ta, người yêu ta! Cho nên chỉ cần ta vừa chạm vào người, người sẽ biến thành như vậy. Trên đời này cũng chỉ có ta, mới có thể biến người thành như vậy!”

Lạc Thần Hi đem y đặt lên ghế sofa mềm mại, chăm chú nhìn ngắm ánh mắt của y, mâu trung quang mang, xinh đẹp sáng lạn, sáng ngời mà không thể nhìn thẳng.

Ninh Duy Văn thật sâu thở dài, y đã bị đánh bại rồi, hoàn toàn bị đánh bại, cả người đều bại vào tay hắn.

“Người hiểu chưa?”

Lạc Thần Hi tách đùi y ra, lại dùng sức một cái, sáp nhập vào trong mật huyết ấm áp, đâm thẳng vào nơi sâu nhất.

“Ta hiểu rồi..... A..... Ân..... Chậm một chút.....”

Ninh Duy Văn lắc đầu cầu xin.

Nơi hai người kết hợp tạo nên một mảnh ẩm ướt, một lần nữa bị kích thích, khối nam tính của y đã sớm cao cao nhếch lên, ngay cả lỗ nhỏ phía trước cũng chảy ra một chất dịch động tình.

“A..... Ân.....”

Hắn thông thả hữu lực trườn sát, làm cho y có cảm giác cơ thể mình đang lay động theo gió, Ninh Duy Văn không tự chủ được, liền ôm sát cổ đối phương, cố gắng ngửa thân trên, dùng chính đôi nhũ tiêm sừng đỏ ma sát lên khuôn ngực rắn chắc trần trụi của hắn.

“Ta yêu người..... Ta yêu người.....”

Lạc Thần Hi mỗi lần nói một câu “Ta yêu người”, lại dùng lực đỉnh nhập vào trong cơ thể y, đẩy mạnh đến mức cao trào của y thay nhau nổi lên, ý loạn tình mê.

Gương mặt nóng đỏ giống như bị đốt cháy, Ninh Duy Văn cắn chặt răng, liều mạng ôm cổ của đối phương, hưởng thụ triệu cường tình ái khiến kẻ khác điên cuồng.

Y chưa bao giờ cảm thấy mình bất lực như thế, rồi lại thoải mái như thế, chậm rãi mở to mắt, nhìn thấy nam nhân đang toàn tâm toàn ý ở trên người mình truy đuổi khoái hoạt.....

Nhìn hai gò má tuấn mỹ của hắn dày đặc mồ hôi, mỗi một đường cong, đều giống như đang đắm chìm trong tầng hơi nước, tràn ngập sự gợi cảm thăng thần mà cuồng dã, vân da trần trụi do kịch liệt vận động mà rời rã sùi sục, lộ ra vẻ đẹp vô cùng nam tính, trong lòng còn ẩn chứa một loại ôn nhu khó có thể diễn tả bằng lời.

Hai người bốn mắt giao nhau, tâm linh tương thông, không hẹn mà cùng hôn môi nhau.

Đôi môi bị người cắn mút trong một khoảng thời gian dài, bên dưới lại truyền đến luật động nóng bỏng, phản ứng của Ninh Duy Văn bất tri bất giác trở nên kịch liệt hơn.

Y vận vẹo cái mông, phối hợp với động tác của nam nhân, trong miệng tham lam muốn nuốt hết nước bọt của đối phương, hậu đình vừa ngứa ngáy vừa khó chịu, nóng rực khó nhịn, khát vọng bị khối dục vọng của đối phương nhồi thật sâu vào, lý trí của y đã sớm bị giam hãm trong sự cuồng loạn, làm cho Ninh Duy

Văn một lần nữa phát ra tiếng rên rỉ khiến kẻ khác mặt đỏ tim đập : “A a..... Thích quá..... Ân..... Thần Hi..... A.....”

“Thế nào, có phải rất thoải mái không?”

“Ân..... A a..... Phải..... Thực thoải mái..... Sướng vô cùng..... Cho ... ta nữa..... Nhiều một chút.....”

Cái gì là lẽ nghĩa hay liêm sỉ, tất cả đều bị vứt ra sau đầu, lý trí đã sớm hồi phi yên diệt (bay biến đi đâu mất)

Nghe được thanh âm thẳng thắn của y, động tác của Lạc Thần Hi càng thêm lỗ mãng, thay đổi rất nhanh tư thế, hăng hái trở mình khuấy đảo nội vách mềm mại của đối phương, cơ hồ mỗi lần đều ấn vào ngáp tính khí, mà Ninh Duy Văn ở trên người hắn cũng điên cuồng loạn vũ, nhiệt tình hưởng ứng, không biết thỏa mãn mà liên tục đòi hỏi xin thêm, cả hai đều khiến cho đối phương say mê, đắm chìm trong tình cảm mãnh liệt cuồng dại, không thể tự kiềm chế.

Liều chết triền miên, tình nhiệt như phí (nước sôi).

Từng cơn sóng mãnh liệt cuộn trào không ngừng nghỉ, y gắt gao bao vây dục vọng của hắn, co rút rồi lại hấp thụ, giống như muốn nuốt trọn cả hắn vào bên trong, còn hắn thì vong tình trù sập, giống như dã thú động dục, chỉ lo theo đuổi khoái hoạt.

“A a..... Ân.....”

Ninh Duy Văn nói không nên lời, bị biến thành chết đi sống lại, cả người lâm vào trạng thái cuồng loạn. Khoái cảm không ngừng công kích làm cho y hồn phi phách tán – hồn vía bay thẳng lên chín tầng mây, sóng nhiệt một trận cao thấp, nước bọt thất thần từ khóe miệng ồ ồ chảy ra..... Bức tranh tình sắc này thập phần mỹ loạn kích thích.

“A..... Ta muốn ra..... A a.....”

Cao trào hoàn toàn phủ ngập toàn thân của y, không hề báo động trước, cơ bụng bắt đầu kịch liệt co rút lại, nội vách ẩm ướt liên tục mấp máy khép mở, ôm chặt lấy tính khí nóng rực trong cơ thể.....

Toàn thân y hiện tại giống như một miệng núi lửa sắp bùng nổ, từng đợt nham thạch nóng bỏng bên trong đang chờ được phun trào, khẩn cấp muốn phát tiết, y ôm sát cổ nam nhân, một ngụm cắn lên bờ vai của hắn, song song với tiếng kêu thất thanh đẩy áp lực là một luồng nùng tinh được giải thoát ra ngoài.

“Ta cũng muốn.....ra.....”

Lạc Thần Hi gầm nhẹ, giống như muốn phá hủy thân thể của y, liên tục đem dục vọng của chính mình thẳng tiến vào nơi sâu nhất, đối phương lại co rút nhanh hơn, khoái cảm thân thể giao triền, hút chặt đến mức khiến hắn cảm thấy từng đợt tê dại, sự vui sướng mất hồn giống như kip nổ ẩn bên trong đại não của hắn.

Tuyệt đỉnh cao trào làm cho người ta thiên toàn địa chuyển (hoa mắt váng đầu), hắn gào thét một tiếng to, đem nhiệt tình nóng bỏng phun trào trong cơ thể y, mà y lại một lần nữa run rẩy co rút lại, cong cong đầu ngón chân, mềm mại tiếp nhận toàn bộ tình cảm mãnh liệt của nam nhân, dịch thể lửa nóng của người kia đang tràn ngập trong cơ thể, làm y kim lòng không được, lại bắn ra thêm một lần nữa.

Tiếng thổ dốc liêu nhân trọng điệp cùng một chỗ, Lạc Thần Hi ghé vào trên người y, mà Ninh Duy Văn vẫn ôm chặt lấy hắn, y mệt mỏi rã rời, gần như sắp ngất đi, nhưng ngay lúc đó lại một lần nữa bị kéo trở về hiện thực, giống như đã chết mà được hồi sinh, tất cả tình tự lúc này ô ạt xô đẩy nhau mà tiến lên, toan diễm khổ lạt (ngọt bùi cay đắng) và hàng vạn hàng nghìn những mối xúc động ngổn ngang.

Tầm lưng của y từng gánh vác rất nhiều sức nặng vô hình, cứ như thế, nặng nề đi qua những bụi gai bén nhọn, lướt qua than hồng bỏng rát, mỗi một bước chân, đều phải trải qua những khúc quanh vô cùng đau đớn, khổ sở.

Con đường này vô cùng trầm mặc vắng vẻ, bước đi như đeo phải gông xiềng, nhưng may mắn là đến phút cuối cùng, cũng có một đôi bàn tay kiên định thức tỉnh y, đưa y quay về với cuộc sống chân thật đầy cảm xúc.

Có lẽ lúc này đây, thật sự có thể một lần nữa bắt đầu, hảo hảo yêu một người, cũng được người kia yêu, cùng nhau tìm lại những năm tháng đã mất.

Cứ như vậy mà nếm trải cảm giác hạnh phúc!

“Có mệt hay không?”

Lạc Thần Hi ôn nhu nhìn y, sau khi chu đáo lau sạch mồ hôi trên người cả hai, một lần lại một lần nhẹ vỗ về lên hai má của Ninh Duy Văn, không nói gì, nhưng mỗi khi chạm đến còn hơn thiên ngôn vạn ngữ, khiến Ninh Duy Văn không khỏi hai mắt đầm lệ mơ hồ.

“Quá khứ đã qua rồi, không cần quay đầu lại, cứ nhìn ta là được, ta sẽ một mực bên cạnh người.”

Lạc Thần Hi dùng tay lau đi hai dòng lệ của y, theo dõi ánh mắt ngập nước của đối phương: “Lúc này đây, hãy cùng ta vun đắp một tình yêu tuyệt vời, có được không?”

“Hảo.”

Y không muốn lừa gạt chính mình nữa, cũng không muốn cô độc nữa.

“Xác định chứ?”

“Xác định!”

Nhiệt lệ từ trong mắt lại xuyến xuyến chảy xuống, Ninh Duy Văn vươn hai tay, đem cơ thể của mình mai nhập vào trong ngực nam nhân, cũng đem tất cả bi thương cùng ôn nhu chôn sâu vào đó.....

Y biết, sau này, y sẽ không hề cô độc nữa.

Thế giới hồng hoang, trời long đất lở, cũng có nam nhân này cùng y gánh vác.

.....

.....

HEAVENCLCB.

Trong đại sảnh tràn ngập bầu không khí thân thiện, tiếng cười đùa vang lên không ngớt.

Trên một góc sofa, Lâm Tịch Hải cùng Bành Diệc Hàn ngồi cùng nhau, còn Ninh Duy Văn thì ngồi đối diện bọn họ, hai bên vừa uống rượu vừa nói chuyện phiếm.

Cách đó không xa, quản lí của HEAVEN CLUB tựa hồ cũng đang cùng Lạc Thần Hi nói chuyện gì đó, hai người đã bàn luận rất lâu, tầm mắt của Ninh Duy Văn không thể khống chế, cứ liên tục nhìn về nơi đó.....

“Sao thế, không lẽ người đang lo lắng Thần Hi không muốn rời khỏi câu lạc bộ người lang này sao?”

Lâm Tịch Hải lắc lắc ly rượu, khẽ cười nói.

“Không phải.” Ninh Duy Văn ngượng ngùng thu hồi tầm mắt.

“Yên tâm đi, hắn là loại người nếu không làm thì thôi, nếu đã làm, thì sẽ làm đến cùng.”

Lâm Tịch Hải lại nói.

“Ta không phải không tin hắn, chỉ là.....”

Nếu làm như vậy thì sẽ tốt sao?

Vì y, mà buông tha chức nghiệp người lang của mình.

Tuy rằng tâm ý của hắn thực đáng cảm động, nhưng không phải hắn rất thích nghề này sao, nếu bỏ ngang như vậy, có tiếc nuối hay không? Tuy rằng bọn họ đã là người yêu của nhau, nhưng nếu hắn thật sự thích làm công việc này, y cũng không dám miễn cưỡng hắn...

“Đừng lo lắng.”

Lâm Tịch Hải nhìn ra sự phiền muộn của y, liền an ủi: “Nếu trong lòng có ý trung nhân, nghề ngư lang này sớm hay muộn cũng phải từ bỏ thôi. Hiện tại rời khỏi, đúng là hảo thời cơ, hơn nữa, ta đã bảo hấn đến giúp cho tổ tiêu thụ của ta, hấn cũng đáp ứng rồi, không có chuyện gì phải lo cả.”

Đang lúc này, Lạc Thần Hi sau khi tiếp chuyện với quản lý xong, từ đằng xa bước tới chỗ bọn họ.

“Các người đang nói chuyện gì vậy?”

Hấn mỉm cười hỏi, ngồi xuống bên cạnh Ninh Duy Văn, cũng ôm thắt lưng của y.

“Ừ, mọi người đang nhìn.”

Ninh Duy Văn đỏ mặt.

“Sợ cái gì, bọn họ cũng biết ngươi là lão bà của ta.”

Lạc Thần Hi ôm càng chặt hơn, trừng mắt nhìn về phía Lâm Tịch Hải.

“Lạc, Thần, Hi.” gân xanh trên trán Ninh Duy Văn bắt đầu bạo đột.

“Đến, lão bà, hôn một cái coi.....”

Lạc Thần Hi còn không biết sống chết cọ qua cọ lại trên người y, chu miệng đòi hôn, nhưng chưa kịp hôn đến cổ của lão bà, đã cảm thấy một trận thiên toàn địa chuyển, cả người giống như quả bóng cao su, bị đá bay đi ra ngoài, mông chấm đất, kêu lên thảm thiết.

Bên trong liên truyền đến tiếng cười lớn sảng khoái của Lâm Tịch Hải cùng Bành Diệc Hàn.

Thật sự là kết giao làm bằng hữu a!

Lạc Thần Hi rưng rưng vuốt mông, đứng lên, đi một bước đến bên cạnh Ninh Duy Văn, không để ý gương mặt y đang đen như bao công, cũng không ngại nguy hiểm, liều mạng nắm tay y lên.

Ninh Duy Văn tránh né vài lần, nhưng không có giã, cuối cùng chỉ có thể than nhẹ một tiếng, đi theo hấn.

Thật sự là trời sinh một đôi a!

Lâm Tịch Hải nhìn bên này, lại nhìn bên kia, cùng Bành Diệc Hàn liếc nhau, lộ ra nụ cười hiểu ý.

Hai người bọn họ, xem ra còn có một đoạn đường rất dài cần phải trải qua, tựa như hấn cùng Bành Diệc Hàn, nhưng mà không cần hoài nghi, tương lai phía trước, tất nhiên là ấm áp như mùa xuân, xinh đẹp giống như một bức họa.....

Toàn Văn Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/me-hoac-dich-nguu-lang>